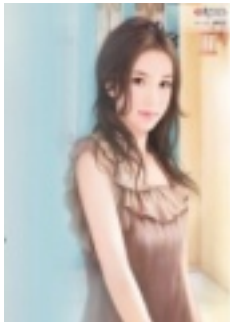

Nam Cường Trục Sợ Nữ Dây Dưa

Contents

Nam Cường Trục Sợ Nữ Dây Dưa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	44
8. Chương 8	53
9. Chương 9	61
10. Chương 10	69
11. Chương 11	75
12. Chương 12	78

Nam Cường Trục Sợ Nữ Dây Dưa

Giới thiệu

Trước tiên là nói về ... cô, cô là công dân tốt tuân thủ pháp luật, đời này đã quyết tâm phải làm người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-cuong-truc-so-nu-day-dua>

1. Chương 1

“chị đang rất vội sao?”

“Vô nghĩa, bây giờ là tám giờ năm mươi lăm phút, chín giờ được tính là đến muộn, em nói xem có nên vội không?”

“Em thừa nhận là em tham ngủ thức dậy trễ, nhưng, nhưng công ty du lịch rõ ràng là do chị mở mà, ở đó chị lớn nhất, muộn vài phút thôi, chị đến cùng có mất cái gì đâu?” Mắt thấy từng chiếc từng chiếc xe bị bỏ lại phía sau xe mình, thiếu niên hoài nghi người phụ nữ này đang coi ô tô như đầu máy xe lửa mà lao đi, cần bản là cố ý trừng phạt cậu mà!

“Em thì biết cái gì! Cũng bởi vì chị là bà chủ, nên càng không thể làm việc trái quy định; em trai của mình ngày đầu tiên đi làm đã đến muộn, còn ra cái thể thống gì đây? Chị làm sao có thể tạo uy tín ở trước mặt nhân viên nữa?”

“Vấn đề là, công ty kia bắt quá cũng chỉ có năm nhân viên, cần quái gì uy tín? Chị không cùng người ta náo loạn là tốt rồi, cẩn thận!” Thiếu niên kinh hô, chỉ kém một chút nữa, đầu xe đã đụng vào xe người khác rồi!

Cặp mắt phượng bôi trát màu tím loạn xạ khinh thường liếc qua, “Lu loa cái gì mà lảm thế? Bình thường lúc em cần nhàn chị khí thế lảm cơ mà, đầu giống như con mèo nhát gan, sao vừa lên xe, khí thế đã không thấy tằm hơi nữa rồi?”

“Bởi vì em không có bị bệnh như chị!” Thiếu niên thở dốc vì kinh ngạc, “Một kẻ điên! Trong nội thành lại lái xe với vận tốc 100, em còn yêu quý cái mạng nhỏ của mình lắm, em là một mầm non, tương lai không chừng sẽ là trụ cột của quốc gia, chị chẳng những không yêu thương, còn muốn hù chết em. Chẳng qua là ngày đầu tiên đi làm thôi mà, có cần thiết điên như vậy không . . . A!”

Một cú quẹo cua gấp, thiếu niên thiếu chút nữa đem tất cả bữa sáng trong dạ dày phun ra.

“Chị, người đàn bà điên này, muốn liều mạng sao? Vừa rồi là đèn đỏ đó! Chị lại mắt cũng không chớp mà tăng tốc quẹo vào. . .”

“Sai! Là đèn vàng, chị đi qua ở 0.1 giây cuối cùng.” Cô gái trưng ra cái dấu hiệu chiến thắng, vẻ mặt tựa hồ như rất đắc ý.

Người phụ nữ này cần bản là trọn mắt nói láo!

“Rốt cuộc phải làm sao chị mới có thể lái xe cẩn thận?”

“Ngại quá, chị tức là người đàn bà điên trong miệng em chính là thích tăng tốc, em là tên tiểu quỷ chưa có bằng lái, không có tư cách nói chị; nếu hại hai chúng ta đến muộn, có tin chị nhất định lột da em hay không?!”

Lúc này, sau xe đột nhiên truyền tới âm thanh quen thuộc.

Thiếu niên mừng rỡ ông trời tốt cực cũng nghe thấy cậu cầu xin, đưa cứu tinh đến trị yêu nữ này rồi!

Kính chiếu hậu xuất hiện bóng dáng cảnh sát giao thông cười máy xe, cô gái ban đầu lơ đãng, nhưng phía trước là đèn đỏ khiến cô không thể không giảm tốc độ, vì thế cho xe máy phía sau cơ hội đuổi kịp.

Vít ga vượt lên, để tránh đối phương thoát đi, vị cảnh sát giao thông mạnh mẽ vượt qua rồi quẹo ngang chặn ngay đầu xe đối phương, tất cả động tác hoàn thành chỉ trong ba giây ngắn ngủi. Hai người bên trong xe không khỏi nhìn đến choáng váng.

Bản lĩnh cực kỳ!

Lúc này, một gương mặt cương nghị xuất hiện bên cửa kính. Cửa kính xe mở ra.

“Bằng lái, trình ra.” Thanh âm lạnh lùng truyền vào.

Nhìn chằm chằm gương mặt lạnh lùng kia, không biết tại sao, khuôn mặt cô gái bắt đầu đỏ lên, cô nghe lời hiềm thấy, theo bản năng rút ra giấy tờ đối phương cần.

Cảnh sát giao thông lấy cuốn sổ viết viết, tiếp theo đưa ra vé phạt màu đỏ, “Cô chạy nhanh lại vượt đèn đỏ, lái xe nguy hiểm vi phạm trật tự giao thông.”

Cô gái không nhìn hóa đơn phạt, dùng cặp mắt màu tím chớp chớp phóng điện với cảnh sát giao thông, “Vị cảnh sát này, không, anh cảnh sát, em ở tại phía sau khu lầu ba, em họ Từ, nhưng nếu anh thích, cứ gọi em là A Kiều cũng được, nghe cũng thân thiết hơn. . .”

Chẳng thèm nhìn cô một cái, dường như đem âm thanh huyền ảo của cô coi như không khí, người đàn ông thân mặc đồng phục không nhú mảy lông một cái, anh tuấn đem vé phạt dúi vào tay cô gái, tiếp đó không thèm nhìn lại, quay về chỗ xe máy, lên xe rồi quay đầu rời đi.

Thật sự là. . . anh chàng lạnh lùng có cá tính nha!

“Chị quyết định rồi!”

Thấy cô nhận lấy biên lai, thiếu niên rút cục thở ra, “Quyết định làm lái xe tốt, vui vẻ ra cửa, bình an về nhà.”

“Đương nhiên không phải!” Cô gái dùng sức đạp xuống chân ga, xe trong nháy mắt liền phóng đi.

Không thèm đếm xỉa đến thiếu niên đáng thương, mặt không còn chút máu giữ lấy ghế lái, cô gái dùng ngón tay sơn đỏ thắm gõ lên vô-lăng, “Chị muốn theo đuổi anh ta!”

Trong gian phòng gần mười mét vuông đặt bốn cái bàn làm việc, thế nhưng bốn người phụ nữ lại cùng chen chúc trên một cái bàn, không ai muốn tiến lên quấy nhiễu trận chiến kia.

“Em là tên nhóc hồ đồ, tự vạch áo cho người xem lưng, em không nói thì sẽ bệnh chết phải không? Khách vừa tới cửa lại đuổi người ta đi!”

“Này, này, này, từ đầu đến cuối, em cũng chưa đuổi người đó đi được không?” Một người gầm lên.

Từ khi người khách kia rời đi, văn phòng của công ty du lịch nho nhỏ này liền nổ ra chiến tranh – văn phòng phẩm hỗn độn rơi đầy đất, giấy trắng bay lượn khắp nơi, khó trách nhân viên của công ty toàn bộ lui sang một bên, chỉ sợ dính vào sẽ gặp tai họa.

“Em lại còn cố cãi! Không có em gà mái ở một bên khuyên nhủ khách không nên tham gia đoàn du lịch, nói cái gì mà tình hình chính trị ở Thái Lan nguy cấp, những ngày gần đây thường có náo loạn, khách của chị sẽ rút khỏi sao?” Đây không phải là phá vỡ chuyện làm ăn tốt của cô thì là cái gì?

May mắn cô thông minh, suy nghĩ nhanh xoay chuyển tình thế, đưa ra ưu đãi vượt mức kéo khách hàng trở lại, nếu không khách hàng đã chạy mất rồi, lần đầu tiên tổ chức đoàn du lịch nước ngoài, nếu người tham gia không đủ, công ty du lịch này của cô sẽ lỗ chết.

“Em là ăn ngay nói thật thôi.”

“Em nói mà không biết xấu hổ! Em ngu ngốc thì phải tự biết thân chứ, nếu không có chị ra tay giải quyết người khách kia, tiền lương vừa học vừa làm tháng này của em lĩnh ở đâu đây?!” Từ Kiều Diễm dùng ngón tay sơn đỏ tươi chọc chọc lên trán của đối phương.

“Chị chọc cái gì? Em ngốc như vậy chẳng phải do bị chị chọc sao?!” Thiếu niên cũng không phục, thời nay nói lời thật thì lại bị đánh, cậu thật sự rất oan ức.

“Chị thích chọc em thì chọc, đây là để cho hả giận, ai kêu em là sinh viên đi làm công, bà chủ hiện tại ra lệnh cho em không được lộn xộn, để cho chị chỉnh, em phải nghe theo!” Những lúc như thế này, danh hiệu bà chủ thực là có ích.

“Chị kêu ngạo cái gì? Ngoại trừ việc bắt nạt em – một sinh viên đáng thương đi làm công ra, chị chỉ biết làm bộ làm tịch, nếu cho anh trai lạnh lùng người ta thấy bản tính thực sự của chị là như vậy, không bị dọa đến bỏ chạy mới lạ. Muốn theo đuổi người ta, đức hạnh của chị có xứng sao?”

Bốn phía phát ra âm thanh ngạc nhiên, một đám phụ nữ vốn núp ở một bên không muốn dấy vào cuộc chiến, nay tất cả từ từ tiến lại bên cạnh Từ Kiều Diễm.

“Chị Diễm, anh trai lạnh lùng tiểu Minh nói là ai vậy?”

Cô chỉ biết cái họ thôi, cũng không biết tên của cảnh sát giao thông kia.

“Chị có người yêu từ bao giờ? Tại sao chưa từng nghe chị nói qua? Làm sao mà quen biết vậy?”

Bởi vì cô chạy quá tốc độ.

“Thật sự khiến cho chị Diễm coi trọng thì nhất định là có chỗ hơn người rồi.”

Có! Anh ta biết viết vé phạt.

Khuôn mặt trang điểm dày cộp bởi vì nghe mọi người thảo luận mà thoáng có chút xấu hổ, cô sẵn giọng nói: “Thật ra là.....”

“Thật ra là lão yêu bà này đối với anh trai cảnh sát giao thông vừa gặp đã yêu, liều chết chạy khắp nơi hỏi thăm nơi ở của người ta, không biết xấu hổ chạy đến chỗ người ta làm tham quan, còn muốn lợi dụng người ta, bị chặn ở bên ngoài sở cảnh sát thực đáng đời.” Tiểu Minh không sợ chết mở miệng nói “Chị cũng không soi gương xem, so với đám nữ sinh viên đại học lái xe trên đường, người ta trẻ tuổi, vẻ mặt xinh đẹp động lòng người, chị có điểm nào hơn người ta?”

“Em nhiều lời cái gì? Hiện nay chị chẳng qua mới hai mươi bảy tuổi thôi, chị không tin giành đàn ông lại thua người khác!”. Chuyện này nhắc đến là thấy giận, hóa ra có tình ý với người đàn ông kia không chỉ có một mình cô, mấy cô nàng đi xe máy ở gần đó toàn bộ đều là tình địch của cô, bọn họ năm lần bảy lượt chạy đến thăm hỏi rồi còn tặng đồ ăn cho anh nữa.

“Thời nay, có người đàn ông nào mà không thích các em gái trẻ tuổi, so với thiếu niên mười lăm tuổi trẻ tài cao như em, chị chính là một củ khoai già rồi, chấp nhận đi!” Thật vất vả mới nắm được nhược điểm của người phụ nữ này, cậu mà không hung hăng chà đạp một chút thì thật uổng phí cơ hội trời cho.

Phụ nữ là không được kích động, nhất là với một số từ mẫn cảm.

“Chị nghĩ, em sống mười lăm năm dường như là quá nhiều rồi....” Từ Kiều Diễm bị chọc giận, nhìn xung quanh mà không tìm ra được công cụ giết người không dính máu.

“Chị Diễm, chị bình tĩnh đi. Tiểu Minh, nơi này không có chuyện của em, trước hết tan ca đi!” Nhân viên một bên giữ chặt cánh tay Từ Kiều Diễm, một bên nháy mắt với thiếu niên ý bảo cậu rời đi, sợ Từ Kiều Diễm xúc động, hiện trường sẽ phát sinh án mạng mất!

“Thằng nhóc này, lần sau để cho chị thấy em, chị không đánh cho ba mẹ em nhận không ra thì chị sẽ đổi thành họ của em.” Từ Kiều Diễm phun ra một câu hung ác, con người đen như muốn phóng hỏa đốt cháy một lỗ to trên lưng của thiếu niên.

“A..... chị Diễm!”

“Làm sao?” Người bị gọi cơn tức vẫn còn rất lớn.

“Tiểu Minh” người nói chuyện nhếch miệng tươi cười, “Cậu ấy là em của chị.”

“Thì thế nào...?” Về mặt Từ Kiều Diễm cứng đờ.

Cô không họ Từ thì họ gì? Bà chị này đúng là “già” quá nên quên mất sự thật này rồi.

“.....”

Tên nhóc khốn kiếp!!!!!!!!!!!!

.....

Lúc ban đầu, Từ Kiều Diễm thật không biết chỉ dựa vào tờ giấy phạt màu đỏ có chữ ký thì phải làm sao mới có thể lên tìm được cảnh sát giao thông đẹp trai kia.

Cô vốn nghĩ, muốn tìm được người đàn ông chỉ có duyên gặp mặt một lần cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng mà không nghĩ tới ông trời cũng giúp cô....

Tại cửa của một toà cao ốc cho thuê tương đối cũ kỹ, một cô gái ăn mặc thời thượng đang hướng vào điện thoại vô tuyến, tranh cãi với hộ gia đình lâu bốn ở bên kia đầu dây.

“Cô, cái người phụ nữ này có phải có vấn đề hay không? Ba ngày hai lượt chạy đến cửa nhà tôi ấn chuông, lúc thì nói tôi cái gì mà âm thanh mở quá lớn, lúc lại nói tôi cái gì mà sử dụng điện không biết trân trọng trái đất, lần này thì sao? Ngay cả ban công nhà tôi phải sửa chữa hay không cô cũng muốn quản sao?!”

Thanh âm nghe được là của một người đàn ông trung niên, tâm tình không thoải mái cho lắm.

“Chú à, nếu tôi nói tôi nhàm chán quá nên muốn tìm chú tâm sự, chú có tin hay không?” Cô gái ngẩng ngẩng móng tay của mình, đang nghĩ âm ỹ xong thì nên đi salon sửa móng tay.

“Đầu óc cô thật sự có vấn đề rồi! Tôi với cô chẳng có một chút quen biết, ai muốn cô tìm đến tôi? Có tin tôi lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát, nói cô quấy rầy tôi hay không?”

“Có bản lĩnh thì chú cứ gọi điện thoại kiện tôi đi!” Chính là tin tưởng ông ta không dám, cho nên Từ Kiều Diễm khí thế không chút giảm sút.

Người chỉ cần không làm việc trái với lương tâm, sao phải sợ cảnh sát đến cửa?

“Cô.” Thật tức chết ông ta không thể báo cảnh sát. “Ban công là của nhà tôi, lan can muốn sửa chữa hay không cũng là chuyện của tôi, liên quan cái quái gì tới cô chứ?”

“Tôi đây là đề phòng chuyện chưa xảy ra, chú nhìn bên ngoài ban công nhà chú đi, lan can sắt đã gỉ thành cái gì rồi, ngộ nhờ ngày nào đó chịu không được sức nặng, rơi xuống chẳng phải là sẽ đè chết người sao?” Từ Kiều Diễm giương mắt nhìn lên ban công quả thật rất cũ kỹ, liếc mắt một cái, “Không tu sửa ban công, tôi lập tức gọi điện thoại kêu cảnh sát, đem chuyện bồn hoa trên ban công nhà chú rơi trúng tôi báo cáo nhanh cho cảnh sát nghe, kiện chú làm tôi bị thương!”

“Cô. cô là đồ thần kinh! Nhà của tôi lúc nào thì có bồn hoa chứ? Cô đừng có tự mình làm đầu bị thương, rồi muốn đổ oan cho tôi!”

“Không sao, chúng ta tìm cảnh sát tới phân xử cũng được.”

“Cô. . . đồ điên, cô thật sự là bệnh thần kinh!” Người đàn ông trung niên hỗn hển kêu gào, “Cô còn lòi thối nữa, tôi. . . .”

“Làm sao? Tức giận muốn lấy gậy đánh tôi như lần trước sao? Như thế không tốt đâu nha! Lần trước chú hại tôi trang điểm bị xấu đi, lại phải trang điểm lại một lần nữa.” Từ Kiều Diễm đột nhiên thay đổi thái độ, giọng điệu cứng rắn, “Lần này tôi không đánh chú thành cái đầu heo, tên Từ Kiều Diễm của tôi liền đảo ngược lại!”

Ký ức lần trước vẫn còn mới mẻ, kết quả của việc quá xúc động là bị người phụ nữ này đánh, người đàn ông trung niên dường như chùn bước một chút, giọng điệu cũng bớt nóng nảy vài phần, “Rốt cuộc cô muốn tôi làm gì?”

“Tuần sau tôi sẽ đến xác nhận nữa, nhìn xem chú có thật sự ngoan ngoãn thay đổi song sắt trên ban công hay không? Nếu không tôi đành phải đến tìm chú tâm sự nữa! Bất quá, nếu có thời gian rảnh tôi cũng sẽ tới tìm chú nhiều hơn, nhìn xem ở đây còn có cái gì cần thay đổi hay không.”

Người đàn ông trung niên ở đầu bên kia bộ đàm mắng ra không ít lời thô tục, Từ Kiều Diễm ngược lại cười khanh khách đến là vui vẻ.

Góc đường, một người đàn ông đi ngang qua đang đứng ở dưới đèn đường hút thuốc, đem toàn bộ màn gây rối vô lý vừa rồi thu vào trong mắt. Người đó nhíu mày, tắt thuốc, xoay người định rời đi, thì bị cô gái trang điểm xinh đẹp phát hiện!

Từ Kiều Diễm bước nhanh vòng qua trước mặt người đàn ông, đôi con ngươi to tròn bởi vì bất ngờ mà kinh ngạc mở lớn, cô mừng rỡ nói: “Thật là anh!”

Anh chàng cảnh sát giao thông của cô.

Không xong! Bộ dáng kiêu ngạo vừa rồi của cô có bị anh nhìn thấy hay không? Từ Kiều Diễm thực hối hận, nếu sớm biết sẽ gặp phải người đàn ông mình ngưỡng mộ, cô sẽ không hung hăng tranh cãi với người khác như vậy.

Phụ nữ ở trước mặt người đàn ông mình thích, ít nhiều gì cũng giấu đi bản tính thật của mình, cô tăng anh cổ họng, quyết định tự mình bày ra hình tượng tốt nhất. “Là em này! Cô gái bốn ngày trước ở trong nội thành vi phạm quy tắc giao thông. . . không phải, phải là không cẩn thận chạy quá tốc độ.”

Uý Thượng Đình tỉnh rụi, theo trí nhớ của anh, anh không quen cô gái này.

“Thế nào? Anh không nhận ra em sao?” Từ Kiều Diễm rất thất vọng, nhưng mà rất nhanh liền phản chấn trở lại, “Không sao, một lần lạ, hai lần quen, em tên là Từ Kiều Diễm, anh có thể gọi em là Tiểu Diễm hoặc là Diễm Diễm.”

Úy Thượng Đình cau mày, không rõ cô gái này rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm mới vừa rồi, bị cô gái này quần lấy không phải chuyện tốt!

“Đúng rồi, anh cảnh sát giao thông, còn chưa có thỉnh giáo anh tên là gì.. . . .”

“Xin cho qua.”

Câu đầu tiên mở miệng nói thật quá là lạnh nhạt, Từ Kiều Diễm thở ra một hơi, quên đi, cô tự chủ động thì hơn, thời nay nữ theo đuổi nam cũng không phải chuyện gì mới mẻ.

“Anh cảnh sát giao thông à, em liền nói thẳng thì tốt hơn, từ lần trước anh anh tuần vung đuôi chặn xe em, viết vé phạt em, tiếp theo dùng khuôn mặt lạnh lùng phóng điện với em, sau đó lãnh khốc lên xe, đập ga nghênh ngang rời đi, em liền si mê anh vô cùng rồi.” Từ Kiều Diễm ôm ngực, nói liền một hơi, còn dùng vẻ mặt của mình thuyết minh sinh động một chút, hi vọng có thể thêm điểm với người đàn ông trước mặt.

Úy Thượng Đình nheo mắt lại, có trời mới biết anh đã viết bao nhiêu vé phạt rồi, anh không nhớ rõ mình khi nào thì anh tuần vung đuôi chặn xe cô gái kia, ghi vé phạt cho cô, còn cái gì mà dùng khuôn mặt lạnh lùng phóng điện với cô?

“Nhất định là ông trời cho chúng ta có duyên gặp lại, chúng ta không thể làm cho ông trời thất vọng được, anh nói đúng hay không?” Từ Kiều Diễm hít sâu một hơi, đỏ mặt nhìn anh, “Anh cảnh sát giao thông, hiện tại em không có bạn trai, chúng ta muốn thử kết giao hay không. . . .”

Úy Thượng Đình theo bản năng xoay người rời đi, một chút cũng không đem sự thân thiện cùng lời bày tỏ của cô gái kia coi ra gì; phía trước có chướng ngại, anh liền đi phía sau .

Phụ nữ nói nhiều anh đã gặp qua, nhưng chưa từng thấy qua phụ nữ da mặt dày như vậy; rõ ràng anh chẳng hề quen biết cô, cô lại có thể dùng lý do bất kỳ giả như rất quen thuộc.

“Anh cảnh sát giao thông, anh dừng đi!” Lần đầu tiên trong đời Từ Kiều Diễm chủ động với đàn ông, lại đá trúng tầm mắt; bất quá nếu như cô dễ nổi giận như thế, sẽ không tên là Từ Kiều Diễm.

Cô lập tức đi tới phía trước đuổi theo người đàn ông đang càng đi càng mau, cô cũng sắp mệt muốn chết rồi, không ngừng ở phía sau người đàn ông nói, “Anh cảnh sát giao thông, anh dừng đi nhanh như vậy! Chúng ta trước tiên có thể gặp gỡ vài lần, để anh quen với em một chút! Chờ, chờ em với!”

Úy Thượng Đình rẽ vào chỗ ngoặt, nhanh chóng trốn vào trong một ngôi nhà.

Từ Kiều Diễm chậm một bước, không nghĩ anh rốt cuộc lại rẽ vào ngõ nhỏ, bước vào là một đồng nhà trọ, lại nghe thấy một tiếng đóng cửa thật mạnh.

Xem ra tính tình của anh cảnh sát giao thông, cũng không tốt cho lắm nha!

Tuy rằng truy đuổi người thất bại, nhưng ít nhất, cô biết anh cảnh sát giao thông ở chung quanh đây.

Bước tiếp theo, ôm cây đợi thỏ từ trước đến nay cô luôn tin tưởng: có chí thì nên!

.....

Không biết đã bao nhiêu ngày, Úy Thượng Đình cũng không dám xuống lầu hút thuốc buổi chiều, thậm chí ngay cả trở về nhà mình đều phải phiền toái rẽ trái rẽ phải, cố ý đi đường vòng, tránh địa điểm lần trước gặp cô gái quái gở kia.

Ký ức đêm đó vẫn còn mới mẻ, anh cũng không muốn cùng người phụ nữ kia có bất kỳ liên quan nào.

Để cô biết chỗ ở của anh đã là thất sách rồi, anh chỉ sợ cô gái trang điểm xinh đẹp kia, không có gì làm sẽ chạy tới canh dưới lầu nhà anh.

Qua một tuần lễ, dưới sự quan sát cẩn thận của anh, tựa hồ cũng không thấy bóng dáng cô gái kia, có lẽ tình huống cũng không có tệ như anh nghĩ cô gái họ Từ kia cũng không thật sự liều chết mà quần lấy anh.

Úy Thượng Đình đi xuống lầu, cuối cùng có thể thở ra một hơi, anh đốt thuốc, vàng sáng từ ngọn đèn vàng chiếu vào ngũ quan cương nghị của anh, có chút u buồn nhưng cũng thực mê người.

“Ồ? Anh cảnh sát giao thông, thật là anh!” Trong thanh âm không che dấu được sự kinh ngạc cùng vui sướng, “Em mới nghĩ hôm nay rảnh ghé tới nơi này, xem có thể gặp được anh hay không, thật đúng là để cho em gặp được! Có khéo như vậy hay không, anh nói xem, đây không phải là ông trời đang ám chỉ chúng ta có thể là một đôi hay sao?”

Không, ông trời là đang chống đối anh!

Vừa nghe thấy âm thanh chói tai quen thuộc, Úy Thượng Đình lập tức dập tắt thuốc, không nói hai lời liền chuẩn bị rời đi.

“Anh cảnh sát giao thông, sao anh chưa hút thuốc xong mà đi đâu vậy? Anh có biết bộ dáng lạnh lùng không nói lời nào khi anh hút thuốc, thật sự là đẹp chết đi được hay không?!”

Thanh âm nịnh bợ khiến anh chán ghét.

“Cuối tuần em bận đến sắp điên luôn, một chút thời gian nghỉ ngơi đều không có, còn sợ ngộ nhỡ lâu lắm không có tới tìm anh, anh cảnh sát giao thông sẽ quên mất em; ai nha! Anh cảnh sát giao thông, nói lâu như vậy, anh cũng chưa có nói cho em biết anh tên là gì? Đừng nhỏ mọn như vậy, anh cũng biết tên của em rồi, em lại chỉ biết anh họ Úy, còn là từ trên vé phạt mà biết được.. . “

Úy Thượng Đình rốt cục chịu đựng không nổi, anh sai bước xoay người, ánh mắt chán ghét nhìn đến khuôn mặt tràn ngập ái mộ. “Cô à . . . “

“Em họ Từ, gọi em Diễm Diễm đi! Như vậy có vẻ thân thiết.”

Mặc kệ cô, Úy Thượng Đình tiếp tục nói: “Tôi với cô không có bất cứ quan hệ nào, cho nên yêu cầu cô về sau không cần đến quấy rầy tôi nữa, tôi càng không muốn đem tên của tôi báo cáo cho người xa lạ; còn nữa, tôi đối với phụ nữ như cô một chút hứng thú cũng không có, cô muốn tìm đàn ông thì tìm người khác đi!”

Con người đen trắng mắt nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Đôi lông mày của Úy Thượng Đình nhíu chặt lại, trực giác cho thấy cô gái này căn bản là có nghe nhưng không có hiểu.

“Anh cảnh sát giao thông, anh có biết lần đầu tiên nhìn thấy anh, bộ dáng vừa đẹp trai vừa lạnh lùng khi đó của anh khiến cho em cảm thấy tim đập thành thịch, vừa mới rồi thấy anh ở bên kia nhà khói thuốc, em dám nói anh nhất định không biết mình quyến rũ biết bao đâu, em chỉ biết hiện tại em mặt thì hồng, tim thì đập nhanh, em nghĩ em thật sự thích anh, anh cho em một cơ hội đi, để cho em thử làm bạn gái anh có được hay không?”

Anh sai lầm rồi! Căn bản không cần tốn nước miếng với loại phụ nữ này, Úy Thượng Đình định dùng chiêu lần trước chạy vài vòng cắt đuôi cô gái này rồi trở về nhà, về sau chỉ cần tan ca, anh nhất định sẽ ngoan ngoãn ở nhà, đâu cũng không đi.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, mới rẽ vào chỗ ngoặt, Úy Thượng Đình liền chạm mặt một người, đó là quản lý khu dân cư Trương tiên sinh.

“Chú em Thượng Đình, tôi đang muốn đi tìm cậu đây! Thiếu chút nữa đã quên báo cho cậu ủy ban quản lý có thông báo, muốn chúng ta trước cuối tuần nộp phí quản lý, chớ quên nha. . . .”

Phía sau quản lý lập tức truyền đến một trận hoan hô

“Vậy ra anh cảnh sát giao thông tên là Úy Thượng Đình nha! Thật là một cái tên dễ nghe.”

Chết tiệt!

Úy Thượng Đình trừng mắt nhìn vẻ mặt không hiểu xảy ra chuyện gì của quản lý khu dân cư, giận ông ấy nhiều lời, càng giận cái người kia thời điểm nào không thu phí, lại đột nhiên muốn thu phí quản lý lúc này.

“Đúng rồi, về sau em có thể gọi anh là anh Úy không? Như vậy có vẻ thân thiết!” Từ Kiều Diễm ở phía sau vùng trộm cười. “Anh Úy, về sau em có thể đi tham quan nơi làm việc của anh không?”

Úy Thượng Đình trưng ra vẻ mặt khó chịu, vòng qua vị quản lý đang chẳng hiểu ra sao, mở cửa khu nhà của mình ra, chẳng còn để ý đến việc cô gái kia có biết được anh ở lầu mấy hay không?

Cô có kẻ Trương Lương, vậy anh cũng có thang treo tường – anh quyết định lập tức chuyển nhà, rời xa khỏi cô gái nhiều chuyện muốn đòi mạng này.

Trái với sự bất mãn của Úy Thượng Đình, Từ Kiều Diễm cười đến mặt đầy ý xuân, biết được tên của anh, hơn nữa nhân viên cảnh sát còn có số hiệu, muốn tìm được người đàn ông này làm việc ở đâu cũng không khó chút nào.

Cái này gọi là vừa gặp đã yêu, gặp lần hai thì rung động, gặp lần ba là nhân duyên được sắp đặt.

Nam cương trực sợ nữ dây dưa, chàng trai thân mến, chờ cô ra tay đi!

.....

Úy Thượng Đình hạ quyết tâm phải thay đổi chỗ ở.

Toàn là do cô gái kia ban tặng, cô cư nhiên tìm được địa điểm công tác của anh, thỉnh thoảng chạy đến đưa đồ ăn, đưa đồ uống, giống như rất thân thiết với anh, có khi còn có thể thừa dịp hỗn loạn nhào đến tóm lấy cánh tay anh mà lau dầu mỡ, mặc kệ anh trưng ra bộ mặt khó chịu như thế nào, hạ lệnh đuổi khách ra sao, cái cô họ Từ kia da mặt vẫn dày như tường thành, lần sau lại như cũ cười hì hì bỏ đến.

Trong cục cảnh sát có không ít người lén nhìn anh hâm mộ, cái gì mà người đẹp chủ động yêu thương nhưng nhớ, muốn anh luyện tiếu hạnh phúc.

Bị phụ nữ nhiều chuyện quẩn lấy, có cái phúc gì mà tiếc chứ!

Chỗ làm việc đã bị quấy rầy rồi, anh không muốn chỗ ở cũng bị rơi vào tay giặc nốt.

Sống ba mươi hai năm, lần đầu tiên hiệu suất làm việc của anh nhanh như vậy – cấp tốc tìm phòng ở, xem địa điểm, đặt cọc tiền, Úy Thượng Đình trong vòng một tháng, nhanh chóng rời xa nhà trọ của mình.

Đứng ở trước cửa nhà mới, Úy Thượng Đình đã chuẩn bị tốt để nghênh đón tự do.

Cùng công nhân vận chuyển đem từng món đồ gia dụng chuyển lên chỗ ở mới ở lầu 3, đang chuẩn bị đi xuống lầu chuyển cái ghế cuối cùng, chân trước anh vừa mới bước ra khỏi cửa nhà mình, thành linh xuất hiện một bóng dáng nhanh chóng chui vào trước ngực anh, bên eo của anh cũng bị hai cánh tay quẩn lấy thật chặt.

“Con nhện.. . . Có nhện! Con nhện lớn quá!”

Âm thanh không rõ ràng phát ra từ miệng của cô gái đang ẩn nấp trong lồng ngực anh, Úy Thượng Đình không tự giác nhíu mày, âm thanh này. . . tại sao lại có chút quen thuộc?

Tầm mắt từ trên đầu của người trong lòng chuyển qua cánh cửa rộng mở đối diện, xem ra người tránh ở trong lồng ngực của anh là hàng xóm mới ở đối diện. “Cô à. . . “

Anh mới vừa mở miệng, đối diện cánh cửa kia liền xuất hiện một thiếu niên thở hồng hộc, sắc mặt khó coi.

“Người phụ nữ kia, chị có bệnh sao? Nhân lúc em ngủ mơ chưa tỉnh, dùng đồng hồ báo thức của em đi đánh con nhện thật lớn gì đó, rõ ràng nó nhỏ xíu, còn không đến 4 cm, chị làm gì mà sợ tới mức đột nhiên hét chói tai? Hại em còn tưởng rằng xuất hiện con nhện khổng lồ, đang định mang theo gia sản chạy trốn chết. . . . Ô?” Thiếu niên ổn định lại hơi thở, hai tròng mắt mở to kinh ngạc, tại sao chị cậu tránh ở trong ngực của một người đàn ông xa lạ?

“Con nhện đâu?” Giọng nói rầu rĩ từ trước ngực Úy Thượng Đình truyền ra, nhưng cái đầu lại trước sau không dám ngẩng lên.

Thiếu niên lấy lại tinh thần, giơ tay cầm dép lê lên, “Cái này còn phải nói sao, đã chết ở dưới dép lê của bốn thiếu gia rồi.”

Vậy là tốt rồi.

“Chị làm ơn bỏ ra đi, có thể đừng bám vào trên người hàng xóm mới của chúng ta nữa hay không? Chẳng hiểu tại sao lại bị một cô gái ăn vụng đậu hũ, chị nhìn xem, hàng xóm mới của chúng ta bị dọa đến mức nói không ra lời kia.”

Lúc này cô gái mới giật mình nhận ra mình còn đang tránh ở trong lòng người khác, một khuôn mặt thanh tú vội vàng nâng lên, đối diện với đôi mắt đen đầy hoang mang của người đàn ông, khuôn mặt vốn hoảng sợ thoáng chốc bị thay bằng sự vui sướng. “Là anh à!”

Úy Thượng Đình nổi lên hoang mang, anh không nhớ rõ mình có quen biết người hàng xóm mới này.

“Hóa ra anh chính là hàng xóm mới, anh Úy, chúng ta thật đúng là có duyên!”

Gọi anh như vậy chỉ có một người. Giống như bị một đạo sấm sét đánh qua, thân Úy Thượng Đình cứng ngắt, không thể tin tưởng mắt nhìn cô gái không chút phần son kia.

Khó trách giọng nói lại quen tai như vậy, đây không phải là cô gái nhiều chuyện anh muốn tránh đi sao? Nhưng gương mặt này cùng với gương mặt bôi son trét phấn trong trí nhớ của anh giống như hai người khác biệt vậy.

Đây, thật là cùng một người sao?

“Thật tốt quá, về sau anh Úy chính là hàng xóm của chúng ta, như vậy không phải là có thể gần quan được ban lộc sao?” Từ Kiều Diễm cười đến sáng lạn, “Nhìn xem các bà, các mẹ, các em gái kia làm sao cùng mình tranh giành đàn ông, các cô chỉ có thể tới nơi anh Úy đi làm ... mình lại cùng anh Úy ở chung một chỗ!”

Khóe mắt không cần thận liếc đến lồng ngực thắm ướm mồ hôi vì vận động của người đàn ông, có thể nhìn thấy cơ bắp rắn chắc như ẩn như hiện, mặt của cô đỏ lên, cảm thấy thật xấu hổ kinh khủng! “Huống chi còn có thể thấy cảnh đẹp mắt như vậy, mình thật sự là quá may mắn!”

Khuôn mặt tươi cười kia thật sự là quá quen thuộc, Úy Thượng Đình chỉ cảm thấy mây đen đầy trên đỉnh đầu lần này chuyển nhà thật đúng là công toi rồi!

2. Chương 2

Không biết đã bao nhiêu lần, mỗi buổi sáng khi Úy Thượng Đình chuẩn bị đi làm thì cửa đối diện luôn vừa vặn mở ra cùng lúc, tiếp theo sẽ xuất hiện một khuôn mặt tươi cười cố ý lấy lòng, kèm theo một mùi nước hoa nồng đậm, tiếp đó vị hàng xóm họ Từ kia đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở cửa.

Tất cả đều trùng hợp giống như đã tính toán sẵn.

“Chào buổi sáng, anh Úy cũng muốn đi làm sao?”

Vòng qua cô, Úy Thượng Đình tự xuống lầu, không cần phải nói, người phía sau cũng tự động chạy theo.

“Thật là khéo nha, chúng ta có thể cùng đi làm!”

Đi ra cửa lớn, Úy Thượng Đình tìm được xe máy của mình, đội mũ bảo hiểm, chuẩn bị khởi động.

“Anh Úy, sớm như vậy, muốn cùng đi ăn điểm tâm hay không? Gần quanh đây mới mở một quán bán đồ ăn sáng, nghe nói cũng không tệ lắm.. . .”

Anh lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, “Muốn ăn thì tự cô đi ăn đi!”

“Không thích ở bên ngoài ăn cũng được, nếu không ngày mai em làm cho anh ăn.”

Xe máy lập tức nghênh ngang rời đi, nháy mắt đem Từ Kiều Diễm bỏ lại phía sau.

Cuộc đối thoại lẩn quẩn này gần như mỗi ngày đều trình diễn, anh không hiểu cô gái này vì sao có nghị lực như vậy, diễn mãi mà không chán?

Có đôi khi cô tan ca sớm, còn có thể đến cục cảnh sát tìm anh nói chuyện phiếm, không thèm quan tâm anh giận giữ như thế nào, làm sao đã cho cô đựng phải đĩnh rắn rồi, mà cô vẫn có thể làm như hoàn toàn không có chuyện gì, lần sau chạm mặt lại thân thiện như trước.

Cô gái này thật sự rất kỳ quái!

Rõ ràng có khuôn mặt thanh tú, lại cứ thích bôi trát này nọ lên đó ra vẻ từng trải, khiến cho chính mình hiển nhiên già đi vài tuổi!

Úy Thượng Đình lắc lắc đầu, xua đi khuôn mặt trong đầu, cô gái kia là tròn hay là dẹt, cũng không liên quan đến anh.

Cưỡi xe máy quẹo cua hai lần, anh dừng lại trước một cửa hàng biển hiệu ghi “Sủi cảo hấp Chân Kí”, sủi cảo vị nấm hương nồng đậm chính là thức ăn anh yêu thích nhất.

Anh không ăn điểm tâm sáng của bất cứ người nào làm, lại càng không cùng ai chia xẻ bữa sáng anh thích, nhất là cô gái bị anh xét vào diện cần cách ly kia.

.....

Buổi sáng hôm nay, tựa như kỳ tích không có gặp cái người thường đúng giờ xuất hiện chào hỏi anh, làm cho Úy Thượng Đình cảm thấy có chút bất ngờ.

Dắt xe đi ra nhưng không có âm thanh của người đi theo phía sau quá nhiều, đối với người bị quấy rầy hơn một tháng mà nói, thật đúng là. . . có một chút không thích ứng.

Vừa đến cục cảnh sát, Úy Thượng Đình liền thấy trên bàn của mình để đầy hộp thức ăn, đôi mày rậm lập tức nhíu chặt lại.

Những thứ này chính là cơm hộp tình yêu do các bà, các mẹ, các chị, các em gái từng gặp một lần đưa tới, anh không hiểu người hiện đại vì sao có thể rãnh rỗi như vậy, đi lấy lòng một người xa lạ không quen biết?

“Đại Nhất, Tiểu Nhị?”

Đại Nhất cùng Tiểu Nhị là đồng nghiệp của anh, bình thường cũng phụ trách giải quyết mấy bữa sáng tình yêu có lai lịch không rõ này, lúc này bữa sáng vẫn còn ở đây, hai người kia lại chạy đi đâu rồi?

“Đại Nhất, Tiểu Nhị?” Anh lại gọi.

“Ở đây ở đây, lão Úy.” Thanh âm từ trong phòng nhỏ bên cạnh truyền đến, một người đàn ông thấp bé đi ra.

Vừa thấy mấy cái hộp đồ ăn trên bàn Úy Thượng Đình, người được xưng là Đại Nhất sờ sờ đầu, “Thật có lỗi, thật có lỗi, vội vàng tiếp đón khách, tôi quên xử lý giúp anh.”

Tiếp đón khách? Là ai sáng sớm tinh mơ chạy tới cục cảnh sát làm khách?

“Người này anh cũng biết, chính là cô Từ xinh đẹp đó!” Chuyện cô Từ theo đuổi Lão Úy, toàn bộ trên dưới cục cảnh sát đều đã biết, tất cả mọi người đều yên lặng cổ vũ cô cố lên.

“Cô Từ?” Úy Thượng Đình chau mày, hi vọng không phải là cái người mình nghĩ!

“Chính là cô ấy đó, nhìn một chút bữa sáng cô Từ người ta giúp anh mang đến này, Lão Úy, tôi nói anh thật đúng là hạnh phúc.” Đại Nhất nhường lại vị trí, Tiểu Nhị dẫn đầu, tiếp đến là thân ảnh của Từ Kiều Diễm từ phòng nhỏ kế bên đi ra.

“Chào buổi sáng! Anh Úy, em biết anh rất thích ăn sủi cảo, cũng biết hôm nay Chân Kí nghỉ, anh nhất định mua không được, sợ anh sẽ đói bụng nên em đặc biệt làm sủi cảo có mùi vị giống như Chân Kí mang tới cho anh.” Vậy nên buổi sáng cô mới không kịp chào hỏi anh.

“Làm sao cô biết tôi thích ăn sủi cảo Chân Kí? Làm sao biết Chân Kí hôm nay nghỉ. . .” Đợi chút! Anh trợn to mắt, “Cô theo dõi tôi?”

Thuê tắc xi theo dõi anh, với phong cách đeo bám của cô gái này, quả thật có thể làm ra được loại cử chỉ điên cuồng như vậy, cô thật sự là biến thái mà!

“Cô theo dõi tôi, rình rập tôi như vậy, rốt cuộc là có mục đích gì?” Vừa nghĩ tới mình bị người khác theo dõi, thần sắc Úy Thượng Đình liền nghiêm lại.

“Em không có. . . .” Cô không có sở thích điên cuồng rình rập.

“Từ Kiều Diễm, tôi chịu cô dây dưa đủ lắm rồi!” Úy Thượng Đình nhin không được lớn tiếng. “Ở cùng khu nhà với cô, tôi đã rất không vui vẻ, mỗi ngày còn bị cô quấy rầy nữa, cô không phiền, nhưng tôi rất mệt mỏi!”

“Thì ra cô Từ ở gần nhà Lão Úy a!”

“Thật tốt, có cô gái đẹp như vậy làm hàng xóm, còn chính tay làm bữa sáng đưa tới, Lão Úy, anh đừng hung ác với người ta như vậy!”

“Nói đúng là, nếu có người đặc biệt thay tôi làm bữa sáng, tôi đến cả nằm mơ cũng sẽ nở nụ cười! Lão Úy, cậu nên biết thỏa mãn.”

Người xung quanh anh một lời, tôi một câu, nghe thật đúng là chói tai, anh chịu quá đủ rồi!

Nội tâm Úy Thượng Đình từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, lại biểu hiện ra vẻ mặt trấn tĩnh, giọng điệu lạnh nhạt nói với Từ Kiều Diễm: “Đem bữa sáng của cô đi đi, tôi một chút cũng không cần.”

Nhìn trên mặt bàn để rất nhiều hộp cơm quân địch đưa tới, Từ Kiều Diễm làm sao có thể bỏ cuộc? “Anh trước tiên ăn một miếng thử xem! Sủi cảo này là em tự mình làm”

Úy Thượng Đình ngay cả một câu cũng không muốn nghe thêm, trực tiếp cầm lấy hộp đồ ăn của những phụ nữ khác mang đến, cứ thế ăn, muốn cắt đứt hy vọng hào huyền của cô gái này.

Nụ cười trên mặt Từ Kiều Diễm cứng đờ, vậy thật đúng là bị cự tuyệt một cách tàn nhẫn!

Tuy rằng cô liều chết quần lấy anh, nhưng cũng không phải không biết thức thời, nếu người ta đã có bữa sáng rồi, cô cũng không thể miễn cưỡng người khác, cầm hộp đồ ăn của mình lên, khước miệng gắp gượng nếm một nụ cười, vậy vậy tạm biệt các nhân viên cảnh sát.

Chân trước cô vừa bước ra cửa cục cảnh sát, phía sau liền có thanh âm truyền đến –

“Cô Từ, phải đi rồi sao?!”

Thì ra là chú Vinh, nhân viên cảnh sát thâm niên của cục, vừa mới đi toilet trở ra.

“Thế nào rồi? Có theo lời chú nói mà làm không!” Khóe miệng chú Vinh mang ý cười, “Tên nhóc họ Úy thích ăn nhất chính là sủi cảo Chân Kí! Chỉ cần đưa nó sủi cảo, cam đoan nó ăn xong sẽ kinh ngạc vì tay nghề khéo léo của cháu, về sau cũng sẽ không mặt lạnh với cháu!”

Hóa ra chú Vinh thấy Từ Kiều Diễm theo đuổi đàn ông vất vả đến như vậy, liền ở sau lưng vụng trộm nói cho Từ Kiều Diễm, muốn giúp cô một phen.

Đáng tiếc lại làm cho người ta hiểu lầm cô theo dõi, biến thái, bệnh thần kinh!

Từ Kiều Diễm chỉ cười cười, vậy tạm biệt chú Vinh.

Đi một mình đến công viên đối diện, Từ Kiều Diễm lấy ra hộp đồ ăn được chuẩn bị tỉ mỉ, ánh mắt hơi có vẻ cô đơn nhìn đồ ăn bị người ta ghét bỏ.

Hại cô nửa đêm canh ba bò khỏi giường, vừa rửa rau vừa chuẩn bị lồng hấp để làm cho đối phương một bữa sáng nóng hổi, kết quả người ta chẳng những không nhận, còn lựa chọn đồ ăn của phụ nữ khác trước mặt cô.

Thật sự là đã thương trái tim cô.

Gắp một viên sủi cảo, Từ Kiều Diễm để vào miệng nhai cẩn thận.

Cô không có mèo khen mèo dài đuôi, thật sự là rất ngon!

Quên đi, người kia không lấy thì chỉ có thể nói anh không có lộc ăn, phần lộc ăn này lần sau lại để cho anh thưởng thức là được!

Thu dọn mắt mát mát nắn lòng nho nhỏ, không sao, nếu gặp một chút cản trở như vậy đã bị đánh bại, cô sẽ không kêu Từ Kiều Diễm!

Sáng sớm ngày mai cô lại sẽ khôi phục tinh thần, đứng ở trước cửa nói chào buổi sáng với anh.

.....

Úy Thượng Đình hoài nghi, ông trời thật là cố ý muốn trừng trị anh!

Chẳng qua là quay về nhà cũ lấy mấy phong thư, vậy mà lại gặp cô gái kia — đây không phải trừng trị anh thì là cái gì?

Nhưng mà lần này thật sự là tình cờ, tuyệt đối không phải có người sắp đặt, bởi vì cô gái kia đang bận cùng người ta cãi nhau.

Úy Thượng Đình không dư hơi bình luận, cô gái kia thật đúng là nhàn rỗi, ăn no không có việc gì làm, mới thích đi quấy rối người khác, anh chẳng phải cũng là người bị hại sao?

“Người đàn bà này, cô lại dám đến quấy rầy tôi? Lần trước là lan can có vấn đề, lần này lại bảo tôi rời giường đi toilet, cô thật sự không sợ chết có phải hay không?”

“Chú à, chú lại uống rượu.” Mùi rượu nồng đậm làm cô nhũn mảy.

“Nhiều lời cái gì? Tôi uống rượu hay không liên quan cái quái gì tới cô? Cô cũng không phải vợ tôi, vợ tôi ở trước mặt tôi cũng không dám lên tiếng, cô kêu gào cái gì?”

“Đó là vì vợ chú quá ngốc, cư nhiên lại nhiều lần nhấn nhịn loại người như chú, nếu là tôi, không phải sớm ly hôn với chú, thì cũng kiện cho chú ngay cả tiền mua quần cũng không có rồi!”

“Đồ đàn bà điên, cô nói cái gì, thử nói lại một lần cho tôi xem xem!”

Úy Thượng Đình yên lặng định vòng qua phía trước cuộc hỗn loạn, cũng không định gương mặt xem.

Nhưng không biết tại sao, vừa nhìn thấy người đàn ông trung niên kia cầm lấy một cây gậy sắt muốn đánh lên người Từ Kiều Diễm thì dù không muốn để ý, nhưng tinh thần chính nghĩa lại khiến anh không cách nào phớt lờ, không thể không ra mặt.

Dù sao xảy ra chuyện cũng không hay!

Người đàn ông trung niên không biết từ đâu lấy ra một cây gậy sắt nhỏ, đánh về phía Từ Kiều Diễm đang không hề phòng bị.

Mặc dù Từ Kiều Diễm có năng lực tự bảo vệ, nhưng một đòn này cũng nằm ngoài dự kiến của cô, bởi vì nó tới quá mức đột ngột.

Người tự nhiên phản ứng lui về sau vài bước, Từ Kiều Diễm lại không dự đoán được phía sau có một hố nhỏ, vừa lui về phía sau liền hụt chân, bất động mất vài giây, làm cô mất cơ hội né tránh.

Mất thấy cây gậy kia sẽ đánh xuống người cô, Từ Kiều Diễm chỉ có thể giơ cánh tay lên tạm canh, nhưng, đợi mấy giây, cũng chưa thấy cảm giác đau đớn truyền đến.

Cô vội trộm nhìn về phía trước, té ra cánh tay ông chú bị một người chính nghĩa kiềm chế, lại nhìn lên, không thể nào, người ra tay tương trợ lại là anh cảnh sát giao thông!

Anh hùng cứu mỹ nhân, điều này làm cho trong mắt Từ Kiều Diễm hiện ra kinh ngạc lẫn vui mừng.

“Vị tiên sinh này, nói chuyện làm ơn nói từ từ, động thủ là không đúng rồi, nếu không, tôi sẽ gọi cảnh sát xin bọn họ phái người đến phối hợp.” Giọng nói của Úy Thượng Đình lạnh nhạt, rất có sức uy hiếp.

Vừa nghe đến cảnh sát, mặt người đàn ông ngay lập tức biến sắc.

“Người đàn bà này, cô cư nhiên tìm người giúp đỡ, hừ! Lần này coi như số cô gặp may, lần sau lại đến làm phiền tôi thử xem, tôi tuyệt sẽ không buông tha cho cô!” Người đàn ông nhìn Úy Thượng Đình cao hơn anh một cái đầu, nắm vững gậy sắt trong tay, nhanh chóng lui về phía sau đóng cửa nhà lại.

Hiện trường còn lại hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Từ Kiều Diễm định chủ động nhào tới trước ôm anh hùng một cái, không lường trước lòng bàn chân đột nhiên truyền đến một trận co rút đau đớn, làm cô không thể không ngã ngồi trên mặt đất.

“Ai nha! Chân đau quá!” Từ Kiều Diễm chủ động vươn tay ra cho người ta đỡ.

“Nơi này không còn ai nữa, không cần diễn.” Anh thật không hiểu mình làm sao lại thấy không thích hợp, loại phụ nữ này nên chịu một chút đau khổ, mới không tiếp tục đi trêu chọc người khác.

“Anh Úy, chân em thật sự rất đau đó! Đứng để cho em một mình ngồi dưới đất, rất thê thảm nha!”

Tin lời của cô thì đúng là kẻ ngu!

Úy Thượng Đình lạnh lùng đứng ở một bên, không nhìn về mặt xin giúp đỡ của cô.

Anh hùng không muốn giúp đỡ, vậy mỹ nhân cũng chỉ có thể tự dựa vào bản thân chống cột điện đứng lên.

“Anh Úy, sao anh xuất hiện ở nơi này?”

“Tôi trở về lấy thư.”

Hi! Thật đúng là tâm linh tương thông nha, cô chân trước mới đến nơi này, chân sau anh Úy cũng tới đây.

“Vậy có thể lấy xe máy chở em về nhà được không?” Cô muốn ngồi xe máy của anh đã lâu, như vậy không phải có thể ôm eo của anh, thoải mái ăn đậu hũ của anh sao?

Nghĩ đến thực khiến cho người ta mặt đỏ tim đập nha!

Đem vẻ mặt háo sắc tươi cười của cô thu hết vào mắt, Úy Thượng Đình thẳng thừng cự tuyệt.

“Phía trước có xe buýt, cô tới như thế nào, liền tự mình trở về như thế!” Anh chỉ là không quen thấy phụ nữ bị đánh, cho nên tới giúp đỡ, hiện tại cô không sao, anh đương nhiên không muốn cùng cô gái này phát sinh quan hệ gì.

“Thật là lạnh nhạt, tốt xấu gì chân người ta cũng bị thương nha!” Từ Kiều Diễm nói, anh Úy này thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc.

Lười nói nhiều với cô, Úy Thượng Đình xoay người, hướng phía nhà cũ của mình rảo bước đi đến.

“Này, anh thật cứ phớt lờ em như vậy sao?” Cô ở phía sau kêu gào với bóng dáng cao lớn. “Chân em là thật sự bị thương, đi lại không tiện!”

Tuy rằng bình thường cô thực đáng ghét, nhưng hiểu lầm cô đang giả vờ như vậy, cũng thực không nên!

Chỉ có thể nỗ lực tự cứu mình, Từ Kiều Diễm chịu đựng đau đớn ở lòng bàn chân, chân thấp chân cao hướng ngõ nhỏ bên ngoài đi đến.

Xa xa Úy Thượng Đình ngừng bước chân, thoáng quay đầu trở về, neho mắt nhìn người con gái nhỏ nhắn kia, không nghĩ tới cô gái kia diễn xuất thật đúng là tốt.

Tìm được nhân viên quản lý lấy thư, Úy Thượng Đình trở về bằng con đường cũ, trên đường gặp một người phụ nữ vẻ mặt kích động.

“Cậu gì ơi, ngại quá.” Người phụ nữ đứng trước người Úy Thượng Đình, trên mặt đầy vẻ khẩn trương. “Có nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi? Tóc dài, vóc dáng không cao, rất đẹp, vài phút trước đứng ở dưới lầu nhà tôi hay không?”

Trên đường, anh cũng chỉ gặp qua một cô gái, vừa vặn ở trước nhà của người phụ nữ này, Úy Thượng Đình trầm nghĩ, không trùng hợp như vậy chứ!

“Thực hỏng rồi, vừa rồi tôi không chú ý cô Từ đến đây, thấy chồng tôi cầm gậy sắt đi xuống, tôi hấn là nên ngăn cản, vạn nhất cô Từ bị thương. . . Tôi thực có lỗi với cô ấy!” Khuôn mặt người phụ nữ như sắp khóc.

Hoá ra, cô gái người phụ nữ này tìm đích thực là Từ Kiều Diễm.

“Dì a, dì yên tâm, cô Từ kia không sao, vừa rồi tôi thấy cô ấy đã rời đi.”

“Cậu nhìn thấy cô ấy sao?”

Úy Thượng Đình gật gật đầu, “Ừ, cô Từ mà dì nói tôi có quen biết, cô ấy vừa vặn là . . . ừm, hàng xóm của tôi, vài phút trước cô ấy ở chỗ này nổi lên tranh chấp với một người, sau đó đã rời khỏi.” Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng vẻ lo lắng trên mặt người phụ nữ khiến Úy Thượng Đình không thể không nói thật.

“Chỉ cần Từ tiểu thư không có việc gì là tôi đây an tâm rồi.” Người phụ nữ rút cục thở ra, khoe miệng nở nụ cười, “Cậu thanh niên này, có thể phiền cậu chuyển lời cho cô Từ, cảm ơn tất cả mọi chuyện cô ấy làm cho tôi, nhưng tôi cam chịu số phận rồi, xin cô Từ đừng đến giúp tôi nữa, tôi không hy vọng cô ấy bởi vì tôi mà chịu bất cứ thương tổn gì.”

Úy Thượng Đình không hiểu, anh nghĩ cô gái kia là một bà điên nhằm chán thích quấy rầy người khác, tại sao người phụ nữ này lại nói cảm ơn cô? “Dì à, tôi cùng cô Từ tuy là hàng xóm, nhưng cũng không quen thân.”

“Cô Từ là một người tốt.”

Úy Thượng Đình khịt mũi cười một tiếng.

“Cô Từ biết chồng tôi thường đánh tôi, cho nên chỉ cần không có việc bận, sẽ tìm đủ các loại lý do để vào nhà của tôi nhìn xem chồng tôi có ra tay đánh tôi hay không?” Người phụ nữ lộ ra một nụ cười khổ, hiểu được vẻ kinh ngạc trong mắt anh, “Tất cả mọi người hỏi tôi tại sao không ly hôn? Sao không đi báo cảnh sát? Tất cả điều đó tôi đều có nghĩ tới, nhưng vì con tôi. . .”

“Nếu đi báo cảnh sát ... tôi lại không muốn cùng con tách ra, nếu muốn đứa nhỏ theo tôi, tôi một chữ cũng không biết, có thể tìm công việc tốt gì để nuôi đứa nhỏ đây? Chồng tôi còn có thu nhập ổn định từ công việc, hưởng hồ chồng tôi thật sự rất thương con, chỉ cần không cho ông ấy uống nhiều rượu, tính tình cũng sẽ không trở nên nóng nảy, cũng sẽ không ra tay đánh người. . .”

Úy Thượng Đình giờ mới hiểu được, thì ra cô gái kia không phải ăn no không có việc làm, mà là cố tình tới đây nhìn xem người phụ nữ này sống tốt hay không.

“Hôm nay chồng tôi uống nhiều rượu, tôi đón con về nhà trễ, biết vừa rồi cô Từ đã tới, tôi thực sợ chồng tôi sẽ đối với cô Từ . . . Cô Từ là người không cần báo đáp, lần trước cô ấy còn ra tay giúp chị em tốt của tôi tranh thủ được công việc bán bảo hiểm, lại thay một chị em khác của tôi tìm được nhà để trốn cùng con nhỏ, mấy người chúng tôi đều rất cảm tạ cô ấy.. .”

Không biết vì sao, càng nghe tiếp, ngực Úy Thượng Đình càng thở không được, giống như bị một tảng đá đè nặng.

.....

Thành kiến thật sự là đáng sợ, khiến ánh mắt người ta không nhìn thấy chân tướng!

Từ Kiều Diễm kia thích xen vào việc của người khác, tuy rằng ngôn ngữ, hành vi của cô thật khác hẳn với người thường, nhưng cá tính thích bênh vực kẻ yếu, lại khiến cô giành được cảm tình của rất nhiều người, chẳng qua là ngẫu nhiên những người đó anh đều không quen, đương nhiên không thể nào biết được.

Còn cô gái kia ở sau lưng làm nhiều chuyện như vậy, đều có mục đích là — vì giúp người.

Đứng ở cửa nhà mình do dự hồi lâu, Úy Thượng Đình cuối cùng vẫn lựa chọn xoay người đi vài bước, gõ cửa sắt đối diện.

Không có người đáp lại, không biết có phải gõ quá nhẹ nên không nghe được hay không, hay là không có người ở nhà?

Úy Thượng Đình lại gõ cửa, lần này dùng lực lớn một chút.

Ngay tại lúc Úy Thượng Đình bỏ ý định, chuẩn bị quay đầu thì sau cánh cửa kia truyền đến âm thanh mơ hồ....

“Em đã nói nghe giống như có tiếng động, chị còn nói không có, nhìn xem! Em nói có sai đâu ..” Ra mở cửa là một thiếu niên, vừa thấy Úy Thượng Đình, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó nghiêm người nói: “Hi!

Anh cảnh sát giao thông, thân là người dân lương thiện, em cũng không làm trái với quy tắc giao thông, đèn đỏ ngừng, đèn xanh đi, phát huy lễ độ nhường đường cho người lớn tuổi, cho nên anh hẳn không phải là tới tìm em, đúng không?”

Đôi mắt đen vững vàng nhìn chăm chăm vào thiếu niên có lời nói, hành động quái gở, Úy Thượng Đình lắc đầu.

“Em biết rồi.” Từ Tiểu Minh thở dài nhẹ nhõm, quay đầu lại, hướng trong nhà kêu to: “Người phụ nữ kia, tìm chị này!”

Tiếng dép lê lệt quệt từ xa tiến lại gần, “Là ai mà trẻ như vậy còn chạy tới nhà tìm chị? Bộ đáng chị bây giờ làm sao mà gặp người đây. . . “

Bởi vì vết thương ở chân, Từ Kiều Diễm bước chân tập tễnh từ trong nhà đi ra, khuôn mặt trong sáng thuần khiết bởi vì nhìn thấy người tới mà hiện lên kinh ngạc, vẻ mặt vừa hưng phấn vừa tức giận.

“Tiểu Minh, đóng cửa!” Thật đáng ghét! Lại bị anh nhìn thấy bộ dáng chật vật của cô.

Từ Kiều Diễm vẻ mặt thảm đạm, xoay người một cái định quay vào phòng trong, lại quên mất trên chân có thương tích, sốt ruột khiến bước đi hỗn loạn, gần như sắp té ngã.

“Cẩn thận!”

Một đôi bàn tay đứng lúc đỡ lấy cô, đôi mắt đen của Úy Thượng Đình dừng ở mu bàn chân bị trật của cô thì hiện lên một chút cảm xúc hối hận.

Xem ra là anh hiểu lầm cô — Từ Kiều Diễm thật sự bị thương, mà anh lại không thêm để ý để cô tự mình nghĩ biện pháp về nhà, anh thật là đáng giận!

Anh bối vì hành vi của mình mà cảm thấy hết sức tức giận.

“Em không sao, không có việc gì, anh đi mau, mau đi về đi, được không?” Từ Kiều Diễm cúi mặt, vẫy tay đuổi người, quyết định chết cũng không cho anh thấy khuôn mặt không trang điểm.

Cô lạnh nhạt làm Úy Thượng Đình áy náy càng sâu, suy cho cùng nếu không phải vì có thành kiến với cô, anh cũng sẽ không ngay cả đưa cô một đoạn đường về nhà cũng không tình nguyện, thương thế của cô cũng sẽ không nghiêm trọng như vậy.

Úy Thượng Đình quay đầu nhìn thiếu niên bên cạnh đang há hốc mồm xem, “Đừng đứng ngăn người nữa, trước tiên đóng cửa lại.”

Đỡ Từ Kiều Diễm tới phòng khách ngồi xuống, Úy Thượng Đình xoay người kiểm tra vết thương của cô, có chút lo lắng mới vừa rồi cô đi cà nhấc, có làm vết thương nặng thêm hay không.

Mu bàn chân bị bầm một mảng, sưng cũng không lớn.

Tạm ổn, không quá nghiêm trọng, nhưng sẽ ảnh hưởng việc đi lại.

Từ đầu đến cuối, Từ Kiều Diễm cũng không nói một câu, ngược lại là Úy Thượng Đình lần đầu ở trước mặt cô chủ động phá vỡ sự trầm mặc.

“Thực xin lỗi.”

Sao? Từ Kiều Diễm trợn to hai mắt, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn anh, là cô nghe lầm sao? Cho tới bây giờ, người đàn ông này cũng chưa từng nói lời hay với cô, không ngờ lại mở miệng hướng cô nói xin lỗi?

“Lúc trước tôi không biết cô thật sự bị thương, thật xin lỗi đã nói chuyện với cô như vậy, nếu cô có cần đi xa nhà, có thể tìm tôi hỗ trợ bất cứ lúc nào, tôi ở ngay bên cạnh, cô biết đó.” Nhìn khuôn mặt trong sáng, vấn đề trong lòng Úy Thượng Đình lại hiện lên.

Cô rõ ràng là một mỹ nhân thanh tú, vì sao lại thích trang điểm thành bộ dạng diêm dúa loè loẹt?

Từ Kiều Diễm khó hiểu chớp chớp hai mắt, sau khi ý thức được người đàn ông này nói cái gì, cũng nhớ lại bộ dáng vô tình của anh, trong lòng không khỏi nổi lên chút oán giận.

Vốn Từ Kiều Diễm cô cũng không phải là cái loại thích cố ý gạt người ta đồng tình với mình, hiện tại chân tướng rõ ràng rồi, biết cô kỳ thật tâm địa thiện lương, xinh đẹp động lòng người . . .

Đột nhiên giật mình thấy bản thân đang mặt đối mặt với một người đàn ông, Từ Kiều Diễm lập tức hét lên một tiếng, giống như chim sợ cành cong nhảy lên. “Em biết, em biết, em cũng không để ở trong lòng, đã muộn như vậy rồi, em muốn vào phòng ngủ, anh mau trở về nghỉ ngơi đi!”

Mang chút ý tứ đuổi khách, Từ Kiều Diễm che mặt, chẳng lo đến vết thương ở chân mà nhảy trở lại trong phòng mình, “Ầm” một tiếng đem cửa phòng đóng lại.

Không khí phòng khách thoáng cái trở nên rất yên lặng.

“Thật ngại quá, anh cảnh sát giao thông, người phụ nữ này nhà em . . . chị ấy hơi then thừng, có thái độ gì không tốt, phiền anh cảnh sát giao thông người lớn rộng lượng bỏ qua, đừng so đo với chị ấy.. .” Từ Tiểu Minh lúng túng nói.

“Tôi hiểu, chăm sóc chị cậu cho tốt.” Nói xong mấy lời này, Ủy Thượng Đình liền đứng dậy rời đi.

Từ Tiểu Minh há to mồm, cảm thấy rất kinh ngạc, người đàn ông này vốn không thèm ngó tới người phụ nữ kia, thế nhưng nay lại chủ động quan tâm đến chị ấy, thật đúng là trời giáng mưa đỏ nha!

“Thì ra đây gọi là chịu được khổ trong khổ, mới là người trên người.” Trong miệng cậu lẩm nhẩm.

Đau ở bàn chân có là cái gì, có thể chiếm được sự quan tâm của đàn ông, cái gì đau cũng không còn — Bà chị, chị thật quá giỏi!

3. Chương 3

Đây không phải là mơ chứ!

Từ Kiều Diễm không dám tin nhìn chằm chằm chiếc xe máy màu đen, nháy mắt mấy cái, xác định xe máy trước mắt không biến mất.

“Cầm.”

Cô nghe lời tiếp nhận mũ bảo hiểm, tầm mắt dừng trên người đàn ông lần đầu tiên chủ động ấn chuông nhà cô, hỏi cô muốn đi làm cùng hay không.

Ông trời đối với cô có phải quá tốt hay không? Giúp cho nguyện vọng của cô thành sự thật.

May mắn hôm nay khi cô mở cửa đã chuẩn bị tốt, bằng không lại để cho anh nhìn thấy bộ dáng chật vật của cô, cô chỉ sợ mấy ngày cũng không dám gặp lại anh.

Thấy Từ Kiều Diễm còn đang ngẩn người, Ủy Thượng Đình đơn giản thay cô mang mũ bảo hiểm, lại leo lên chỗ ngồi, chuẩn bị nổ máy.

Động tác lên xe, khởi động xe của anh quá đẹp trai, khiến Từ Kiều Diễm hơi hơi đỏ mặt.

Đây là không phải mang ý tứ cô có thể ôm lấy eo người đàn ông mình thích, thoải mái sờ sảng hay sao? Hà hà! Nghĩ đến thôi đã khiến cho cô hết then thừng, lại cảm thấy hưng phấn !

“Nhanh lên xe!” Quá quen thuộc nụ cười tham lam trên mặt cô, nhưng không hiểu vì sao, Ủy Thượng Đình tựa hồ không cảm thấy chướng mắt cùng chán ghét như trước kia.

“Ồ!” Cô hướng chỗ ngồi phía sau xe máy, chậm rãi ngồi lên xe, hai tay thực “Khách khí” đặt ở thắt lưng của anh.

“Nắm chặt chút, không cẩn thận bị ngã đó.”

Cô nén xuống nhịp tim đập dồn dập, đưa tay ra phía trước, mau chóng ôm eo người đàn ông. “Em ôm chặt rồi.”

“Thời điểm lần trước cô ôm chặt tôi, đâu phải khách khí như vậy.” Ủy Thượng Đình nhú mày, trong giọng nói có chút châm biếm — lúc này mới giả bộ rụt rè, có phải đã quá muộn hay không?

“Lần đó không tính, đó là em bị con nhện dọa. . . .” Thanh âm của cô càng lúc càng nhỏ.

Thành thật mà nói, cô thật ra là không có kinh nghiệm ôm lưng một người đàn ông giống như vậy!

Nói ra chắc chẳng ai tin, cô Từ Kiều Diễm tuy rằng mạnh miệng, nhưng nói cho cùng, chẳng qua là miệng nói vậy thôi, trong đầu thích suy nghĩ đến tình yêu trai gái, nhưng tự trải nghiệm chuyện này, lá gan của cô còn chưa đủ lớn, nhiều nhất cũng chỉ là khoác tay trên đầu gối mà thôi.

Nhưng chớp mắt một cái, Từ Kiều Diễm lại cả người ôm chặt Ủy Thượng Đình — bởi vì đạp ga một cái, người đàn ông này lái xe giống như đua xe vậy, tốc độ nhanh như phía trước chẳng có ai!

Trời biết nơi này chính là một con đường hẹp, còn có rất nhiều xe dừng ở một bên.

Anh thật là cảnh sát giao thông sao?

A di đà Phật, các em nhỏ, trăm ngàn lần không thể bắt chước nhé!

Đèn đỏ, xe máy dừng lại, Ủy Thượng Đình nghiêng đầu sang nói với cô gái phía sau: “Nếu mấy ngày này chân của cô vẫn không tiện đi lại, tôi sẽ chở cô đi làm.”

Hơn nửa ngày, Từ Kiều Diễm cũng không có lên tiếng; Ủy Thượng Đình còn tưởng là do nhắc tới chuyện vết thương ở chân, làm cô mất hứng.

Thật ra thì, cô là bị tốc độ như vậy dọa hết hồn.

“Công ty cô có phải là quẹo trái ở phía trước, qua ba cái ngã tư lại quẹo phải, là tới không?” Anh từng có lần đưa vé phạt đến cô chỗ làm việc, địa điểm trong ấn tượng hi vọng là không sai.

Qua thật lâu, Từ Kiều Diễm mới bình tĩnh.

“A, đúng vậy.” Khóe miệng của cô cong lên, thì ra anh cảnh sát giao thông là vì thấy chết không cứu mà canh cánh trong lòng nha!

Từ Kiều Diễm đương nhiên không phải là người lương thiện hiền lành gì, ông trời cho cô một cơ hội tốt như vậy, cô không lợi dụng chẳng phải là thật là đáng tiếc!

Cô quyết định tan tằm cũng phải tìm anh đưa về, còn có thể bồi dưỡng được tình cảm của hai người nữa.

Đèn xanh sáng lên, xe máy lại phóng đi, quen dần với tốc độ, Từ Kiều Diễm không còn sợ hãi như vừa nãy.

Ủy Thượng Đình lái xe mặc dù nhanh, nhưng lại tương đối vững vàng, dựa ở trên tấm lưng rộng lớn của anh, làm cho cô có cảm giác an tâm, cô nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác đó, nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền mở to mắt.

“Đợi chút! Chúng ta còn chưa có ăn điểm tâm, bụng thật đói nha!”

Tốc độ xe máy chậm lại, Từ Kiều Diễm hiểu rằng anh nghe thấy được.

“Không bằng đi cửa hàng sủi cảo Chân Kí mua mang theo có được không?” Cô biết lần này Ủy Thượng Đình nhất định sẽ nể mặt.

Xe máy thay đổi phương hướng, không đến một phút, cô lại bảo: “Đợi chút! Ngõ nhỏ phía trước quẹo phải, rồi dừng ở bên cạnh một chút.”

Phụ nữ thực phiền toái!

Ủy Thượng Đình đội mũ bảo hiểm, không khỏi nhú mày — đưa cô đi thuần túy là bởi vì có cảm giác áy náy trong lòng, nhưng cô gái này dường như càng lúc càng được đàng chân lún đàng đầu, xem anh như tài xế miễn phí mà sai khiến.

Anh vẫn nghe theo lời Từ Kiều Diễm, tiến vào một cái ngõ nhỏ, dừng xe ở một quầy hàng nhỏ lại cũ nát.

Từ Kiều Diễm xuống xe, mang theo chân bị thương, đi từng bước chậm rãi leo lên ba bậc thang.

“Tiểu Diễm Diễm, hôm nay sao cháu lại đến sớm như vậy!” Một bà lão mặt đầy nếp nhăn, quen thuộc tiến lên đón tiếp Từ Kiều Diễm. “A? Chân của cháu làm sao vậy? Bị thương thì đừng tới chỗ bà, quầy hàng của bà vừa nhỏ vừa khó đi. . .”

“Đừng lo lắng ! Vân cô nương, hôm nay bắt được xe tiện lợi, yên tâm, yên tâm, thế nào rồi? Hôm nay buôn bán có khá hơn hay không?”

Bà lão nghe Từ Kiều Diễm xưng hô mà cười híp mắt, “Bà đã là một bà lão rồi, còn cô nương cái gì?” Nha đầu kia miệng mồm đúng là ngọt, “Còn không phải vậy sao, loại cửa hàng cũ nát giống của bà đây so ra thua kém cửa hàng đồ ăn sáng bên ngoài nhiều, mỗi ngày có thể bán thêm một ly sữa đậu nành là tốt rồi.”

Từ Kiều Diễm nhìn chằm chằm cái nồi vẫn đang đầy sữa đậu nành, nói với bà lão: “Vân cô nương, cháu muốn mời chén sữa đậu nành mang đi.”

“Hôm nay lại có nhiều người muốn mua như vậy sao?” Bà lão thực kinh ngạc.

“Đây là đương nhiên, sữa đậu nành do chính tay Vân cô nương làm uống ngon vô cùng, nhân viên ở phòng làm việc của cháu, mỗi người đều muốn giành uống; bánh bao bà làm cháu cũng muốn mời vài cái!”

Bên trong mũ bảo hiểm, một đôi mắt đen hiện lên tia khó hiểu — nếu anh nhớ không lầm, lần trước đưa vé phạt đến phòng làm việc của cô, công ty du lịch nho nhỏ kia chẳng qua cũng chỉ có bốn, năm nhân viên, mua nhiều đồ ăn sáng như vậy, ai ăn được hết?

Úy Thượng Đình nhìn xung quanh quán, xem ra cửa hàng nhỏ này đã lâu đời, lại nhìn đến bà lão tay run run mở lồng hấp, bên trong còn đầy bánh bao không người mua .

Trong nháy mắt, anh dường như đã hiểu!

Từ Kiều Diễm cố ý mua nhiều như vậy, để cho bà lão hôm nay có thể thu vào nhiều hơn.

Cô gái này.. . kỳ thật tâm địa coi như cũng không tệ.

Phục hồi tinh thần lại, Từ Kiều Diễm đã ngồi ở phía sau, cô hướng bà lão vẫy tay, “Vân cô nương, ngày mai gặp!”

Tiếp theo lại nghiêng đầu nhỏ giọng nói: “Anh Úy, hay là ngày mai chúng ngày lại đi ăn sủi cảo nhé! Hôm nay anh giúp em ăn vài cái bánh bao, tin em đi, Vân cô nương làm bánh bao thật sự ăn rất ngon.”

Anh không nói một câu liên nổ máy, đối với cô gái phía sau này, bắt đầu cảm thấy tò mò.

Từ Kiều Diễm rốt cuộc là cái dạng người gì?

.....

“Đến đây! Hôm nay lại là bà chủ tôi mời khách, mỗi người một ly sữa đậu nành cộng thêm cái bánh bao!” Từ Kiều Diễm vừa tiến vào công ty du lịch, liền bắt đầu làm tiểu thiên sứ bữa sáng, gửi đi bữa sáng tình yêu trên tay.

“Chị Diễm, gần như ngày nào chị cũng mang đến sữa đậu nành với bánh bao, chị ăn không ngán, mấy người bọn em cũng ăn đến ngán rồi.” Nhân viên Giáp mới nhìn đã thấy sợ.

Một ngón tay lập tức chỉ tới, “Đối với các người tốt còn bị các người chê, mệnh lệnh của bà chủ các người dám không nghe? Đừng cho là tôi không biết cả đám đều đang giảm béo, ngoan ngoãn cầm ăn cho tôi! Ông trời đã dạy chúng ta phải biết quý trọng đồ ăn, nếu đã mua thì không thể lãng phí.”

“Chị Diễm, chị cũng biết đạo lý này vậy lần sau mua ít một chút đi, đừng một mình ăn không hết, liền ép bọn em ăn.”

Từ Kiều Diễm hơi nhếch môi, nếu không mua nhiều một chút, sao giúp bà lão duy trì gian hàng kiếm sống nho nhỏ kia đây?

Từ Tiểu Minh ở góc phóng chính lý lại tài liệu, hướng về phía người phụ nữ vĩnh viễn chỉ biết nghĩ đến người khác, lại không nghĩ xem mình phải làm sao giải quyết hậu quả nói, “Đã biết chị mua đồ không có

đầu óc mà, quên đi, quên đi, em đây là đàn ông thân thể cường tráng, đang lúc phát triển cần nhất chất dinh dưỡng, đến xử lý đây!”

Từ Tiểu Minh duỗi tay ra, đem túi đồ ăn xách đến góc phòng, bắt đầu vùi đầu cố gắng ăn. “A? Chỉ có bốn cái bánh bao?” Hôm nay bánh bao hình như ít đi một chút.

“Một cái chị ăn, còn lại có người mang đi rồi.” Khóe miệng Từ Kiều Diễm mang ý cười.

Từ Tiểu Minh nheo mắt lại, miệng vừa ăn vừa nói: “Hôm nay thực thích nha! Có người chuyên trách đưa đón, hai em còn dậy thật sớm, đi sang nhà Tiểu Hoa bên cạnh nói rách miệng để mượn chiếc xe đạp, định làm người tốt một lần, đưa người phụ nữ hành động bất tiện đi làm, ai ngờ chị lại nghe một tiếng chuông đã không thấy tăm hơi!”

Hai chị em này tuy rằng động một chút là nhìn đối phương không vừa mắt, lại thích tranh cãi, nhưng kỳ thật vẫn rất quan tâm tới người kia!

“Hà hà!” Mấy ngày tiếp đến còn có người tình nguyện đưa đón, Từ Kiều Diễm cười đến càng vui vẻ hơn!

“Nhưng mà chị thân là bà chủ, lại đến muộn nửa giờ.” Là 30 phút nha! “Lần trước là ai nói không thể làm việc riêng, kết quả bản thân mình lại cùng đàn ông chạy đi, quên cả thời gian?”

Từ Kiều Diễm ho khan.

Thấy cô xấu hổ, Từ Tiểu Minh hiền lành hiềm thấy mở miệng nói: “Quên đi, thấy chân chị có thương tích, hành động vốn là không tiện, em quyết định không cùng mọi người vạch tội chị!”

Tức thì đầu cậu liền trúng một chưởng. “Vạch tội cái đầu em! Nơi này em là chủ, hay chị là chủ?”

Tiểu Minh vừa trợn mắt vừa kêu, “Chị có lương tâm hay không? Em suy nghĩ cho chị, chị lại ra tay đánh người?”

“Ai bảo em không biết lớn nhỏ?”

“Nếu em thật sự không biết lớn nhỏ, đã sớm đem chuyện sáng nay chị tới muộn là vì người đàn ông kia phun ra rồi. Sao? Sáng nay ăn đậu hủ anh cảnh sát giao thông, ăn đến rất vui vẻ đi?”

“Đương nhiên vui vẻ. . . .” Từ Kiều Diễm dừng lại, lập tức sửa miệng, “Chị vui hay không vui, ăn đậu hủ của ai thì liên quan quái gì tới em? Đi ăn bữa sáng đi!” tiếp đó một cước đem tên nhóc kia đá đến góc phòng.

Chị em tình thâm, ặc, hẳn là vậy đi!

.....

Trong cục cảnh sát, Ủy Thượng Đình cũng mới vừa đến không bao lâu.

“Lão Ủy, hôm nay anh đem theo cái gì đến vậy?” Đồng sự Đại Nhất mắt tinh, trợn to mắt nhìn chằm chằm vào cái túi thoát nhìn như là túi nhựa đựng đồ ăn.

“Vài cái bánh bao, muốn ăn không?”

“Đương nhiên muốn.” Đồ ăn là thứ Đại Nhất yêu thích nhất, hơn nữa Ủy Thượng Đình rất là kén ăn, nên mua đồ ăn nhất định ngon.

Lấy ra bánh bao có chữ “Vân” màu đỏ cắn một miếng, trên mặt Đại Nhất lộ ra biểu tình thất vọng. “Tôi cảm thấy bánh bao này thực bình thường, không có gì đặc biệt cả! Vì sao anh lại mua nhiều như vậy?” những năm cái.

Ủy Thượng Đình cầm lấy bánh bao ăn vài miếng, quả thật là bình thường.

Tiểu Nhị lộ đầu qua, “A! Tôi biết bánh bao này, mặt trên có chữ Vân, chị đâu tôi từng mua qua, hình như là do một bà lão tự mình làm, nhưng mà bởi vì không có gì đặc biệt, ăn một lần rồi thì không mua nữa; cũng lâu lắm rồi, tôi còn tưởng rằng cái quán kia đã sớm dẹp, không nghĩ tới Lão Ủy lại mua được?”

“Là một người bạn mua.” Ủy Thượng Đình đơn giản nói.

“Nghe nói tất cả con cái của bà lão kia đều đã chạy đến nước Mĩ, vứt bỏ bà cụ không ai quan tâm, bà chỉ có cái quán nhỏ sống qua ngày, đáng tiếc hương vị bánh bao không có gì đặc sắc, chị dâu tôi ăn một lần rồi không mua nữa, không nghĩ quán nhỏ này còn có thể chống được đến bây giờ.”

Úy Thượng Đình không nói thêm cái gì, yên lặng đem bánh bao không ai muốn ăn đưa vào miệng.

Bánh bao không có gì đặc biệt, nhưng quan trọng là phần tâm ý; có lẽ, anh nên thử tìm hiểu cô gái kia lại từ đầu.

.....

Bị thương ở chân có chỗ tốt là đi lại đều có anh đẹp trai đưa đón, chỉ cần gọi điện thoại, Từ Kiều Diễm biết Úy Thượng Đình sẽ nhanh chóng xuất hiện dưới lầu.

Trong lúc chờ đợi anh đẹp trai lái xe tới, Từ Kiều Diễm thuận tiện thu xếp lại tờ rơi phải đưa đi in ngày mai, bởi vì tư liệu quá nhiều, làm cô phải ôm cái thùng đi.

Đáng tiếc thùng lớn thùng nhỏ che tầm mắt, xuống cầu thang cũng nhìn không rõ lắm, thật vất vả mới đi đến bậc thang cuối, chân còn chưa đứng vững, thùng trên tay đã bị người khác đoạt đi.

“Thùng của tôi. . . A!”

Chân bị hệt một cái, một

cánh tay liền ôm lấy eo của cô, tránh cho chân cô không bị thương tổn lần nữa.

“Vì sao không gọi điện thoại cho tôi đi lên giúp cô bê đồ?” Giọng nói trầm thấp đầy trách cứ vang lên.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Từ Kiều Diễm liền biết người đến là ai, nhưng cô lại chỉ có thể ngây ngốc nhìn cánh tay đàn ông cường tráng đang quần ngang eo cô.

Nhiệt độ cơ thể đàn ông truyền sang người cô, chỗ bị cánh tay anh đụng đến có vẻ đặc biệt nóng.

“Muốn bê đồ nặng hãy gọi tôi một tiếng, đừng tự mình cố chống đỡ.”

“A!”

“Những cái hộp này đều phải mang về sao?”

“Đúng.”

Úy Thượng Đình đem cái hộp giấy kia tới chỗ đặt chân của xe máy, sau đó nhìn về phía cô gái vẫn đang cúi đầu bất động. “Cô còn không đi?”

Cô lấy lại tinh thần, “Đi, đương nhiên đi!”

Cô chậm chậm bước lại, anh nhíu mày, “Mặt cô làm sao lại đỏ lên vậy?”

Tim Từ Kiều Diễm đập nhanh hơn một nhịp, tiếp đó tức giận liếc anh một cái, “Ai nha! Anh cảnh sát, làm sao anh lại hỏi như vậy, ở trước mặt mọi người, anh đột nhiên ôm lấy em như thế, người ta là con gái làm sao lại không thẹn thùng chứ? Về sau muốn ôm nhớ nói trước cho em biết một tiếng, em sẽ tìm nơi không người cho anh ôm một cái.” Cô ngoài miệng nói như vậy, là cố ý muốn che dấu sự ngượng ngùng trong lòng.

Úy Thượng Đình hơi nhếch môi, đưa mũ bảo hiểm tới, đợi Từ Kiều Diễm tự mình leo lên chỗ ngồi phía sau.

Lần này quen tay hay việc, ngồi vững xong, cô liền ôm eo anh, thẹn thùng gì đó mới vừa nói, toàn bộ ném lên chín tầng mây.

Con người đen hiện lên một tia hồi hận, Úy Thượng Đình không khỏi hoài nghi, anh thật sự muốn tìm hiểu lại cô gái này sao?

.....

Rốt cuộc anh tại sao lại xuất hiện ở đây?

Úy Thượng Đình trừng mắt nhìn thiếu niên ngồi đối diện, suy nghĩ lại xem tại sao mình lại giúp cậu ta chuyển bàn sách lên lầu, rồi dẫn đến tình cảnh hiện tại ngồi đợi ăn cơm chiều trong nhà cô gái kia?

“Cám ơn! Anh cảnh sát giao thông, không có anh hỗ trợ, chỉ dựa vào người phụ nữ yếu ớt kia, em thật không biết làm sao đem bàn học nặng như vậy lên lầu.”

“Mọi người là hàng xóm nên hỗ trợ lẫn nhau.” Khoé mắt của Ủy Thượng Đình nhìn đến bóng người đang bận rộn trong phòng bếp kia, thực kinh ngạc khi thấy cô gái kia lại xuống bếp.

Lúc trước chẳng phải cô từng đưa bữa sáng đến cục cảnh sát cho anh hay sao?

“Yên tâm đi! Người phụ nữ kia tuy rằng không phải là người nổi tiếng gì, nhưng làm đồ ăn vẫn có thể nuốt xuống.”

Ủy Thượng Đình không biết chính mình đã nhúu mày nhìn chằm chằm bóng lưng Từ Kiều Diễm rất lâu, khi tâm mắt anh thu về, lại gặp ánh mắt Từ Tiểu Minh nhìn mình.

“Anh cảnh sát giao thông, không phải anh nhìn trúng lão yêu bà kia đấy chứ?”

Ủy Thượng Đình đầu tiên là lạc giọng, nhanh chóng phủ nhận, “Xin đừng nói lung tung.”

“Không phải là tốt rồi.” Từ Tiểu Minh thở ra một hơi, “Bà già kia rất hay gây phiền phức, cá tính vừa hung dữ vừa thích cằn nhằn, động một chút là ra tay đánh người, ai thích chị ấy liền xong đời. . .”

Giật mình nhận ra chính mình lải nhải quá nhiều, Tiểu Minh ngừng miệng, hi ha hai tiếng nói: “Ngại quá, anh cảnh sát giao thông, em nhất thời tức giận thôi, anh nghe một chút là tốt rồi, trăm ngàn lần đừng nói cho bà điên kia. . .”

“Sẽ không.” Ủy Thượng Đình hạ giọng, “Vì sao cậu lại kêu chị cậu là. . . ừm, bà già?”

“Em mười lăm tuổi, kém chị ấy những mười hai tuổi, mười hai tuổi đó! Mười hai con giáp cũng chạy xong một vòng rồi, đây không tính là già thì là gì?”

Như vậy cô mới hai mươi bảy tuổi, nhưng vì sao lại thích trang điểm để mình già đi vài tuổi.

Biết không nên hỏi như vậy, nhưng anh vẫn mở miệng, “Hai người tuổi tác cách nhiều như vậy, vì sao?”

“Bởi vì bọn em không phải chị em ruột.” Tiểu Minh trả lời rất thẳng thắn.

Ủy Thượng Đình hạ giọng, “Thực xin lỗi.”

Từ Tiểu Minh thờ ơ nhún nhún vai, “Không phải xin lỗi gì cả, dù sao đây cũng là sự thật, không sợ người khác nói.” Cậu hướng phòng bếp liếc một cái. “Mẹ chị ấy tái giá với cha em, chẳng qua là vừa khéo đều họ Từ thôi”.

“Cha mẹ của hai người đâu?”

“Sớm sang bên kia thế giới rồi!” Nét mặt Từ Tiểu Minh hiện tại, giống như là đang nói chuyện của người khác, không có bao nhiêu dao động, “Vào lúc em sáu tuổi thì mẹ bị cha em say rượu đánh ngất xỉu, sau lại không cẩn thận châm lửa, hai người cùng nhau bị chết cháy.”

Ủy Thượng Đình nghe trả lời thế liền kinh ngạc!

“Em vẫn cảm thấy rất kỳ quái, bà già kia tại sao không ném em tới cô nhi viện, mang theo đứa con riêng của cha dưỡng như em đây cùng sống, không phải làm cho chính mình chịu khổ cực sao?” Từ Tiểu Minh nhìn chằm chằm cửa phòng bếp. “Huống hồ là cha em gián tiếp hại chết mẹ, vì sao chị ấy không trách em, anh nói xem người phụ nữ này có phải rất kỳ quái hay không?”

Nói đến đây, trên mặt Từ Tiểu Minh hiện lên một chút thần sắc tự trách, tuy biến mất rất nhanh nhưng vẫn bị Ủy Thượng Đình chú ý tới.

“Phụ nữ thật sự là sinh vật kỳ quái, cha em mỗi lần uống say liền đánh người, nhưng không biết vì sao mẹ dù thế nào cũng không tình nguyện rời khỏi cha, mỗi lần rượu say phát tác, mẹ cũng chỉ có cách chịu bị đánh.” Chỉ trách mình lúc ấy tuổi còn nhỏ, không có sức phản kháng, chứ đừng nói tới đứng ra hỗ trợ.

“Nhưng mà chị ấy lại rất dũng cảm, tuổi còn nhỏ đã dám kêu gào mắng cha em, thậm chí đánh nhau với cha để bảo hộ em và mẹ, đáng tiếc bị đánh nhiều nhất cũng là chị ấy, kêu đau tới tận trời trách đất cũng là chị ấy.”

Trong đầu Ủy Thượng Đình đột nhiên hiện lên hình ảnh một thiếu nữ, cả người là vết thương nhưng vẫn không từ bỏ ý định muốn bảo vệ người thân.

Trái tim của anh, cảm thấy không thoải mái.

Bề ngoài cùng lời nói của Từ Kiều Diễm, thật sự không cách nào khiến cho người ta liên tưởng đến trước kia cô từng gặp tình cảnh như vậy.

“Anh xem, chị ấy thích trang điểm thành dạng phụ nữ thành thực, chính là muốn vũ trang cho bản thân, để có thể toàn lực chiến đấu với người khác.” Ánh mắt Từ Tiểu Minh buồn bã, giọng điệu có vẻ rất từng trải, “Chị ấy chính là không đối được cái tính trượng nghĩa đã ăn vào trong xương rồi, mỗi khi gặp người cần giúp, liền không nghĩ ngợi gì tới giúp đỡ, lại luôn quên mất năng lực của mình có hạn.”

Ngẫm lại, cái bụng của cậu ngày càng nở rộng chính là vì bà chị nâng đỡ cho bà lão bán bánh bao. “Chị ấy vốn là như vậy, làm việc luôn nghĩ đến người khác trước, nhưng lại thường quên mất chính mình. . .”

Mành cửa bị vén lên, Từ Kiều Diễm bưng ra một đĩa trứng bác sau cùng, âm thanh của Từ Tiểu Minh cũng biến mất trong nháy mắt.

Ủy Thượng Đình ngồi ở trên sofa mang vẻ mặt phức tạp nhìn cô chăm chăm.

Phải nuôi lớn một tiểu quỷ, đối với một cô gái mười tám, mười chín tuổi mà nói, là chuyện vất vả tới cỡ nào? Cô gái này thật sự rất kiên cường, anh đối với cô bắt đầu có vài phần kính trọng.

“Làm sao vậy? Hai người một lớn một nhỏ tại sao cứ nhìn chăm chăm em?” Cô lau khô hai tay, trực giác cho biết cái không khí kỳ quái này không khỏi có quan hệ tới cô.

Một cái liếc mắt, Từ Tiểu Minh vội vàng vung tay, “Làm ơn đi! Em nào dám nói xấu chị trước mặt anh cảnh sát giao thông? Đương nhiên là nói cho anh ấy biết chị chăm sóc em vất vả thế nào, khen chị luôn bất chấp bị người khác nói ra sao, vẫn cố ý dùng phương pháp của chính mình đi giúp đỡ mọi người.”

“Em đều nói cho anh ấy biết rồi?” Khó trách mới vừa rồi ánh mắt của anh Ủy thực hấp dẫn, nhìn cô tràn đầy tình cảm.

“Một chữ cũng không sót.” Từ Tiểu Minh thực kiêu ngạo.

Từ Kiều Diễm chuyển sang hướng nam chính, “Cho nên bây giờ anh cảm thấy em là một cô gái thông minh tài đức sao?” là ứng cử viên số một cho vị trí bạn gái.

Thông minh tài đức? Chuyện này giống như chẳng có quan hệ gì, Ủy Thượng Đình dừng một chút mới mở miệng nói: “Tôi cảm thấy trước đây có thể tôi đã hiểu lầm cô, cô là một phụ nữ vĩ đại.”

Vĩ đại?

Một giây kế tiếp, cô cùng Từ Tiểu Minh ôm đầu cười rộ lên.

“Ha ha ha.. . Anh ấy lại còn nói chị thật vĩ đại!”

“Không ngờ anh lại thật sự tin chuyện ma quỷ của thằng nhóc này!” Từ Kiều Diễm cười đến mức khoa trương, ôm bụng ngồi chồm hổm xuống.

“Đây là chuyện buồn cười nhất em từng nghe qua!”

Ủy Thượng Đình nhìn mà không hiểu ra sao.

“Tùy tiện bịa chuyện một chút anh cũng tin, anh thật đúng là dễ tin người.” Từ Kiều Diễm cười đến khóe mắt đều ươn ướt, phải dùng ngón tay lau đi. “Tên nhóc đó luôn dùng những lời này đi lừa giáo viên cùng bạn học trong trường, mười người chỉ có một người tin.”

“Anh cảnh sát, anh bị bọn em lừa mà cũng không biết, biểu tình còn nghiêm túc như vậy, thật sự là rất thú vị!” Từ Tiểu Minh cũng cười đến không bỏ dậy nổi.

Ủy Thượng Đình tỉnh ngộ hiểu được chính mình bị chơi xỏ, nhất thời sắc mặt xanh mét, không nói một câu đứng lên.

“Anh Úy, anh trước tiên ăn tối xong rồi hãy đi . . . Này, đợi chút nha!”

Anh thực sự, không bao giờ muốn xen vào, cũng không muốn nghe thấy bất cứ chuyện gì có liên quan tới cô gái này nữa!

Lý trí nói cho anh biết nên rời đi, nhưng trong lòng lại nhịn không được có một loại cảm giác khác lạ, ở trước cửa ngoái đầu lại nhìn, Từ Kiều Diễm cười đến chảy nước mắt, vô cùng khoa trương, khiến trong lòng anh siết chặt một hồi.

Cái loại cảm giác này, gọi là không đành lòng.

Mới lời vừa rồi tên nhóc đó nói, hẳn là giả thôi?

Trong lòng khác thường làm cho anh ra một quyết định — anh muốn tìm hiểu cô gái này thật kỹ càng!

4. Chương 4

Trời vẫn xanh, không khí vẫn tươi mát như vậy, nhưng Từ Kiều Diễm lại cảm thấy có một số việc đã không giống trước.

Vốn tưởng rằng từ cái ngày đùa giỡn với người đàn ông kia, cô và Từ tiểu Minh sẽ bị xếp vào loại hàng xóm đáng ghét, bị cự tuyệt lui tới, ai ngờ sáng sớm hôm sau, Úy Thượng Đình vẫn đến nhà cô gõ cửa, đưa cô đi làm giống như chuyện tối hôm qua chưa bao giờ phát sinh.

Lại nói đến vết thương ở chân của cô, thật không hiểu có phải do cô tức giận làm cho tuần hoàn máu tốt hơn hay không, chỉ ba ngày máu bầm đã tiêu tán toàn bộ, hết sưng, hại cô thiếu chút nữa tưởng rằng rốt cuộc không còn cớ để cho người ta đưa đón nữa; ai ngờ Úy Thượng Đình không nói nhiều, vẫn như cũ đưa đón cô đi làm.

Tất cả đều thuận lợi không phải rất tốt sao? Nhưng sự tình càng như ý, Từ Kiều Diễm càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Xem đi! Hôm nay vẫn cùng thời điểm như mọi khi, anh xuất hiện ở cửa nhà cô. “Chào buổi sáng! Anh Úy.”

Liếc cô một cái, anh thản nhiên nói: “Chào buổi sáng.”

Lại còn nói chào buổi sáng với cô, mọi người nói xem có kỳ quái hay không?

“Anh Úy, hôm nay thời tiết giống như sẽ đổ mưa, đi nhờ xe anh thế này có được không? Dù sao anh cũng đưa em đi nhiều ngày rồi, sẽ không bớt một chuyến này chứ?”

Úy Thượng Đình ngoái đầu lại thản nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, nói không được cô sẽ không đi theo sao? Ánh mắt của anh phát ra ý tứ như vậy.

Đương nhiên sẽ không! Điểm lợi hại nhất của Từ Kiều Diễm chính là da mặt dày cùng liều chết đeo bám.

Tiếp theo, mũ bảo hiểm cứ như vậy đưa đến trước mặt cô, Từ Kiều Diễm đương nhiên không khách khí nhận lấy!

“Cô ăn sáng chưa?”

Từ Kiều Diễm ngồi lên phía sau xe máy, hưng phấn nói: “Đương nhiên chưa!”

Anh cũng nghĩ vậy, cô gái này phần lớn thời gian đều ở cùng anh, anh trước giờ đều đi làm sớm, Từ Kiều Diễm cũng theo đó dậy sớm chuẩn bị đi làm.

Xe máy thực tự nhiên chạy đến quán nhỏ của bà lão, đây là tuần lễ thứ ba anh đến đây rồi, khó trách xe vừa đến, bà lão liền lập tức nhận ra bọn họ.

“Vân cô nương! Chào buổi sáng nha!”

Bà lão cười chào hỏi hai người, “Chào buổi sáng, hôm nay lại là mười phần bữa sáng mang đi sao?”

“Đương nhiên!”

Đem bánh bao bỏ vào túi nhựa, bà lão nháy mắt mấy cái với Từ Kiều Diễm, “Tiểu Diễm Diễm, người kia là bạn trai cháu sao? Bà thấy cậu ấy rất tốt nha! Mỗi ngày đều đưa cháu đi làm.”

Từ Kiều Diễm giống như đứa trẻ khoe khoang bảo bối, nâng đầu lên, kiêu ngạo nói: “Đây là đương nhiên, anh Ủy của cháu là người đàn ông hấp dẫn nhất, vừa đẹp trai, lại biết quan tâm! Trong lòng cháu, không có một ai, không có người đàn ông nào có thể so sánh được với anh ấy!”

“Cô bé này, cháu thật đúng là không biết thẹn thùng, khoe khoang người đàn ông của mình như vậy.” Bà lão cười đến thật vui vẻ, quán dù cũ nát nhưng nụ cười lại rực rỡ sáng lạn.

Ủy Thượng Đình cũng không nói thêm cái gì, nhưng thời điểm trả tiền, anh lại xuống xe tự mình thanh toán. Cũng không thể để cho Từ Kiều Diễm trả tiền mãi, dù sao phần lớn bánh bao cũng tiêu hóa trong bụng anh. Trả tiền xong anh cũng không quên đem túi đồ ăn đặt gọn gàng lên trước xe máy.

Người đàn ông này không tồi nha! Bà lão lại lần nữa hướng Từ Kiều Diễm nháy mắt, đồng thời gơ ngón tay cái lên.

Từ Kiều Diễm đắc ý cười, phát tay ý bảo “việc này còn phải nói sao”, đàn ông cô chọn dĩ nhiên là tốt nhất! “Anh Ủy, anh giúp em ăn bánh bao mãi như vậy, có thấy ngán không?”

Cô nhớ rõ, người này thích sủi cỏ, khẩu vị hai người khác biệt khá lớn.

Trong mắt anh phản chiếu khuôn mặt nhỏ đang lo lắng, “Sáng sớm ngày mai có thể đổi thứ khác.”

Ý anh là, sáng sớm ngày mai, cô vẫn là có thể đi xe máy của anh đi làm!

Khoẻ miệng Từ Kiều Diễm cong lên, bởi vậy mới nói, ông trời không phụ người có lòng, anh Ủy rất cục cựa cũng có hứng thú với cô sao? Bằng không làm sao lại tình nguyện nhiều lần đưa đón cô đi làm chứ?

Ý nghĩ này làm cô rất sung sướng, cảm giác tựa như cười mây đập gió, cả người bay bổng, trên mặt cũng thoáng lộ ra nụ cười ngốc nghếch.

“Cô đang suy nghĩ cái gì?” Nhìn cô cười đến ngây ngốc, Ủy Thượng Đình nhíu mày.

“Em suy nghĩ. . .” Con mắt tinh tường ngắm nhìn khuôn mặt người đàn ông, “Chúng ta đã quen biết lâu như vậy, không bằng tối nay hẹn ăn tối, thế nào?”

Cảm giác chờ đợi câu trả lời thật sự là vừa kỳ vọng, lại vừa sợ bị thương tổn.

Từ Kiều Diễm có chút sợ hãi, ký ức lần trước cô tự mình làm sủi cỏ hầy còn mới mẻ, nếu anh lại cự tuyệt..., cô có thể lại đau lòng hơn nữa hay không?

Sau một hồi, Ủy Thượng Đình mới hé môi nói: “Bữa tối thì không được.”

Quả thực làm người ta hụt chí, cô lại bị cự tuyệt.

“Nhưng cơm trưa thì có thể.” Nhìn thấy bộ dạng cô đang nản lòng bởi lời nói của anh, trong nháy mắt lại chuyển thành tươi cười ngây dại, Ủy Thượng Đình không khỏi cảm thấy thú vị.

Cô gái này hỉ nộ ái ố toàn bộ đều hiện ra ở trên mặt, không hề giấu diếm, kỳ thật rất dễ dàng biết được tâm tình cô là tốt hay xấu.

“Thật sao? Vậy lúc nào thì có thể? Buổi trưa hôm nay nhé? Em mười hai giờ, không, 11 giờ rưỡi. . .” A, làm sao bây giờ? Chờ cô đến công ty bảo hiểm thay bảo hiểm cho nhân viên xong, giữa trưa không biết có trở về kịp hay không?

Ủy Thượng Đình nhìn ra điểm khó của cô, mở miệng nói: “Trưa mai mười hai giờ.”

Một câu lập tức giải quyết phiền não của cô, cô vội vã nói: “Tốt tốt tốt, trưa mai mười hai giờ, em đến nơi đó tìm anh.”

Cô lại nghĩ tới, “Anh muốn ăn cái gì? Món Trung Quốc, món Tây hay món Nhật? Hay là muốn ăn đồ ăn chay?” Lần đầu tiên hẹn hò, cô không cho phép mình làm hỏng việc.

Nhìn cặp mắt đang chớp chớp, trước kia anh thấy khó chịu, nhưng bây giờ không biết tại sao thấy biểu tình hưng phấn này lại cảm thấy thú vị, Ủy Thượng Đình tràn đầy bao dung hiếm thấy nói: “Cô quyết định đi!”

Một câu “Cô quyết định” làm Từ Kiều Diễm tựa như bị trúng một cái “Địa lôi”, còn bị nó nổ cho thất khiếu bốc khói.

.....

Người ta nói món ăn Quảng Đông ở quán này rất nổi danh, cô liền đặc biệt gọi điện thoại đến hẹn trước, cô hy vọng có thể cùng anh Ủy hai người ăn bữa cơm ngọt ngào, ai ngờ lại gặp phải gặp phải một đám các bà, các mẹ đến phá rối.

“Cậu Ủy, cậu cũng tới đây dùng cơm sao?”

“Hôm trước tôi có thấy cậu trực ban đó! Tôi muốn tới chào hỏi cậu, nhưng lại sợ quấy rầy cậu làm việc!”

Những người này là đám tam cô lục bà ở gần cục cảnh sát, sớm biết bên trong có một nhân viên cảnh sát đẹp trai, cho nên thỉnh thoảng đi qua hoặc gặp được liền muốn lên tiếng gọi.

“Đến đây, nơi này có chỗ trống, mau tới đây ngồi, nhiều người ăn cơm chung mới náo nhiệt!” Một bà cô vội vàng bày tỏ tâm tình yêu thích của mình.

Từ Kiều Diễm trăm lần không tình nguyện, nhưng thấy Ủy Thượng Đình bị người ta kéo vào, liền đặt mông ngồi giữa anh và bà cô nhiệt tình kia.

“Cậu Ủy, gần đây khỏe không?”

“Vẫn vậy.”

“Cái gì vẫn vậy, nhìn xem cậu gầy hẵn đi, nhất định là bận rộn nhiều việc đúng hay không? Đến đây, mau ăn cái chân gà này để bồi bổ!”

Mắt phượng nhú lại, thấy một cái đùi gà được người ta thân thiết để vào chén Ủy Thượng Đình; Từ Kiều Diễm đáy lòng khó chịu, mau đưa tay ra, giành lấy ý tốt của người phụ nữ khác.

Nói giỡn sao! Cô còn chưa có thử gấp thức ăn cho anh Ủy nha, làm sao có thể để cho người khác giành trước?

Chân gà bị chặn lại, tình hình chiến đấu kế tiếp càng kịch liệt hơn — bà cô bên trái một miếng xá xú, bà dì bên phải một miếng vịt quay, chị gái phía trước lại một miếng ngỗng quay, đồ ăn muốn gấp vào trong bát của Ủy Thượng Đình, lần lượt đều bị một cái bát khác ngăn chặn giữa không trung.

“Xin hỏi, cô này là?”

Tựa hồ cho đến lúc này, đám phụ nữ mới chú ý tới đã quên chào hỏi một người, cô gái đi theo bên người Ủy Thượng Đình rốt cuộc là ai?

“Một người bạn của tôi.” Anh trả lời đơn giản.

“Người bạn kia . . .”

“Tôi họ Từ.” Từ Kiều Diễm khẩu khí lãnh đạm, từng miếng từng miếng dùng sức cắn đùi gà, rất giống như có thù oán với nó.

“Cô Từ, cô có vẻ rất đói bụng ?” Nhìn qua bát của cô, chồng chất giống như toà núi nhỏ, chẳng qua đồ ăn này đều là mọi người cố ý gấp cho Ủy Thượng Đình.

“Tạm tạm, không phải là quá đói.”

“Tạm tạm sao? Vậy tại sao cô lại đem đồ ăn chúng tôi gấp cho cậu Ủy tiên, toàn bộ đều gạt vào bát của mình ?” Một bà cô xem không nổi nói.

“Bởi vì tôi muốn giành.” Lòng ghen tỵ quấy phá, cô nhìn cả đám người đang xum xoe đều không thuận mắt.

Lời nói thẳng của cô làm cho Ủy Thượng Đình nhú mày, không lường trước được những lời tiếp theo còn làm anh há hốc mồm luôn.

“Các cô các dì, mọi người đưa đồ ăn cho anh Úy của tôi, trong lòng tôi đương nhiên không vui, làm sao mà cao hứng nổi? Người đàn ông mình thích có phụ nữ khác thích, mọi người ngấm lại xem, là mọi người cũng sẽ không vui thôi!”

Thì ra anh đẹp trai có bạn gái rồi!

Bọn họ cũng không nghĩ sẽ gây rối loạn đôi tình nhân, chia rẽ người ta, vài bà cô áy náy gấp chút xá xịu để vào trong bát của Từ Kiều Diễm.

“Cậu Úy, sao chưa từng nghe cậu đề cập qua là có bạn gái vậy? Hại bạn gái của cậu không vui, mấy người chúng tôi thật đúng là ngượng ngùng.”

Úy Thượng Đình còn không kịp mở miệng, Từ Kiều Diễm lại nói: “Sai rồi, dì à, anh Úy còn chưa có đồng ý để cho cháu làm bạn gái của anh ấy.”

A! Thế là sao? Hai người này không phải người yêu sao?

“Nhưng mà, cháu đang cố gắng hướng tới mục tiêu này, một ngày nào đó, cháu nhất định sẽ thành công!” Từ Kiều Diễm lời thề son sắt nói.

Không biết tại sao, trong mắt các bà cô đột nhiên toát ra vẻ tán thưởng, nếu năm đó các bà cũng nghị lực cùng quyết đoán như cô Từ này, thì đã có thể ở cạnh người đàn ông mình yêu mến rồi, cũng không phải nhờ vào coi mắt mà kết hôn.

Úy Thượng Đình cũng đang thờ dãi trong lòng, cô gái này tựa hồ không cho anh quyền lợi trả lời, cứ nhận định tất cả mọi chuyện như vậy, cô lấy đâu ra tự tin để nói nhất định có thể ở bên anh?

Nhưng ánh sáng trong mắt cô khi theo đuổi mục tiêu lại làm người ta khó có thể quên, đây cũng là một bộ mặt khác của Từ Kiều Diễm, luôn tích cực cùng lạc quan hướng tới mục tiêu của mình.

Đôi mắt đen chợt nhú lại, nhìn chăm chăm vào khoe miệng Từ Kiều Diễm. Mới rồi chỉ lo vui đầu ăn chân gà, khoe miệng của cô bị dính mẩu vụn thịt, bản thân Từ Kiều Diễm lại không nhận thấy được.

Có một nỗi xúc động từ dưới đáy lòng kêu gọi Úy Thượng Đình làm một việc — ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua khoe miệng bị dơ của Từ Kiều Diễm, khi anh chú ý tới hành động quá mức của mình thì không chỉ Từ Kiều Diễm kinh ngạc, mà tất cả mọi người có mặt, sáu cặp mắt cũng đều nhìn thấy hành động bất ngờ kia.

Xem ra cũng không phải hoa rơi có ý, nước chảy vô tình nha! Bằng không một người đàn ông làm sao lại chạm vào mặt con gái nhà người ta?

Vài mảng mây hồng hiện lên trên má Từ Kiều Diễm. “Anh, anh Úy, anh. . . anh vừa mới . . . mới. . .” So với âm điệu vang vọng lúc trước, âm thanh của cô lúc này quả thực nhỏ đến mức nghe không ra.

“Khoe miệng của cô dính đồ.”

“A!” Cô cúi đầu không nói, màu đỏ lan xuống tận cổ.

Không nghĩ tới nữ ác bá từ trước đến nay luôn luôn ăn ngay nói thẳng, giờ khắc này thế nhưng lại mặt đỏ đến không biết làm sao, cô gái này thật là dễ thẹn thùng quá đi!

.....

Sai! Cô gái này không chỉ là thẹn thùng, mà còn ngốc nghếch nữa!

Đôi mắt của Úy Thượng Đình lúc này đang rực lửa, lườm cái cô nàng nửa đêm canh ba chạy ra ngoài truy bắt kẻ trộm, còn làm cho bản thân bị thương ở cánh tay, khiến anh cả bụng đầy bức dọc vô cớ!

“Cô Từ, cô thật giỏi quá! Tôi mới phát hiện có kẻ trộm lên vào, chỉ biết kêu to, hai ba người liền bị cô chế ngự, nhưng mà lại hại cô bị thương, thật sự áy náy quá!”

“Cô Từ, cô thật là anh hùng của chúng tôi!”

“Mọi người quá khách sáo rồi!” Nhìn chằm chằm bằng gạc đang quấn chặt trên cánh tay, Từ Kiều Diễm không thèm để ý nói. Muốn khuất phục một người bình thường đối với cô mà nói cũng không phải là khó, chẳng qua là tại trên người tên đó có vũ khí.

Tên trộm kia quả thật sớm có chuẩn bị, chạy vào nhà người ta trộm đồ đạc không quên đem theo đem dao gọt trái cây bên người — chính là con dao kia, khi kẻ trộm kích động vung loạn, đã làm thương tổn đến cánh tay của cô.

Bất quá thật sự chỉ là một vết thương nhỏ, nếu không có hàng xóm kinh ngạc kêu to, cũng sẽ không đánh thức nhiều người như vậy, càng không gọi xe cứu thương tới mang cô tới bệnh viện băng bó.

“Dù sao đi nữa, nếu không có cô Từ, con dấu cùng sổ tiết kiệm tôi dấu ở nhà, sớm đã bị tên trộm lấy đi rồi!”

“Mọi người đừng có khách sáo như vậy!” Từ Kiều Diễm nở nụ cười, “Cái này gọi là thấy việc nghĩa hăng hái làm, rút dao tương trợ, tôi chỉ là phát huy đầy đủ tinh thần giúp nhau cảnh giác thôi; quan trọng là bắt được tên trộm kia, nếu không ngày khác anh không biết sẽ lại vào nhà ai mà hại người, mọi người nói đúng hay không?”

Mấy lời diễn thuyết hùng hồn này là cô nghĩ ra khi đang ở trong xe cứu thương, nhất định có thể gây ọi người, không, là gây cho Ủy Thượng Đình ấn tượng sâu sắc.

“Bất quá nói trở lại, bộ dạng cô Từ tối nay thật không giống lúc thường, giống như trẻ đi vài tuổi, thiếu chút nữa là tôi nhận không ra.” Không trang điểm lại có cảm giác trẻ hơn.

“Vậy sao?” Từ Kiều Diễm sờ sờ gương mặt của mình, đêm nay cô có chính khí hộ thân, có trang điểm hay không dường như cũng chẳng quan trọng.

“Tốt lắm, tốt lắm, mọi người cũng đừng làm phiền cô Từ nghỉ ngơi nữa, tự về nhà ngủ đi!”

“Cô Từ ngủ ngon.”

“Mọi người ngủ ngon.”

Một đám người kéo nhau rời đi, chỉ có một người trước sau cũng không nhúc nhích, vẫn dựa ở cửa ban công, yên lặng nhìn chăm chú vào cô gái ngu ngốc đang hưng phấn vẫy tay với mọi người trong phòng khách.

“Anh Ủy, thật không nghĩ tới lại đánh thức cả anh.” Từ Kiều Diễm giống như biết lỗi, đi tới trước mặt Ủy Thượng Đình.

Vừa rồi mọi người đều khen ngợi cô, Ủy Thượng Đình chắc cũng thấy được sự lợi hại của cô rồi.

“Em trai Tiểu Minh của cô đâu?”

“Đi hát với bạn bè rồi.” Trên mặt của cô tràn ngập chờ mong, mau khen ngợi cô đi!

“Chỉ có một mình cô ở nhà sao?”

“Đúng vậy!” Tại sao còn chưa nói, cô chờ rất cực khổ nha!

Không chú ý tới đôi mắt đen của Ủy Thượng Đình chứa đầy lửa giận, Từ Kiều Diễm còn liêu lĩnh tiến lên tự tìm cái chết!

“Em nói, anh Ủy à! Cánh tay người ta bị thương, anh cũng không quan tâm chút nào sao?” Cô nghĩ muốn dùng khổ nhục kế để đổi lấy một chút che chở của anh.

“Cô còn dám nói đến vết thương trên tay, quả thực là ngu xuẩn muốn chết!” Ủy Thượng Đình nhin không được nâng cao âm lượng.

“Anh Ủy, anh làm gì mà phát hỏa lớn vậy?” Từ Kiều Diễm vẻ mặt khó hiểu.

“Bởi vì cô ngu xuẩn!”

Anh lại một lần nữa nhắc tới ngu xuẩn, bị chửi khiến nụ cười trên mặt Từ Kiều Diễm biến mất, tuy rằng Ủy Thượng Đình là người đàn ông cô thích, nhưng có ai bị chửi là ngu xuẩn mà vui vẻ chứ? “Em rất cuộc ngu xuẩn chỗ nào?”

“Đâu có cô gái nào giống như cô vậy, không biết tự lượng sức mình đi bắt trộm? Cô có hiểu cái gì gọi là an toàn là trên hết hay không hả?!”

Nói như vậy hình như có hơi quá đáng nha! “Em có năng lực tự bảo vệ mình. . . .”

Nhắc tới chuyện này, Ủy Thượng Đình lập tức lại cảm thấy lửa giận bốc lên trong ngực. “Cái gì gọi là năng lực tự bảo vệ mình? Gặp phải gậy sắt, dao găm có hữu dụng sao? Hữu dụng thì lần trước cô cũng không bị thương, lần này cũng sẽ không bị trộm đâm một dao.”

Bằng vải màu trắng xem ra thật sự là chói mắt cực kỳ, anh tức giận tới mức muốn gào vào tai cô, “Tự cô nói xem, đây không phải là ngu xuẩn thì là cái gì?”

Cô không cảm thấy như vậy, “Nếu thật phải đánh nhau với kẻ trộm, thực ra em chưa chắc sẽ thất bại đâu!”

Ủy Thượng Đình bị giọng điệu cật lực của cô làm tức giận. “Cô muốn bắt kẻ trộm, không biết kêu lên sao, không biết tìm người đến hỗ trợ sao? Cô là một phụ nữ, bắt chước đàn ông cật lực đuổi theo kẻ trộm làm cái gì?”

Từ Kiều Diễm nhún mày, anh đang xem thường năng lực của phụ nữ sao? “Cho nên về sau em thấy phiền toái gì, cũng có thể tìm anh giúp em giải quyết sao?”

Anh ngừng lại một chút, “Tôi chỉ phụ trách trật tự giao thông.”

Được, coi như anh lợi hại!

Từ Kiều Diễm nheo mắt lại, là người đàn ông này muốn cô gặp chuyện phải tìm người hỗ trợ, hiện tại lại ra vẻ mặc kệ cô, rốt cuộc là đang đùa giỡn cô hay sao? “Thật không biết anh lại là người nhiều lời như vậy! Em đây bắt quả là giúp hàng xóm bắt trộm thôi, anh xem đi, tất cả mọi người đều thực cảm ơn em! Em chẳng cảm thấy em làm như vậy có cái gì sai cả.”

“Cô sai ở chỗ không biết tự lượng sức mình!”

Nghe anh nói như vậy, Từ Kiều Diễm cũng tức giận! “Cái gì gọi là không biết tự lượng sức mình? Từ trước tới nay đều là em tự mình suy nghĩ biện pháp bảo vệ người khác, nhiều năm như vậy đều chống đỡ được, em không phải vẫn sống rất tốt sao!”

Ủy Thượng Đình trầm mặc, nhưng lại dùng loại ánh mắt như đang suy nghĩ gì chăm chú nhìn cô gái đang tức giận kia.

“Anh có biết lão Vương trên lầu liêu chết làm việc, là vì muốn dành tiền cho đứa nhỏ đi học ở nước ngoài có thể sinh hoạt khá hơn không? Em đây liêu mình đuổi theo kẻ trộm là vì không hy vọng nỗ lực tích góp hơn nửa đời người của lão Vương toàn bộ đều bị mất! Anh cái gì cũng không biết, dựa vào đâu nói em như vậy?”

Cặp mắt đen hiện lên một tia kinh ngạc, không nghĩ tới cô gái ngu xuẩn này tự nhiên lại hung dữ như thế? Đây cũng là một bộ mặt khác của cô sao — một phụ nữ tính tình nóng nảy?

Kỳ thật Từ Kiều Diễm gào thét xong liền cảm thấy hối hận không thôi — cô cố gắng ở trước mặt anh duy trì hình tượng tốt như vậy, làm sao có thể bởi vì một chút tranh chấp liền mất hết?

Hơn nữa, cô làm sao có thể đem việc không vui về mình từng trải qua toàn bộ đều đổ lên người anh chứ?

“Xin hãy quên mấy lời em vừa mới nói có được không? Em bình thường không phải hung dữ như thế đâu.” Cô vẽ mặt cầu xin, “Vì người khác mà làm mình bị thương, em thừa nhận là sơ sẩy của em, nhưng rốt cuộc tại sao anh lại tức giận cái vớ với em vậy?”

Ủy Thượng Đình toàn thân chấn động, đúng, anh rốt cuộc là tức giận vì cái gì?

Chỉ vì nhìn thấy Từ Kiều Diễm vì bắt kẻ trộm mà làm mình bị thương, anh liền cảm thấy cả người khó chịu, ngộ nhỡ kẻ trộm kia đã thương không phải cánh tay Từ Kiều Diễm mà bộ phận trọng yếu khác, vậy phải làm thế nào? Cô gái này làm không tốt cũng sẽ không ở trước mặt anh kêu gào sung sướng như vậy.

Nhận thức việc này cũng làm cho anh cảm thấy giật mình — bắt đầu từ khi nào, anh lại trở nên dễ ý tới cô gái này như vậy?

Ánh mắt phức tạp nhìn khuôn mặt thực bị tổn thương của Từ Kiều Diễm, khẩu khí của anh cũng dần dần thư thả. “Về sau, nhớ cẩn thận một chút.”

Từ Kiều Diễm lại bởi vì những lời này của anh, xoá bỏ ưu sầu, khoe miệng nở một nụ cười.

Xem ra, anh Úy thật sự là có ý với cô rồi, bằng không làm sao lại lo lắng cho cô, khẩn trương cho cô như vậy?

Từng bước một, cô đi tới bên cạnh anh, vươn tay, giống như đứa trẻ giật nhẹ ống tay áo anh, làm nũng nói: “Anh Úy, em cam đoan lần tới em sẽ cẩn thận, tuyệt đối không để mình bị thương, anh đừng mất hứng nữa được không?”

Anh hạ tầm mắt, nhìn thấy đôi mắt giống như chú chó nhỏ đáng thương, trong lòng không hiểu sao mềm yếu, anh thở dài, thì thào lẩm bẩm: “Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào?”

Anh thế nhưng lại mềm lòng.

Cô gái này đúng là độc được — càng hiểu rõ cô, anh càng thay đổi.

Chuyển hướng nhìn về phía vết thương, anh cảnh cáo, “Không được làm mình có khả năng bị thương nữa.”

“Em cam đoan!” Cô đứng nghiêm hành lễ, lại đã quên trên tay mình đang có băng vải.

Lôi kéo một trận làm cô khẽ kêu lên. “Đau!”

Miệng vết thương co rút đau đớn làm cô rút tay lại, Úy Thượng Đình cầm đầu vai của cô, sức lực tuy lớn nhưng cũng không làm đau cô, chỉ sợ cô không cẩn thận lộn xộn lại đụng tới cái gì, bảo vệ cử động của cô đồng thời cũng đem về mặt yếu đuối của cô thu vào trong mắt.

Hai người dựa vào rất gần, gần đến nỗi có thể nghe được tiếng hít thở của nhau, Từ Kiều Diễm nhìn vào đôi mắt thâm thúy kia, không khí tràn ngập kỳ dị, làm tim cô đập tăng tốc.

Gương mặt anh tuấn gần ngay trước mắt, khuôn mặt cô hơi hơi nóng lên, ánh mắt của anh Úy nhìn cô sáng rực lên như vậy, không phải là muốn hôn cô chứ?

Ý nghĩ này làm cô nhịn không được đỏ mặt, nhưng mà, lúc này không hôn thì còn muốn đợi đến khi nào?

Từ Kiều Diễm chủ động ngẩng mặt, chu miệng lên, chờ đợi, nhưng nụ hôn cô chờ mong mãi không có hạ xuống.

Vụng trộm mở một con mắt, phát hiện Úy Thượng Đình trừ bỏ vẻ mặt quái dị nhìn chằm chằm cô, cũng không có một chút động tác gì như muốn hôn môi cô.

Vì sao?

“.. .” Từ xa truyền đến tiếng hát cao vút.

Thì ra nguyên nhân là đây —

Úy Thượng Đình buông Từ Kiều Diễm ra, người cũng lui sang một bên, không khí ám muội mới rồi lập tức không còn sót lại chút gì.

Nửa đêm canh ba, hát hò tới sung sướng như vậy, còn bỏ đi để cô ở nhà một mình.

Được lắm, Từ tiểu Minh, mối thù “Không hôn được” này, lão nương sẽ nhớ kỹ!

Cửa bị khóa mở ra, một bóng người lắc lư tiến vào. “Ồ? Bà già, sao chị còn chưa ngủ? Ngạc nhiên, anh cảnh sát giao thông, đã trễ thế này, sao anh lại xuất hiện ở nhà của em?” Thân mình Tiểu Minh run lên, thật là lạ, tại sao cậu lại cảm thấy một trận khí lạnh thổi hướng mình?

Cái gì cũng chưa làm, lại bị phán tội chết, Từ tiểu Minh lần này thật sự là rất vô tội nha!

Úy Thượng Đình nhìn thấy vẻ mặt tiếc rẻ “Vịt đã nấu chín còn bay mất”^{***} của cô, không hiểu sao lại cảm thấy thú vị, không khỏi bật cười. (**ý nói việc gần thành công rồi còn vụt mất)

Kỳ thật mới vừa rồi, anh cũng cảm nhận được giữa hai người có một cảm giác rung động, chẳng qua là còn chưa xác định cảm giác kia đến cùng là chính xác hay không, anh sẽ không tự tiện hành động.

5. Chương 5

Anh đẹp trai cười thật sự là làm giật mình, đã vài buổi tối rồi Từ Kiều Diễm đều mơ mộng xuân, mơ thấy mình nhện không được nhào tới trước mãnh liệt hôn lên mặt anh đẹp trai, làm cho cô mỗi sáng sớm rời giường đều rất thẹn thùng!

Ngay cả lúc ngồi lên xe máy rồi, khóe miệng của cô vẫn còn mang theo nụ cười ngây ngốc từ trong mộng.

“Giữ chắc vào, đừng ngăn người ra nữa.” Úy Thượng Đình trầm giọng cảnh cáo cô gái đang đi vào cõi tiên phía sau.

Cô gái này ngồi phía sau còn không chuyên tâm, thật không hiểu nổi cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì mà có thể nghĩ đến nước miếng đều chảy hết ra.

“Bữa sáng muốn ăn cái gì?” Úy Thượng Đình nhắc nhở cô, sợ rằng cô sẽ ngăn người vĩnh viễn mất, đến bữa sáng cũng quên luôn.

Cô không chút lựa chọn trả lời, “Hôm nay đi ăn sủi cảo đi.”

“Không đi mua bánh bao sao?”

“Còn mua nữa thì tên nhóc thối tha nhà em sẽ trở mặt nói em nhờ nó sắp thành hình bánh bao.” Nhưng thật ra là sáng nay Vân cô nương không có buôn bán, “Huống hồ người ta đã lâu không cùng anh Úy đi ăn sủi cảo rồi, cũng phải ăn những thứ anh thích chứ, không thể cứ luôn bắt anh theo em được!” Nói xong, cô chậm chậm đem mặt tựa vào tấm lưng dày rộng của anh.

Úy Thượng Đình đối với con mèo nhỏ đang cọ xát phía sau lưng hoàn toàn không có phản ứng — dù sao anh đã sớm quen với mấy cử chỉ kì lạ thỉnh thoảng lại xuất hiện của cô gái này rồi, cũng không phải lần đầu tiên cô làm như vậy.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ!

Cùng đi làm, cùng nhau ăn sáng, thời gian có thể phối hợp, cùng nhau tan tầm, đương nhiên, đều là Úy Thượng Đình lái xe đi đón cô.

Nói hai người không phải một đôi, thật sự rất khó làm người khác tin tưởng.

Nhìn chằm chằm bóng người vừa bước vào tiệm “Sủi cảo Chân Kí” liền bận rộn không thôi, đầu tiên là ấn anh ngồi xuống ghế, xong lại tự mình chạy đến phía trước lấy ít đồ, vừa trả tiền vừa đứng chờ, còn không sợ nóng tự tay bưng mấy cái lồng hấp trở về, chờ không được đặt mông ngồi xuống.

“Nhanh chút, sủi cảo mới ra lò, nóng hôi hổi là ăn ngon nhất!” Đĩa nhỏ, nước tương, hạt tiêu, dưa, tốt lắm, tất cả đều lấy đến hết rồi.

Con người đen nhìn chằm chằm cô gái đang chuẩn bị này nọ kia, cô tựa hồ không có đến một phút rảnh rỗi.

Nhìn qua mấy cặp bạn bè hay người yêu các bàn khác, đều là người nam chăm sóc cho người nữ, việc này hẳn là nên để cho đàn ông làm, chứ không nên để một cô gái như cô phục vụ!

Anh biết rõ nguyên nhân — là vì Từ Kiều Diễm thích anh.

Đây chính là chuyện anh khó có thể thông hiểu và lý giải nhất. “Rốt cuộc là vì sao cô lại yêu thích tôi?” Cầm lấy đĩa trúc cô đã chuẩn bị tốt cho anh, gấp sủi cảo, chấm nước tương cô vừa pha, nhưng anh trước sau lại không có ăn.

Bởi vì anh nghĩ không ra, là cái loại cảm giác gì có thể khiến ột người vừa nhìn thấy một người khác, liền nhận định sẽ yêu thích cả đời?

“Không tại sao cả, chỉ là thích mà thôi!” Cô không chút ngần ngại thuật lại chuyện xảy ra lúc ấy, “Chỉ có thể nói bộ dáng anh chặn xe thật sự rất đẹp trai, em chưa từng thấy qua hành động ôm cua chặn xe đẹp như vậy, cho nên em liền vừa thấy đã yêu anh!”

Uý Thượng Đình không hài lòng với đáp án này, ý là, nếu hôm đó là con mèo, con chó nào đó cản xe cô lại, cũng đều khiến cô yêu thích sao?

Cơn giận vô cớ khiến anh không nhịn được nói: “Cho nên nếu hôm đó xuất hiện một người đàn ông đẹp trai hơn tôi, cô cũng sẽ vừa thấy đã yêu đối phương sao?”

Cô nháy mắt mấy cái, “Anh Úy, anh đây là đang sợ em lại thích người khác sao?”

Anh sững sốt, tựa hồ như ngay cả chính anh cũng cảm thấy có chút chột dạ, “Tôi không phải có ý đó. . .”

“Anh Úy, anh yên tâm đi! Từ Kiều Diễm em không phải cái loại người chân trong chân ngoài đâu!” Bất chấp đang ở trước mặt nhiều người, cô lòng tràn đầy vui mừng ôm lấy cánh tay Uý Thượng Đình.

Ha ha, anh cũng không hất cô ra!

“Anh Úy, em hỏi anh nhé!” Cô ngửa đầu, trên mặt đầy háo hức, “Có phải anh bắt đầu thích em hay không?”
Sủi cảo còn kẹp trên đĩa, “bịch” một tiếng, rớt xuống.

.....

Vấn đề này thực đáng sợ, bởi vì anh thiếu chút nữa không biết nên trả lời thế nào — anh chỉ là sinh ra tò mò với Từ Kiều Diễm, nên mới có thể muốn hiểu cô, biết cô, cuối cùng biết được cô thật ra là một người đầy lòng nhiệt tình, như vậy mà thôi.

Đúng, chính là như vậy, còn biết thêm rằng cô là một cô gái có nghị lực siêu cường, nghĩ cái gì nói cái nấy, đôi lúc cũng nóng nảy, bề ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm lại dễ dàng thẹn thùng, kỳ thật còn rất đáng yêu, chẳng qua cô luôn nghĩ tới người khác, thường quên chú ý cá tính của mình, khiến anh thật sự lo lắng không thôi. . .

Chính là như vậy thôi, anh không có thích cô, thật sự không có!

Nhưng sau khi Từ Kiều Diễm bị thương, trong lòng anh lại có cái cảm giác phiền não khác thường, còn có cái cảm giác kỳ lạ khi hai người mặt đối mặt lại là cái gì đây?

Đáng tiếc còn chưa có để cho anh xác nhận rõ ràng thì cái cô gái trước đây chỉ cần vừa nghe đến anh ra ngoài sẽ mở cửa lộ ra khuôn mặt tươi cười, nay lại đã bật vô âm tín suốt ba ngày liền, trong lòng Uý Thượng Đình lại xuất hiện cảm giác phiền não.

Từ Kiều Diễm cứ như vậy biến mất ba ngày, không, phải nói đã ba ngày không có đúng giờ xuất hiện trước mặt anh, cô đã xảy ra chuyện gì?

Hay là cô rốt cục phát hiện đối tượng mới, đã buông tha cho người cũ là anh rồi? Lời nói ngày đó của cô còn văng vẳng bên tai, cái gì mà vừa thấy đã yêu, sẽ không hai lòng, thật sự là chó má!

“Bíp bip bip bip “

Một hồi còi gọi về tinh thần của Uý Thượng Đình, lúc này anh mới nhớ ra mình vẫn đang làm việc.

Chiếc xe phía sau không chịu nổi ùn tắc, đã mất đi tính nhẫn nại mà ẩn còi mãnh liệt, nguyên nhân đều là do đằng trước có hai chiếc xe hơi đang dừng ở giữa đường, còn có vài người qua đường đang vây quanh xem.

Uý Thượng Đình dựng xe máy ở một bên, đám người vừa nhìn thấy anh mặc đồng phục, liền tự động tránh qua nhường đường.

“Mời mọi người trở về, nơi này là đường cái, làm ơn không tụ tập gây trở ngại trật tự giao thông, cảm ơn đã hợp tác!” Anh trước tiên giải tán người qua đường.

Hai chiếc xe hơi đã ngừng hẳn, không có dấu vết gì, nhưng có người đang cãi vã —

“Anh còn nói láo, tôi tận mắt nhìn thấy anh đi xem phim với cô ta!” Chủ nhân xe hơi màu đỏ là một cô gái, đang chỉ vào một cô gái khác ngồi trong chiếc xe màu xám, mắt đầy lửa giận!

“Tất cả mọi người là đồng nghiệp thôi! Tan tầm cùng đi vui chơi giải trí thực bình thường, em suy nghĩ nhiều rồi.” Chủ nhân xe hơi màu xám là một người đàn ông cao gầy.

“Cái gì mà suy nghĩ nhiều? Mấy ngày nay tôi tìm anh, cũng không thấy bóng dáng anh; cùng đồng sự đi ra ngoài ăn cơm có cần ngày nào cũng đi không?”

“Cùng à, ngoại trừ cùng đồng nghiệp ra ngoài liên hoan, anh còn phải cùng khách hàng nói chuyện làm ăn nữa! Bằng không em nghĩ rằng công việc của anh rảnh rỗi như vậy sao, có thể mỗi đêm đều cùng em ra ngoài đi dạo phố, ăn cơm?”

“Tôi không tin anh, miệng anh nói toàn tâm toàn ý với tôi, kỳ thật anh căn bản là gặp một người, liền yêu một người!” Cô gái lên án.

Nghe vậy, sắc mặt Úy Thượng Đình xanh mét — cô nàng Từ Kiều Diễm kia không phải cũng như vậy chứ? Một giây trước quần lấy anh; giây sau cả bóng người cũng không thấy, không biết đã chạy tới quần lấy người nào rồi?

“Nói nhảm! Anh yêu nhất chính là em mà.”

“Cô kia tại sao lại ngồi trên xe của anh, còn từ gara nhà anh đi ra? Có phải bởi vì cô ta có tiền, nên anh thích cô ta hay không? Anh và cô ta có gian dú không?”

“Đã nói bọn anh là đồng nghiệp mà, anh đưa cô ấy đi làm thực bình thường. Huống chi, cô ấy và anh ở cùng một toà nhà, đi ra từ cùng một bãi đỗ xe ngầm cũng rất bình thường!”

“Thật là như vậy sao? Không phải anh mang cô ta về nhà sao?”

“Anh cam đoan anh tuyệt đối không có chân trong chân ngoài.” Người đàn ông bên này thề thốt, bên kia lại vụng trộm liếc mắt đưa tình với cô gái trong xe.

Nhìn đến đây, khuôn mặt Úy Thượng Đình lại càng căng thẳng — Từ Kiều Diễm có khi nào cũng giống như vậy hay không, đầu này lấy lòng anh, đầu kia lại đi theo ngọt ngào với người khác?

“Vậy về sau không cho phép anh không tiếp điện thoại của em, cũng không thể để cho em mỗi lần muốn tìm anh đều tìm không được, muốn anh đi cùng em, anh cũng không được ngại thời gian!”

“Không thành vấn đề, chờ bên này anh hết bận, nhất định mỗi đêm đều quần quít lấy em, cho dù em phát ngán muốn đuổi anh, anh cũng không đi.” Ánh mắt trấn an của anh ta hướng cô gái đang chu miệng trong xe, “Yên tâm đi! Cùng, anh nhất định tất cả đều nghe theo em”, bên này cũng lập tức ngọt ngào hòa giải.

Phát hiện bên cạnh có cảnh sát giao thông xuất hiện, người đàn ông vội vàng đưa ra vẻ mặt sám hối, ôm bạn gái vừa tiêu tan tức giận vội vàng nói: “Ngại quá! Anh cảnh sát, bây giờ tôi lập tức đi ngay, tôi không phải cố ý cản trở đường xe chạy đâu, anh cũng thấy rồi đấy!” Anh ta nháu mắt với Úy Thượng Đình, nghĩ rằng đối phương cũng hiểu ý tứ của mình.

Hai phụ nữ là rất khó hầu hạ, khó dụ dỗ, tạm thời cản trở đường một chút, hẳn là không sao đâu?

Về mặt Úy Thượng Đình thâm trầm đến dọa người — cô gái kia biến mất ba ngày đã làm anh sắp phát điên rồi, cảnh tượng trước mắt này lại còn như đang ám chỉ anh có thể chính là một tên đại nốc, bị cô nàng kia lừa cho tâm hoảng ý loạn.

Anh không nói hai lời, xuất ra vài tờ vé phạt đỏ chói viết viết, một hơi xé đưa cho người đàn ông kia.

Tổng cộng tám cái vé phạt gây cản trở giao thông, làm người kia lập tức há hốc mồm. “Anh cảnh sát, tôi làm cái gì mà bị phạt?”

“Hạn cho anh trong vòng một phút phải dời hai chiếc xe đi, nếu không anh sẽ tiếp tục bị phạt!” Anh mở khoá khởi động xe.

Dân không đấu với cảnh sát hung ác, người kia lại còn là loại mặt trắng sợ phiền phức, tự nhiên liền yên lặng nuốt vào tám cái vé phạt, trong đầu trách than một trận, nhanh chóng đem xe cùng phụ nữ chạy đi.

Người này làm sao cũng nghĩ không ra, chỉ 10 phút ngắn ngủi lại mất đến vài ngàn, rốt cuộc anh ta đã đụng phải cái gì đây?

Ai bảo anh ta vừa đúng lúc gặp phải cảnh sát giao thông trong lòng đang có gai, đáng đời nhận được tám cái vé phạt; vì vậy xin khuyên các vị đang cầm lái, tốt hơn hãy tuân thủ quy tắc giao thông.

.....

Chuông điện vang lên linh linh, Từ Tiểu Minh còn buồn ngủ không tỉnh nguyện rời giường mở cửa. “Là người nào nửa đêm không đi ngủ đi, có biết hàng xóm nhà tôi là ai hay không? Cẩn thận tôi báo anh ấy đưa anh về phạt quá nhiều an ninh. . . Hả?”

Tựa hồ nhận ra người đứng ở ngoài cửa là ai, Từ Tiểu Minh trợn to mắt, trong tích tắc liền thanh tỉnh, “Anh cảnh sát giao thông, tại sao lại là anh? Trễ như vậy anh còn đến nhà em, chắc cũng không phải tìm em chứ?!”

“Chị cậu đâu?” Ủy Thượng Đình vẻ mặt tầm tối hỏi.

Anh ở bên cạnh chú ý tiếng cửa mở đã lâu rồi, trừ bỏ Từ Tiểu Minh từ bên ngoài vào, Từ Kiều Diễm giống như là bốc hơi khỏi nhân gian, đã bốn ngày không thấy bóng dáng, cũng không về nhà.

“Người phụ nữ kia!” Từ Tiểu Minh một lát sau mới kịp phản ứng, thiếu chút nữa quên mất bà chị không ở nhà, “Bởi vì nhân viên công ty du lịch tạm thời xin nghỉ phép, cho nên chị ấy phải tự mình dẫn một đoàn nam giới đi du lịch.”

“Cô ấy đi mấy ngày?”

“Sáu ngày năm đêm. Em nhớ chị ấy còn cười đến sung sướng, nói cái gì mà có thể cùng một đám đàn ông đẹp trai gần gũi suốt năm buổi tối. . .” Từ Tiểu Minh trả lời thành thật, tựa hồ có chút kinh ngạc, “Làm sao vậy? Chị ấy không nói cho anh biết sao?”

Một câu “Chị ấy không nói cho anh biết sao” giống như là phán quyết, khiến cho Ủy Thượng Đình biết ở trong lòng Từ Kiều Diễm, mình đã không còn quan trọng như vậy, cơn tức giận càng lúc càng trầm trọng.

Từ Tiểu Minh nuốt nước miếng, không làm sao có dũng khí nhìn thẳng vào khuôn mặt xanh mét khó coi của anh cảnh sát giao thông.

“Đoàn đó đi nơi nào?” Ủy Thượng Đình hỏi lại.

“Đi, đi Nghi Lan.”

“Đêm mai ở đâu?”

“Ngày mai sao?” Từ Tiểu Minh cúi đầu nắm chặt lấy đầu ngón tay, “Ngày mai là ngày thứ năm, kỳ lạ? Tối ngày thứ năm ở đâu nhỉ? Làm sao lại nghĩ không ra. . .”

Đều là do bà chị kia không có việc gì làm cứ thích đánh vào đầu cậu. Xem đi, trí nhớ cũng trở nên không tốt.

Nâng mắt lên liền gặp phải một ánh mắt hung ác, ô? Anh cảnh sát giao thông làm sao lại hung hăng như vậy? “Em, em nghĩ ra rồi!” Cuối cùng cũng bảo vệ được cái mạng nhỏ, “Ồ tại nhà dân.”

“Tốt.” Tốt cái rắm, Ủy Thượng Đình âm trầm trừng mắt lườm Tiểu Minh một cái, xoay người lại, ầm một tiếng đóng sầm cửa vào mặt cậu.

Nhìn bề ngoài một chút, hiện tại trời vừa rạng sáng, anh cảnh sát giao thông không ngủ được, chạy đến nhà cậu giận cá chém thớt, rốt cuộc là nổi giận vì cái gì chứ? Ô! Không nghĩ tới anh cảnh sát giao thông cũng có bộ mặt đáng sợ như vậy, đêm nay cậu nhất định sẽ mơ thấy ác mộng rồi!

.....

Nghi Lan núi sông rất đẹp, tuy rằng trải qua một đại nạn, nhưng vẫn không giảm đi sự hoa mỹ của cảnh sắc, vẫn như xưa, là nơi ưa thích của khách du lịch.

Đứng ở trước phòng nghỉ, Từ Kiều Diễm nâng mắt nhìn bầu trời đêm đầy sao, ánh sao rực rỡ, vẻ mặt của cô không rạng rỡ như bầu trời sao, trái lại có vẻ hơi chút u buồn, uể oải.

Cách cô không xa, có một người đàn ông đứng đó, đem biểu tình cô đơn của cô thu hết vào mắt.

Giống như đã xem đủ, Từ Kiều Diễm xoay người định trở về phòng.

Hả? Cô trợn to hai mắt, không tin nổi nhìn chằm chằm vào thân ảnh cao lớn đang đứng trước cửa phòng nghỉ. “Anh, anh Ủy?” Cô vô cùng kinh ngạc, xoa nắn mặt anh, rồi cánh tay tay, cảm xúc này thật sự chính là người mà cô quen thuộc!

“Cô đang làm gì vậy?” Anh gỡ bỏ tay cô, cô gái này nắm anh đến nghiện rồi sao?

Thật sự là anh!

“Làm sao anh lại xuất hiện ở đây?” Từ Kiều Diễm mừng rỡ nói.

Cô rất nhớ anh nha! Người đàn ông này thế nhưng lại ở đúng thời điểm cô nhớ đến anh mà xuất hiện!

“Cuối tuần tôi không cần trực.”

Cho nên có ăn no rảnh rồi chạy tới nơi này bắt kẻ thông dâm, không phải, là tới tìm cô, thuận tiện cởi bỏ khúc mắc khiến anh buồn bực mấy ngày nay.

“Anh đặc biệt tới tìm em sao?” Từ Kiều Diễm cảm thấy rất cảm động.

Về mặt Ủy Thượng Đình có chút mất tự nhiên, trả lời: “Vì sao tự mình dẫn đoàn chạy đến đây?”

Kỳ thật anh muốn hỏi, vì sao không nói với anh một tiếng? Hại anh mấy ngày nay luôn suy nghĩ lung tung, cho rằng mình bị cô bỏ quên.

“Không có cách nào khác, đây là quyết định đột xuất, ai bảo nhân viên của em không phải đột nhiên sinh bệnh nặng thì là chạy ra nước ngoài tìm đàn ông. Bọn em còn đang trong bệnh viện thì lại được tên tiểu quỷ ở nhà thông báo cái gì mà không có hướng dẫn viên du lịch, hại em ngay cả hành lý cũng chưa chuẩn bị phải đuổi theo xe lửa, thậm chí còn không có thời gian nói tạm biệt với anh. . .” Cô đột nhiên ngừng lại, ánh mắt trêu chọc ngắm nhìn khuôn mặt anh, “Anh Ủy, anh rất lo lắng vì không thấy em hả?!”

Người đàn ông này vì tìm cô mà đuổi tới tận đây, còn không thừa nhận đã thích cô sao?

“Cô không mang di động sao?”

“Có mà!”

“Vì sao không nói với tôi một tiếng đã đi xa nhà?” Hại anh lo lắng mấy ngày.

Về mặt của cô có vẻ thực hoang mang, “Vây, anh hy vọng em mỗi ngày ba bữa điện thoại cho anh sao? Anh sẽ không vì nghe được tiếng của em liền cố ý gác máy chứ?”

Cô cũng đã nhiều lần suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định là không nên tùy tiện quấy rầy anh!

Ủy Thượng Đình ngừng lại một chút, mặt hơi nghiêng qua một bên, “Đừng quên buổi sáng đều là tôi đưa cô đi tới công ty, nếu cô không ở đây, ít nhất cũng nên nói một tiếng với tôi, bằng không chẳng phải muốn tôi đợi uống công sao?”

“Được, em biết rồi!” Về sau mỗi đêm cô đều sẽ gọi điện thoại nói ngủ ngon với anh, chẳng qua. . . “Tên nhóc thôi tha kia không nói cho anh biết em đi sáu ngày sao?”

Cô còn tưởng rằng Từ tiểu Minh sẽ nói, kết quả cả hai người đều không nói; khó trách anh giống như sắp nổi điên, còn vất vả mệt mỏi chạy đến tìm cô.

“Em của cô chỉ nhắc tới đoàn du lịch này tất cả đều là đàn ông!” Nghĩ đến lời của Từ tiểu Minh, về mặt Ủy Thượng Đình vẫn rất khó coi, cô gái này thật sự chạy tới đây cùng mấy người đàn ông liếc mắt đưa tình sao?

“Đúng đó! Còn là một đám trai đẹp mạnh mẽ nữa!”

Mới nói đến, người liền đi ra.

“Cô Từ, cô không đi ngâm nước nóng sao?”

Uý Thượng Đình vừa quay đầu lại, liền gặp được năm, sáu ông lão tóc trắng, đây là. . .

“Lão Hứa, một đám đàn ông trắng kiện đi ngâm nước nóng thì không sao, nhưng người ta là hoàng hoa khuê nữ đó, sao lại không biết xấu hổ đi theo mọi người chứ, sẽ rất xấu hổ đó!”

“Nha đầu kia, nói chuyện lúc nào khoa trương như vậy.”

“Đâu có khoa trương, đi theo các chú đẹp lão, cháu thực là cười trộm trong lòng! Đáng tiếc! Cháu sinh muộn vài năm, lỡ mất thời điểm tốt, cả đám các chú đều bị các dì đoạt đi cả rồi, cháu đành phải ngồi một bên hóng mát thôi!”

Nghe vậy, đám người kia tất cả đều cười ha hả.

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, mấy chú nhanh đi nghỉ ngơi đi! Sáng sớm ngày mai chúng ta còn phải đi nhiều nơi!” Từ Kiều Diễm tặng nụ hôn gió cho các ông lão.

Thế này có xem như “Liếc mắt đưa tình” không? Uý Thượng Đình nhìn xem mà há hốc mồm.

Tiến bước đám người “đẹp trai mạnh mẽ” kia, trên mặt của anh lần đầu tiên lộ ra biểu hiện ngu ngốc đến vậy. “Những người đó. . . chính là đàn ông mạnh mẽ mà cô nói?”

Lời nói của một lớn một nhỏ họ Từ, thật là không thể quá tin tưởng, hại anh còn đặc biệt chạy tới đây, chính là muốn biết mình có phải bị bội tình bạc nghĩa hay không?

“Đội trưởng thanh đoàn bọn em vẫn đều ở đô thị, đừng thấy bọn họ đều bảy tám mươi rồi, nói cho anh biết, bọn họ đi đường vẫn còn rất mau! Không phải đàn ông mạnh mẽ thì là cái gì?”

Nhìn theo mấy ông lão đều đi vào nhà nghỉ, Từ Kiều Diễm mới quay đầu lại, liền gặp được vẻ mặt cứng ngắc vì phản ứng không kịp của Uý Thượng Đình.

Cô không khỏi buột miệng cười, anh Úy thân mến, anh rút cuộc nghĩ đi đâu vậy?

.....

Anh Úy người ta đã đặc biệt chạy tới thăm dò, Từ Kiều Diễm làm sao có thể không dẫn anh đi dạo chợ đêm địa phương để ăn vặt.

Đây mới là hẹn hò! Cô đã sớm ảo tưởng có thể cùng Uý Thượng Đình tay trong tay dạo phố, ngọt ngào anh một miếng, em một miếng chia sẻ kem, cuối cùng về đến trước cửa nhà là nụ hôn tạm biệt. . .

Cô vì ảo tưởng của mình mà cười trộm ở trong lòng.

“Nói thực đi, anh có phải bởi vì nghe tên tiểu quý nhà em nói vậy, cái gì mà em chạy đến đây cùng đàn ông khác lêu lổng sáu ngày, nhất thời bị lòng đỏ kị làm cho choáng váng, nên mới chạy tới đây bắt gian hay không?”

Bingo, bị cô đoán trúng rồi!

Một ngụm canh nóng thiếu chút nữa phun ra, Uý Thượng Đình liếc xéo cái cô nàng vừa trực tiếp hỏi thẳng bên cạnh. “Ăn mà miệng của cô cũng không thể nghỉ ngơi một chút sao?”

Không chịu trả lời vấn đề coi như là chấp nhận.

Kỳ thật người đàn ông này thật sự là chết còn mạnh miệng nha!

Ăn xong canh, Từ Kiều Diễm quyết định đem ảo tưởng đổi thành hành động, sống chết kiên quyết kéo anh đến quầy trò chơi nhỏ, bắt luận là bắn khí cầu, bắn phi tiêu, bắn đạn nhựa, cô đều chơi vui vẻ vô cùng, hiển nhiên giống một đứa trẻ chưa bao giờ chơi đùa.

Thế này không khỏi khiến cho Uý Thượng Đình nhớ tới quá khứ trước kia Từ tiểu Minh từng đề cập qua, nhìn cô vui vẻ, ánh mắt bất giác ôn mềm mại hơn.

Thơ ấu như vậy, quả thật không có hơi ỨC TỐT ĐẸP GÌ.

“Đáng giận! Thiếu một quả nữa là có thể tanhg giải thưởng lớn rồi, ông chủ, cái bong bóng kia của ông thả quá sai lệch rồi, cho nên tôi mới có thể bắn không trúng!” Từ Kiều Diễm ở bên kia vừa nhảy vừa nói.

“Thử lại một lần đi! Tôi giúp cô.” Có lẽ là vì muốn cho cô vui vẻ, anh mới kiên trì giúp cô chơi những trò chơi trẻ con này .

“Tốt, anh Ủy, anh tới đây, em muốn búp bê bọt biển lớn nhất, anh nhất định phải bắn trúng toàn bộ.”

Không phụ nhờ vả của cô, Ủy Thượng Đình thay cô tanhg búp bê bọt biển cực lớn, tuy rằng anh vẫn không rõ cái món đồ chơi vuông vuông vàng vàng, còn có cái mũi dài kia có gì hay, có thể ỒI cô gái trên đường đều điên cuồng kêu to với nó.

Nhưng thấy cô vui vẻ, nụ cười rức rở so với vẻ mặt mới vừa rồi khi anh nhìn thấy cô ở trước nhà nghỉ khác biệt rất xa, anh lại cảm thấy rất đáng giá.

Thật sự là cảm giác kỳ lạ — chỉ cần cô vui vẻ, anh liền cảm thấy thực thỏa mãn.

Trên đường hai người trở về nhà nghỉ, anh không quên hỏi chuyện, “Cô gần đây đã xảy ra chuyện gì?”

Cô đầu tiên là sững sốt, sau lại giả ngu: “Anh nói cái gì?”

“Cô nói ở bệnh viện nhận được thông báo của Tiểu Minh, khi đó tại sao cô phải ở bệnh viện? Là ai sinh bệnh, cô đi thăm sao?”

Nhắc tới chuyện này, nụ cười trên mặt Từ Kiều Diễm dần dần thu lại.

Quả nhiên, cô gái này đã gặp chuyện gì rồi!

Từ Kiều Diễm thở dài, “Dì Vương . . . nhập viện rồi, mấy hôm trước chỉ cần em không có làm gì, sẽ đi bệnh viện thăm dì ấy.”

Dì Vương?

“Người đàn ông kia thật không ra gì, em đã biết là không thể khinh thường mà, chỉ là vài ngày em không qua nhà dì Vương, người kia lại uống rượu, lần này còn đập đầu dì Vương vỡ một vết thật lớn, chảy thật là nhiều máu, còn phải nằm viện quan sát.” Nói đến chỗ kích động, Từ Kiều Diễm ôm chặt búp bê bọt biển, nhin không được giận đến phát run.

Kỳ thật đây căn bản là chuyện không liên quan đến cô, nhưng cô nghĩ hẳn là có thể tránh được kết quả như vậy, nên cảm thấy càng thêm khó chịu cùng tự trách.

“Em thực hận không thể đem những tên đàn ông đánh đập vợ con, mỗi một tên đều đáng cho nằm bẹp dí một chỗ! Cái gì gọi là bị rượu khống chế, mất đi lý trí mới có thể ra tay đánh người? Một khi đã như vậy, thì đừng có uống rượu!” Cô thật hận những kẻ nói một đằng, làm một nẻo, “Biết rõ người đàn ông kia xấu xa như vậy, thế mà em lại không cẩn thận một chút, kết quả hiện tại, dì Vương phải nằm bệnh viện, kẻ đánh người kia lại trốn mất!”

Bộ dáng Từ Kiều Diễm tức giận lại tự trách, làm cho trong lòng anh thấy không thoải mái. “Kiều Diễm.”

Cô ngược mắt, lần đầu tiên nghe thấy anh gọi tên cô.

Đôi mắt mất đi sức sống của cô làm cho anh thấy không vui. “Em đã làm hết sức rồi.” Không phải là cô sai, chỉ là mỗi người đều có cuộc sống riêng, Từ Kiều Diễm chỉ có một mình, không có khả năng giúp tất cả mọi người.

Hết sức? Cô cười khổ. “Em không có hết sức, nếu em thật sự làm hết mình, thì hôm nay dì Vương cũng sẽ không nằm ở bệnh viện.”

Ủy Thượng Đình thở dài trong lòng, cô gái này luôn nghĩ đi giúp người khác, cô có nghĩ tới bộ dáng cô yếu ớt thực làm cho người ta đau lòng hay không?

Từ Kiều Diễm vui mặt sâu vào cục bọt biển, “Thật có lỗi, em không nên để anh nghe thấy chuyện này, anh cũng không biết dì Vương, em không muốn làm cho trong lòng anh thấy không thoải mái.”

Khi Úy Thượng Đình ý thức được mình vừa làm cái gì thì anh đã lấy búp bê bọt biển cục cứng từ trong ngực của cô ra.

“Bọt biển của em. . .” Thanh âm của cô vừa phát ra, trong chớp mắt người đã tiến vào trong một khoảng ẩm áp.

Cô này cần một lồng ngực để dựa vào, vì sao không tìm anh?

“Một mình em sức lực có hạn, về sau có việc không cần tìm nén, có thể nói cho anh biết.” Cô không phải luôn miệng nói anh là người đàn ông của cô sao? Một khi đã như vậy, cô có tâm sự nên nói với anh, để anh chia sẻ.

Ở trong lòng người đàn ông có phải đều thoải mái như vậy hay không? Có thể làm cho người ta quên hết những chuyện không vui.

Không biết bởi vì lời của anh... hay là vì trong ngực anh quá ẩm áp, Từ Kiều Diễm chỉ cảm thấy trong lòng ẩm, mũi ê ẩm, mắt lại cay cay.

Từ nhỏ đến lớn, vì hoàn cảnh cuộc sống, chưa từng có ai nói cho cô biết có vấn đề có thể đi tìm người khác hỗ trợ, cô luôn luôn dựa vào chính mình, nếu không đứng thẳng, kiên cường, thì không thể bảo vệ những người khác.

“Không cần nghĩ cho người khác, có đôi khi phải nghĩ cho bản thân mình một chút.”

Thanh âm trầm thấp từ bên tai chảy vào trong lòng của cô, Từ Kiều Diễm ôm anh thật chặt, một lúc lâu sau, cô mới nâng đôi mắt ửng đỏ lên nhìn anh.

“Đừng nói em là ngu ngốc, em làm sao lại chỉ nghĩ cho người khác, em là người giỏi suy nghĩ cho bản thân mình nhất đó.” Giọng nói cô đã khôi phục một chút sức sống.

Anh nhúu mày, chờ cô nêu ví dụ.

“Mỗi lần ăn mỳ thịt bò, em đều chọn miếng thịt bò lớn nhất trước mặt mình, em còn ăn thịt bò trong bát người khác nữa, anh nói xem em không suy nghĩ ỉn như thế nào?” Người bị lấy mất đồ ăn, tên gọi vĩnh viễn là Từ Tiểu Minh mà thôi.

“Còn gì nữa không?”

“Em thích lạm dụng chức quyền ức hiếp nhân viên, không để ỉn chịu thiệt, còn có, anh xem đi, tìm được đàn ông tốt, em liền truy đuổi đến cùng, ai cũng không nhân nhượng..”

Cánh tay ôm cô tăng thêm chút sức, Úy Thượng Đình nở nụ cười.

Từ Kiều Diễm không phải cái loại phụ nữ ngây thơ thuần khiết hay là thiện lương hoàn mỹ, nhưng anh chính là cảm thấy lúc này cô thật sự đáng yêu.

Một nỗi xúc động dâng lên, anh nâng khuôn mặt cô, hôn lên đôi môi đỏ mọng còn chưa nói hết ví dụ, đoạt đi tiếng nói của cô.

Phần thưởng quá bất ngờ, khiến cho đầu óc Từ Kiều Diễm dính thành một khối, cả người cũng choáng váng.

“Nhắm mắt lại.” Anh thở dài, lần trước cô không phải muốn chu miệng, nhắm mắt sao?

Mặt thật là đỏ, nóng quá, cô nghe lời nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt áo sơ mi trước ngực anh, trong đầu vì giấc mộng sớm thành sự thật mà ném đi những chuyện không vui.

Có búp bê bọt biển cùng nụ hôn của anh, đêm nay cô thật sự là quá lời rồi!

Bên kia Úy Thượng Đình không hề hoài nghi cảm giác trong lòng mình, cũng ra một quyết định — chỗ anh làm việc gọi là cục cảnh sát kia mà, người ở bên trong được xưng là cảnh sát viên, tốt xấu anh cũng có một ít quyền lực, thông qua chút quan hệ, anh không tin không có biện pháp sửa trị người đàn ông họ Vương kia!

Muốn giúp cô, muốn yêu thương cô, đây chính là kết luận mà Úy Thượng Đình vừa hôn vừa có được.

6. Chương 6

Phụ nữ thật sự rất kỳ quái, nhất là cái người bên cạnh anh đây — trước đó một lúc còn hung hăng mắng chửi người, một giây sau lại có thể ở trước TV, ôm chặt búp bê bọt biển của cô mà khóc sụt sùi .

“Ô ô.. . . .”

Úy Thượng Đình rút một tờ khăn giấy, đưa cho cô. “Em khóc đủ chưa? Không phải là nam, nữ nhân vật chính gặp lại sao, có cần khóc thành như vậy không?”

Cô mắt đỏ hoe lên án nói: “Không phải chỉ có gặp lại mà thôi, đây là một bộ phim có cốt truyện tràn ngập tình yêu cùng dũng khí.” Cô nghiêm túc nói xong, ôm lấy cánh tay anh tiếp tục khóc.

Vấn đề không phải cái đó, mà là cô muốn xem TV, vì sao không xem ở nhà mình, mà lại muốn chạy đến nhà anh xem?

Úy Thượng Đình liếc mắt nhìn cái vật thể không xác định trên sofa, mày nhíu lại, không chỉ cô gái kia, hiện tại cả búp bê bọt biển cũng đi theo chiếm cứ nhà anh.

Anh thực hoài nghi cô nàng này căn bản là đang vô tình hay cố ý đem đồ đạc của mình, từng món từng món vụng trộm nhập cư trái phép vào nhà anh.

Gối ôm hồng nhạt trên sofa, không phải của anh!

Bình hoa màu lam trên bàn cơm, cũng không phải của anh !

Cái cục vuông có mũi dài, tên gọi là búp bê bọt biển trên tủ, lại càng không phải của anh rồi!

“Ha ha ha ha.”

Anh nhíu mày, khó hiểu nhìn cô gái đang cười đến ngã trái ngã phải bên cạnh, làm sao cũng không cảm thấy hiện tại đang chiếu một bộ phim tràn ngập tình yêu cùng dũng khí, ngược lại cảm thấy dường như giống phim hài hơn.

“Tên họ Mã khôn kiếp, thằng khôn! Lại dám bán đứng bạn tốt của mình như vậy, đúng là nên xuống địa ngục đi!”

Được rồi, hiện tại nội dung lại đổi sang tình tiết tiểu nhân gian trá, đê tiện.

Cô chiếm cứ nhà anh, anh còn chưa tính, hiện tại ngay cả ở đi xem phim, cô gái này cũng có thể một chút thì cười, một chút lại khóc, tạo ra âm thanh hỗn độn, cô thật đúng là quá nhiều cảm xúc.

“Hết cách rồi, thật sự là xem quá hay! Anh không biết là đây là một bộ phim kết hợp giữa mạo hiểm, tình yêu và thân tình sao? Đây tuyệt đối sẽ là bộ phim hay nhất em xem trong năm nay!”

“Đây chỉ là một bộ phim hoạt hình thôi.” Ở trong mắt của anh, nó chính là như vậy.

Cùng cô đi dạo phố, chẳng biết tại sao anh lại bị kéo vào rạp xem phim hoạt hình, anh một chút cũng chẳng cảm thấy công chúa tóc dài đáng yêu thế nào, hay là kẻ trộm đẹp trai khôi hài ra sao, thậm chí ngay cả động vật thần bí có bao nhiêu đặc biệt anh cũng không có chú ý, chỉ là vì Từ Kiều Diễm muốn xem, cho nên anh chỉ có thể đi cùng cô.

Úy Thượng Đình không biết, cặp mắt của anh chưa từng rời khỏi cô gái mặt tươi như hoa đang ở bên cạnh.

Kỳ thật phim ảnh chiếu cái gì cũng không quan trọng, phim truyền hình có ý nghĩa gì chính anh cũng không cần biết, hay là nhà anh bị chất đống bao nhiêu thứ anh không quen thuộc cũng không còn quan hệ, quan trọng là, cô gái bên cạnh anh có thể được vui vẻ, không buồn không lo, đây mới là điều anh muốn nhìn thấy nhất.

.....

Trên vỉa hè có một phụ nữ đang bán sủi cảo tự làm, Từ Kiều Diễm kinh ngạc nhưng nhìn người đó tựa hồ như đang suy nghĩ gì.

Úy Thượng Đình đột nhiên cảm thấy, chính mình nên xin lỗi cô. “Thực xin lỗi.”

Sao?

“Chú Vinh đều nói cho anh biết rồi.” Thay cô đem sợi tóc rơi trước mặt vén ra sau tai, giọng nói của Úy Thượng Đình tương đối thành khẩn, “Lần đó là anh hiểu lầm em, cho nên muốn nói tiếng xin lỗi với em.”

Từ Kiều Diễm nghe mà không hiểu ra sao — anh Úy rốt cuộc đang nói cái gì?

“Anh hiểu lầm em là người biến thái thích theo dõi người khác, khi đó thái độ của anh thật không tốt, cũng rất nặng lời.” Thái độ nói chuyện của anh cũng tràn ngập áy náy.

Từ Kiều Diễm sững sờ nhìn anh, qua thật lâu, cô mới bắt đầu mở miệng, “Cứ như vậy thôi sao?”

Lúc này, đổi lại là Úy Thượng Đình cau mày, “Cái gì cứ như vậy?”

“Anh không phải muốn xin lỗi em sao, anh lần trước cố ý ở trước mặt em ăn đồ ăn của phụ nữ khác đưa, hại trái tim em tan thành từng mảnh đấy sao? Mau lên! Em chờ anh xin lỗi đâu, vì sao anh còn không bày tỏ một chút?”

Cô gái này!

Anh sững sờ, rồi sau đó bật cười.

Từ Kiều Diễm vĩnh viễn để ý cũng là chuyện này!

Bất quá, đây cũng cho thấy cô đã không thêm để ý đến phương thức nữa.

Đầu ngón tay giơ lên, Từ Kiều Diễm chỉ vào người bán hàng rong nói: “Được rồi! Để bù lại chuyện em bị thương tâm, anh Úy, anh phải đi mua một hộp sủi cảo cho em ăn đi!”

Còn ăn? Cô không phải vừa mới ăn đến nổ dạ dày sao?

Úy Thượng Đình nhìn hướng hàng rong cô chỉ, ở sau xe người bán hàng rong có một đứa nhỏ tầm ba, bốn tuổi, bàn tay nhỏ bé lôi góc áo người phụ nữ kia cùng nhìn nhau, nụ cười hiền lành trên mặt người phụ nữ biểu hiện cô ấy là một người mẹ yêu thương con, xem ra lại là một bà mẹ đang cố gắng kiếm tiền nuôi lớn đứa nhỏ.

Úy Thượng Đình tới giờ khắc này mới hiểu được, nguyên lai cô vừa mới chú ý là chuyện này, chứ không phải chuyện lần trước anh tổn thương cô.

Cô gái này tâm địa thiện lương, anh phát hiện mình hình như càng lúc càng thích cô.

.....

“Đến nhà em rồi.” Úy Thượng Đình không thể không nhắc nhở cô gái vẫn đang nắm chặt cánh tay anh.

“Em biết!”

Biết mà còn bắt động? Anh không hiểu cô vì sao còn không vào nhà, thời gian đã không còn sớm rồi, anh cũng muốn nghỉ ngơi, anh thực không có khả năng để cho cô gái này hễ rảnh rỗi lại chạy đến nhà anh dây dưa.

Như vậy, cô còn giương đôi mắt vô tội kia, chớp chớp với anh, rốt cuộc là muốn làm gì?

Từ Kiều Diễm nhận không được nôn nóng dưới đáy lòng, anh thật đúng là ngốc mà! Chính là thiếu nụ hôn chúc ngủ ngon đó! Cô chờ đợi chính là cái này, đáng tiếc anh lại giống đầu gỗ, hoàn toàn không có phản ứng, chỉ lo đứng ở cửa cùng cô mắt to trừng mắt nhỏ.

Đàn ông không chủ động, vậy chỉ có thể để phụ nữ tự chủ động thôi.

“Anh Úy.” Thừa dịp anh cúi đầu, cô nhanh nhẹn đem đầu anh kéo xuống dưới, mũi chân nhón lên, hướng hai má anh hôn một cái.

Mãi đến khi hai má bị thứ gì đó mềm mại đụng vào, Úy Thượng Đình mới tỉnh ngộ, anh có xem như bị người ta đánh lén không?

Anh cũng không phải là lần đầu bị phụ nữ trộm hôn, trước kia cũng từng có, nhưng cũng chưa gặp qua người nào giống như Từ Kiều Diễm — hôn trộm xong còn đứng tại chỗ không đi, cô thật đúng hiếm có.

“Em còn không đi vào sao?”

Nhưng cái người vừa hôn trộm kia thế nhưng lại tự đưa mặt mình ra, bày ra cái vẻ quyết tâm không xong việc sẽ không rời đi.

Làm người là phải có qua có lại, cô đã biểu hiện rõ ràng như vậy, nếu anh vẫn không hiểu thì thật là rất ngu xuẩn!

Úy Thượng Đình ở trong lòng thở dài, cô gái này làm sao lại luôn giở mấy trò ly kỳ cổ quái với anh, anh không có thói quen mắc nợ, đành cúi đầu hôn một cái lên má cô.

Lúc này, Từ Kiều Diễm rốt cuộc cũng thỏa mãn!

.....

“Một cái hôn như vậy, chị liền thỏa mãn sao?” Thanh âm giấu cột từ bên cạnh truyền đến. “Nghĩ cũng biết, nhất định là chị chủ động yêu cầu, thật ra anh Úy chưa từng nghĩ tới muốn chủ động hôn chị!”

“Có!” Từ Kiều Diễm lập tức phản bác, lần trước chính là người đàn ông kia hôn cô trước, chẳng qua sau đó anh cũng không có chủ động nữa.

“Thôi đi! Có một lần mà thôi.” Tiểu Minh giơ một ngón tay diễn tả.

“Vậy thì sao? Ít nhất hiện tại quan hệ của chị và anh Úy là bạn trai bạn gái, ai chủ động hôn ai cũng chẳng đại biểu cho cái gì.”

“Chuyện cười! Anh Úy người ta có nói thích chị, muốn chị làm bạn gái anh ấy sao? Chẳng qua là một cái hôn, chị liền đơn phương tình nguyện leo lên ngai vàng bạn gái anh ấy, người ta căn bản là không có ý đó!” Người phụ nữ này thật là theo đuổi đàn ông tới đâu óc cũng trở nên ngu ngốc rồi, ít nhất phải có cái danh phận quang minh chính đại chứ!

Không danh không phận, còn để cho người ta hôn, thật sự là ngu ngốc mà.

“Em đã biết.” Trong giọng nói của Từ Kiều Diễm có chút không xác định.

“Vô nghĩa, với kinh nghiệm giao chiến tình trường nhiều năm của em, nếm trải qua so với chị cũng không biết nhiều hơn bao nhiêu lần rồi, đương nhiên nhìn ra được rốt cuộc là ai đơn phương tình nguyện.”

Từ Kiều Diễm nhún mày lại. “Đợi một chút, tên nhóc kia, em đến tột cùng đã giết hại bao nhiêu mầm non của tổ quốc rồi. . .”

“Danh hiệu của bản công tử là Tình Trường Tiểu Thiên Vương!” Đáng tiếc chỉ là trong trò chơi trên mạng

~~“Nghe qua là rất uy phong, vậy xin hỏi, chị hiện tại rốt cuộc nên làm như thế nào?”

“Đơn giản, đi gặp mặt với người ta đòi một lời hứa hẹn, thừa nhận chị chính là bạn gái chính thức của anh ấy.”

Từ Kiều Diễm không khỏi liếc mắt khinh thường, xin hỏi đây không phải là vô nghĩa sao? Nếu hỏi được thì cô đã sớm hỏi rồi, cô đâu phải không biết Úy Thượng Đình căn bản là một người lạnh lùng lại khó hiểu muốn chết, trong lòng nghĩ cái gì cũng không nói ra.

“Có biện pháp nào khác có thể buộc anh ấy thừa nhận. . .”

Khóe mắt liếc thấy Từ tiểu Minh kia đang chơi Warcraft trên máy tính, cô đột nhiên nhanh trí.

Có! Cô nghĩ ra biện pháp rồi!

Tiếc rằng Từ Kiều Diễm không biết, cái phương pháp này sắp mang đến chuyển biến cực lớn trong cuộc sống của cô.

.....

Cái gọi là phương pháp của Từ Kiều Diễm, kỳ thật cũng không phải phương pháp xử lý quang minh chính đại gì!

Chính là thừa lúc đòi anh nụ hôn chúc ngủ ngon, để cho Từ tiểu Minh núp trong bóng tối lên chụp ảnh, hôm sau rửa ra gửi đi ọi người trong cục cảnh sát; cô thậm chí còn phóng to một tấm, thừa dịp ngày nào đến nhà anh xem phim truyền hình thì lặng lẽ treo trên vách tường.

Một tấm hình lớn như vậy làm sao lại không bị phát hiện? Tuy rằng cuối cùng bị Ủy Thượng Đình trách mắng vì hành động vô vị, ảnh chụp chỉ xuất hiện được có một đêm ngắn ngủi sau đó liền đem bỏ, nhưng không sao, ít nhất cô đã đạt tới mục đích.

Hiện tại cô đến cục cảnh sát chờ anh tan việc, đồng sự chung quanh đều đối với hai người lộ ra nụ cười mập mờ.

Đương nhiên, chỉ có như vậy, Từ Kiều Diễm vẫn cảm thấy không đủ, cô thậm chí đem ảnh chụp hai người đi du lịch, lần lượt từng cái một đưa lên mạng chia sẻ ra ngoài — người ta nói network cũng chính là cả thế giới, mà cô chính là muốn làm cho người trên toàn thế giới chứng kiến chuyện bọn họ ở bên nhau.

Hà hà!

Thế này, Ủy Thượng Đình còn có thể không thừa nhận hai người chính là bạn trai bạn gái sao?

.....

“Kiều Diễm, đừng lấy ảnh chụp này ra làm trò hề nữa!” Ủy Thượng Đình đối với người khởi xướng chuyện này nghiêm túc nói.

Anh đã chịu đủ việc mỗi sáng sớm vừa đến cục cảnh sát, Đại Nhất và Tiểu Nhị lại không ngừng hỏi tình cảm giữa anh và Từ Kiều Diễm phát triển đến trình độ nào, hoặc là có thể xem hình chụp du lịch ngọt ngào hay không?

Anh cũng không phải đang đóng phim tình cảm lãng mạn, không cần thiết ở khắp nơi báo cáo với người khác về cuộc sống của anh!

“Hiện tại mọi người đều thích chia sẻ ảnh chụp cuộc sống hạnh phúc mà, em không cảm thấy làm như vậy có gì không tốt cả!” Ngoại trừ xác định vị trí của cô, tốt nhất còn có thể làm tức chết những phụ nữ tơ tưởng tới anh.

Đôi con người đen nhìn cô, cô gái này bất luận làm cái gì, ngoại trừ mục đích bề ngoài, thì đều có lý do đặc biệt khác. “Phải làm như thế nào, em mới đồng ý dừng những chuyện nhảm chán này lại?”

“Ha ha, vậy có thể cho em một bộ chìa khoá nhà anh không?” Cô đưa tay đến trước mặt anh.

Ủy Thượng Đình vẻ mặt hoang mang nhìn cô.

“Em rất muốn nếm thử cảm giác làm bạn gái người ta, thay bạn trai chăm lo nhà cửa, ” sợ anh còn băn khoăn, cô vội nói: “Bằng không, chìa khoá của em cũng có thể cho anh mà!”

Anh chẳng cần cái chìa khoá nhà cô chút nào cả, được chưa?

“Bạn gái người khác đều đã đến nhà người đàn ông của mình quét dọn, sửa sang lại! Tối thiểu làm như vậy, sẽ làm cho em có cảm giác giống như bạn gái của anh.”

Lông mày nhíu lại, chẳng lẽ cảm giác cùng hành động của anh còn chưa đủ khiến cô an tâm sao? Anh còn tưởng rằng anh đã biểu hiện rõ ràng — nếu không phải anh có hứng thú với cô, anh sẽ để cho cô ở bên người gây chuyện sao?

Nhưng nếu cô thật sự không cảm giác được, anh quả thật phải kiểm điểm lại, “Em chỉ là muốn một chùm chìa khoá là được rồi sao?”

Cô gật đầu.

“Được, anh sẽ đưa cái chìa khoá dự bị cho em.”

“Yeah!” Từ Kiều Diễm vui vẻ hoa tay múa chân.

“Nhưng mà, anh không thích người khác làm lộn xộn đồ đạc của anh, lại càng không thích có người lên đem đồ đạc vào nhà của anh; mặt khác cũng đừng lên đem ảnh chụp đưa lên mạng cho người khác thấy.”

“Không thành vấn đề.” Hiện tại anh nói cái gì cũng tốt. “Vạn tuế! Em biết anh sẽ cho em mà, sẽ không quá đáng như lời tiểu quỷ đáng chết kia nói.”

“Tiểu Minh nói gì?” Tiểu quỷ kia cùng với chị cậu ta giống nhau — đều điên điên khùng khùng.

“Nó lại còn nói anh nhất định không chịu cho, bởi vì anh sợ em nhịn không được, nửa đêm canh ba vào nhà anh đem anh trói lại, sau đó lột sạch quần áo của anh, %^&*%^& anh, ép anh vào khuôn khổ, vậy anh sẽ phải chịu thiệt lớn.”

Úy Thượng Đình ho khan, như là đang che dấu cái gì.

“Thật sự là chuyện cười, chẳng lẽ anh thực lo lắng sao?”

“ ”

“Không thể nào! Anh thật sự cảm thấy em sẽ lao tới phòng của anh, đem anh %^&*%^&?”

“ ”

Đáng ghét! Từ Kiều Diễm cô đây là người hấp tấp như vậy sao?

.....

Từ Kiều Diễm quyết định phải làm tròn trách nhiệm của một bạn gái tốt, nhất định khiến cho Úy Thượng Đình biết cô hiền thực đến cỡ nào, tương lai lấy vợ nhất định phải lấy người như cô, cho nên cô liền đặt ra một kế hoạch dọn dẹp lại phòng ở.

Đầu tiên, nhìn quanh gian phòng tràn ngập cảm giác nam tính mạnh mẽ này, cô mang đến máy hút bụi, chuẩn bị tốt khăn lau, thùng nước, bắt đầu dọn dẹp từng cái góc nhỏ trong phòng thật cẩn thận, từ phòng khách, phòng bếp, phòng ngủ, đến phòng sách nhỏ chưa tới ba bình.

Cô quỳ gối trên sàn phòng sách, thật cẩn thận lau sạch sẽ toàn bộ bụi bẩn dưới bàn.

Việc lớn đã xong!

Lau đi mồ hôi trên trán, Từ Kiều Diễm tương đối hài lòng với cái sàn sạch bong, nghĩ đến lát nữa có thể kể công trước mặt Úy Thượng Đình, cô liền vui vẻ cười toe toét.

Kết quả của việc quá vui mừng là sơ ý một cái liền làm đổ nước lên trên bàn.

“A! Xong đời!”

Nước dọc theo cạnh bàn nhanh chóng chảy vào trong ngăn kéo, Từ Kiều Diễm cầm khăn lau vội vàng cứu chữa, lôi ra từng ngăn kéo một, cẩn thận thấm khô nước, không để văn kiện trong ngăn kéo bị ẩm.

Phía dưới cùng có một cái ngăn kéo, bên trong ngoại trừ mấy tờ giấy cùng vài tấm hình, thì cũng không có gì, làm cho người ta cảm thấy thực bất ngờ.

Mang lòng hiếu kỳ, cô lấy ảnh chụp ra xem qua, trong ảnh là hai người đàn ông đứng dưới ánh mặt trời, cười đến đặc biệt vui vẻ.

Mất Từ Kiều Diễm nhíu lại, đây là. . .

“Anh có nói em có thể ở trong phòng sách tự tiện đụng đến đồ của anh sao?” Giọng nói trầm thấp từ sau lưng của cô vang lên.

Từ Kiều Diễm cả người nhảy dựng lên. “Anh Úy! Anh làm gì đột nhiên ở sau lưng em lên tiếng vậy? Anh không biết như vậy sẽ hù chết người sao?” Kỳ thật người sẽ bị dọa, cũng đều là vì làm việc trái với lương tâm!

Mà cô đúng thật là đang làm việc trái với lương tâm — vụng trộm động vào ngăn kéo của anh, còn trộm xem ảnh của anh, cho nên mới bị dọa.

Con người sắc bén vừa thấy được ảnh chụp trong tay Từ Kiều Diễm, lập tức hiện ra vài ngọn lửa.

“Thực xin lỗi, anh Úy, em không cẩn thận làm đổ nước lên bàn, em đã lau khô rồi, anh yên tâm, tấm ảnh này không có bị ướt. . .” Cô còn chưa nói xong, ảnh đã bị anh cướp lấy.

“Đi ra ngoài!” Sắc mặt Úy Thượng Đình âm trầm đến dọa người.

“Anh Úy?”

“Anh bảo em đi ra ngoài!”

Lần đầu tiên, Từ Kiều Diễm thấy Úy Thượng Đình thực sự tức giận.

Kẻ xấu kỳ thật là kẻ nhất gan nhất, nhanh như chớp, cô lập tức lao ra khỏi phòng, hai tay khép lại ngoan ngoãn ngồi trên sofa phòng khách.

Thấy cô sợ tới mức tông cửa xông ra, Úy Thượng Đình nhú mày.

Dường như anh không nên mất khống chế mà hung dữ với cô như vậy, muốn trách chỉ có thể trách tại sao mình không cất giữ tấm ảnh này cho kỹ!

Anh thở dài, trong mắt mang theo một chút đau khổ cùng ảo não, nhìn hai người đàn ông đang kề vai sát cánh, tươi cười rạng rỡ trong ảnh kia một hồi lâu, tiếp đó anh đem tấm ảnh trả về ngăn kéo, cũng đóng lại toàn bộ hộc ỉn về nó.

Khi anh trở lại phòng khách, nhìn thấy một thân ảnh dị thường an phận, đang ngồi trên sofa cúi đầu im lặng.

“Thật có lỗi, giọng điệu của anh vừa rồi thực không tốt.”

Nghe vậy, Từ Kiều Diễm vụng trộm liếc mắt nhìn anh một cái, “Em không phải cố ý muốn động vào đồ của anh, chỉ là thời điểm quét dọn không cẩn thận.. .”

“Anh biết.” Úy Thượng Đình chủ động dặt tay cô, kéo cô vào phòng bếp, “Đi thôi! Không phải em nói buổi tối muốn làm cơm cho anh ăn sao? Anh giúp em! Mau nói cho anh biết em muốn làm như thế nào, muốn anh cắt rau, rửa rau trước, hay là.”

Anh chủ động lấy lòng, làm cho Từ Kiều Diễm càng thêm xác định định một chuyện — xem ra ảnh chụp kia nhất định có ẩn dấu bí mật không vui vẻ, nên mới có thể khiến anh không kiềm chế được.

Ánh mắt vụng trộm liếc về phía phòng sách một cái, hai chàng trai trẻ tuổi trong tấm ảnh kia, tuy rằng một người tóc màu đỏ, nhưng cô liếc mắt một cái liền nhận ra đó chính là anh Úy của cô; nhưng mà người tóc màu vàng kim còn lại cô không biết, bất quá khiến cô giật mình là, hai người kia mặc đồ đua xe chụp ảnh.

Nhìn chằm chằm vào bóng người đang giúp cô ở phòng bếp, bí mật kia nhất định có ảnh hưởng rất lớn tới Úy Thượng Đình, bằng không, người kia sẽ không lộ ra vẻ mặt đau khổ như vậy.

Nhưng, rốt cuộc là chuyện gì đây?

.....

Chỉ cần bên lòng, trên đời này không có gì mà Từ Kiều Diễm cô không đạt được !

Bất quá, hiện tại đã phát hiện ra một thứ.

Cô đã hỏi qua Đại Nhất, Tiểu Nhị, thậm chí toàn bộ người trong cục cảnh sát, nhưng không có người nào biết Úy Thượng Đình từng nhuộm tóc màu đỏ.

Điều này chứng tỏ, tấm ảnh kia chụp vào lúc anh chưa đến làm ở cục cảnh sát.

Đi thăm dò chung quanh căn nhà lúc trước Úy Thượng Đình ở, cô vẫn không tìm được đầu mối gì, chỉ biết là Úy Thượng Đình đã đến đây bảy năm trước, về phần những tư liệu khác, tất cả đều không có.

“Như vậy muốn mình làm sao mà tra ra đây?” Từ Kiều Diễm chống cằm, vẻ mặt khổ não.

“Tiểu Diễm, còn đang suy nghĩ chuyện Lão Úy nhuộm tóc à?” Đại Nhất buông văn kiện, nhích lại gần.

Uý Thượng Đình đi trực chưa có trở về, mà dù sao tất cả mọi người cũng đều quen thuộc, nên để cho Từ Kiều Diễm ngồi một lát đợi bạn trai tan ca cũng không sao.

“Vì sao em không trực tiếp đến hỏi Lão Úy?”

“Nếu hỏi được, em tới tìm mọi người làm gì?” Cô tin chắc nếu mình nhắc tới hai chữ ảnh chụp, người đàn ông kia nhất định sẽ trở mặt cho cô xem.

“Vậy hiện tại em định làm sao?”

“Nếu không thể hỏi ... vậy. . . có lẽ nên tìm hiểu từ đua xe.”

“Đua xe?” Tiểu Nhị cũng quay đầu lại đây, “Chuyện này và lão Úy có quan hệ gì?”

Từ Kiều Diễm liếc mắt một cái, “Chính vì không biết, nên mới phải tìm hiểu!” Nếu mặc đồng phục đua xe, vậy nhất định có quan hệ gì với đua xe rồi.

“Nhưng loại hình như đua xe ở Đài Loan, tin tức tương đối ít.” Đại Nhất sờ sờ cằm.

Nói cũng phải.

“Bất quá nói đến đua xe. . .” Tiểu Nhị như là nghĩ ra cái gì đó, nói tiếp: “Tôi nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Lão Úy, tôi còn thực sự nghĩ đến phòng nhân sự làm việc có vấn đề, bởi vì tên kia lái xe giống như cưỡi hỏa tiễn, tốc độ nhanh đến mức tôi cho rằng cậu ấy hẳn là thường xuyên bị phạt, làm sao có thể làm cảnh sát giao thông!”

Từ Kiều Diễm nhú mày một cái, việc này lần đầu tiên cô ngồi trên xe của anh cũng cảm nhận được.

“Nhưng Lão Úy lại luôn có thể dừng xe một cách hoàn hảo khi gặp đèn đỏ, kỹ thuật như vậy, không phải người thường có thể làm được, tôi còn tưởng rằng anh ấy căn bản chính là một tay đua xe, kết quả đi hỏi còn bị anh ấy mắng là vô vị. . .”

Ý thức của Từ Kiều Diễm bắt đầu lung lay, anh là một tay đua xe, có thể sao?

.....

Một người phụ nữ ăn mặc tương đối trang nhã thời thượng, kéo hành lý đi ra cửa sân bay, khí trời oi bức làm cho cô ta nhìn không được nhú mày.

Cởi bỏ kính râm, khuôn mặt đoan trang biểu lộ một chút cao ngạo, cô gái ngẩng nhìn vùng đất xa lạ này, nếu không có bạn bè đem ảnh chụp nhìn thấy trên mạng gửi cho, cô ta quả thực không thể tin Xích Lang lại ở nơi này!

Năm tháng trôi qua làm cho anh trở nên rất chững chạc, nhưng liếc mắt một cái cô vẫn có thể nhận ra anh; khó trách đi qua nhiều quốc gia vẫn tìm không thấy anh!

Nhật Bản cùng Đài Loan khoảng cách chỉ ngắn ngủi như vậy, cô ta vì sao lại không nghĩ ra chứ? Nơi này dù sao cũng là quê mẹ của Xích Lang!

Đón một chiếc tắc xi, cô gái giao cho lái xe tờ giấy cũ nát, phía trên có ghi một dòng chữ cũ kỹ.

Đi đến địa chỉ này thử thời vận trước vậy! Tuy biết, khả năng Xích Lang ở tại chỗ này là rất nhỏ, nhưng chỉ cần người ở Đài Loan, cô tin tưởng nhất định sẽ tìm được anh!

7. Chương 7

Xe chạy đến một con đường nhỏ yên tĩnh ở nông thôn, khắp nơi đều có thể thấy được những ngôi nhà lợp ngói nhỏ bé, tuy rằng nơi đây đã từng được xây dựng lại, nhưng vẫn giữ được không ít kiến trúc xa xưa.

Từ Kiều Diễm dựa theo địa chỉ chép lại được, đến thăm thị trấn nhỏ mà Uý Thượng Đình từng sống thuở bé.

Nói đến thật sự là ông trời đang giúp cô, ở cục cảnh sát hỏi như thế nào cũng tìm không thấy thông tin liên quan thì Đại Nhị (Đại Nhất + Tiểu Nhị) lại vô ý lấy được tư liệu nhân sự giúp ích cho cô, để cô biết được Ủy Thượng Đình là theo họ mẹ, cũng tìm được chỗ ở trước đây của anh.

Hỏi tài xế lái xe, tìm được đến nơi, ai ngờ căn nhà vốn có kia hiện tại đã thành một khu nhà trọ.

Loại thời điểm này, nên tìm tới người già để hỏi thăm.

Cô nhìn trái nhìn phải — nhà đá đỏ đầu kia, có một cụ ông đang xem báo.

“Ông ơi, xin hỏi ông biết một phụ nữ tên là Ủy Ngọc Ninh không? Bà ấy trước kia ở tại đây.”

“Ủy Ngọc Ninh à!” Ông lão nhìn Từ Kiều Diễm, neho mắt suy nghĩ hồi lâu, ngay khi Từ Kiều Diễm định định buông tha không chờ đợi nữa thì ông rút cuộc mở miệng, “Cô hẳn là muốn nói tới Tiểu Ninh !”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Từ Kiều Diễm mãnh liệt gật đầu, cũng không suy nghĩ đến cùng là đúng hay không, tóm lại, có hi vọng cô liền hỏi.

“Tiểu Ninh đi đã lâu rồi, sau đó nơi này đã được xây dựng lại, căn nhà trước kia là cái dạng gì đều không nhìn ra được nữa rồi.” Ông lão nhìn khu nhà trọ kia, xa xăm nhớ tới chuyện năm đó.

“Tiểu Ninh sinh ra ở nơi này, khi còn bé rất ngoan ngoãn, đáng tiếc lúc đi học kết giao với bạn xấu, bị đàn ông lừa, không cẩn thận mang thai, ông nhớ lúc ấy con bé sinh con trai; thằng nhóc cùng mẹ nó giống hệt nhau, đều là những đứa trẻ xinh đẹp, hẳn là như vậy . . . Ai! Lớn tuổi rồi, có đôi khi trí nhớ thật sự không tốt.”

Ánh mắt Từ Kiều Diễm sáng ngời, đúng rồi, Tiểu Ninh này chính là người cô muốn tìm. “Ông ơi, vậy ông có biết sau đó Tiểu Ninh dọn đi đâu không?”

“Ông chỉ nhớ rõ, về sau con bé đi theo một người đàn ông Nhật Bản về nước rồi, hình như mang theo cả đứa trẻ, chẳng qua là bây giờ ở đâu ông cũng không biết.”

Cái gì vậy?!

Từ Kiều Diễm há to miệng, Nhật Bản? Ý là, Ủy Thượng Đình có thể là lớn lên ở Nhật Bản, mà tấm hình kia cũng có thể là chụp ở Nhật Bản sao?

Kết quả cuộc điều tra lại vấp phải trở ngại.

Bất quá so với trước đây đã tốt hơn nhiều — ít nhất cô biết Ủy Thượng Đình từng lớn lên ở Nhật Bản, Từ Kiều Diễm bắt đầu lẩm nhẩm trong lòng, người đàn ông kia thế nhưng lại chưa từng đề cập tới anh biết tiếng Nhật.

Đưa mắt nhìn thị trấn nhỏ một lần nữa, Từ Kiều Diễm xoay người chuẩn bị rời đi, lại không cẩn thận đụng vào một người qua đường. “Thực xin lỗi!”

“ !” (Tôi xin lỗi!)

Nói tiếng Nhật, là người Nhật Bản sao?

Từ Kiều Diễm liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, đối phương cũng đang dùng ánh mắt tò mò nhìn lại cô.

Đưa ra một nụ cười thân thiện, Từ Kiều Diễm xoay người rời đi.

Cô gái Nhật Bản mới đầu sưng sốt trong chốc lát, cảm thấy nụ cười của đối phương nhìn rất quen mắt, giống như từng thấy qua. . . .

Đúng rồi! Là tấm ảnh kia!

Cô gái Nhật Bản vội vàng đuổi theo, nhìn xung quanh, cẩn thận nhớ lại người vừa rời đi hướng nào. . . . chợt thấy được, Từ Kiều Diễm đang ngồi trên tắc xi.

Bách Hợp Huệ Tử không nói hai lời vẫy vẫy tay, cũng bắt một chiếc tắc xi, yêu cầu tài xế đuổi theo mục tiêu phía trước.

Khó trách cô cảm thấy nhìn quen mắt, cô gái Đài Loan mới vừa rồi chính là người chụp ảnh chung với Xích Lang!

Trong lòng mừng thầm một hồi, cô biết chỉ cần tới nơi này nhất định sẽ phát hiện gì đó mà; về phần cô gái kia cùng Xích Lang có quan hệ như thế nào, lúc này cô không rảnh mà suy nghĩ, tóm lại, trước hết cứ đuổi kịp chiếc xe kia rồi nói sau!

.....

“Em không phải nói đi mua đồ ăn, sao mua cả một buổi sáng, lại tay không trở lại vậy?” Ủy Thượng Đình nhìn chăm chăm hai bàn tay trống trơn của Từ Kiều Diễm, thực hoài nghi cô rốt cuộc là chạy tới nơi nào mua thức ăn?

Không biết cô gái này lại là có chuyện bất thường gì, chủ nhật không ở nhà nghỉ ngơi, lại chạy đi mua gì đó, còn không cho anh đi theo hỗ trợ.

“Em cũng rất tức giận vì tay không mà quay về đây! Nhưng không có biện pháp, chính là mua không được!” Nghĩ đến thật đúng là làm cô nản lòng, cô tìm không ra bất cứ thứ gì liên quan đến tấm ảnh.

“Thật là.” Ủy Thượng Đình thực tự nhiên dắt tay cô. “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Tiểu thư, hiện tại đã hơn một giờ chiều rồi, đừng nói với anh bụng em không đói đấy.” Anh đói bụng, bởi vì đợi cô mà cái gì cũng chưa ăn.

“Đúng nha!” Khó trách bụng lại thầm thì kêu.

Ôm cánh tay anh, cô vội vã đi về phía trước, “Đi đi đi, chúng ta đi lẩu cay, hôm nay không có mua được đồ ăn, em nhất định phải ăn nhiều một chút cho hả giận!”

“Đi ăn mỳ.”

“Vì sao?” Đừng mà! Cô muốn ăn lẩu cay.

“Bởi vì tối hôm qua dạ dày em không thoải mái.” Trong giọng nói của anh lộ ra lo lắng.

Từ Kiều Diễm dừng bước lại, ánh mắt hoài nghi nhìn anh, “Làm sao anh biết?”

Cô rõ ràng không nói gì mà!

Trong mắt Ủy Thượng Đình có ý chê trách, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng. “Thân thể không thoải mái, vì sao không nói cho anh biết? Về sau không cho phép em một mình chui vào trong xô xĩnh lén uống thuốc đau dạ dày, biết không?”

Trong lòng cô mừng thầm — thì ra anh có chú ý tới cô! “Được.” Từ Kiều Diễm cảm động gật đầu, tiếp đó còn nói: “Nhưng em vẫn muốn ăn lẩu cay!”

“Em, cô gái này. . .” Làm sao nói mãi mà không nghe!

“Xích Lang!”

Âm thanh vang lên cắt đứt thời gian vui vẻ của hai người..

Từ Kiều Diễm căn bản còn chưa kịp thấy rõ ràng, một bóng người cứ như vậy lao thẳng tới tiến vào trong lòng Ủy Thượng Đình.

Mặt Từ Kiều Diễm biến sắc, chờ đã, vị trí kia hình như là của cô mà! Ánh mắt không vui trừng mắt nhìn người xa lạ kia, “Ngại quá, cô gái này. . .”

“Xích lang, em rốt cuộc tìm được anh rồi!”

Tiếng Nhật!

Từ Kiều Diễm nheo mắt lại, nhìn từ đầu đến chân cô gái vừa xâm chiếm vị trí của cô, còn có, anh Ủy vì sao không đẩy cô ta ra?

Uý Thượng Đình rốt cuộc cũng có phản ứng — anh nắm lấy đầu vai cô gái lạ, đẩy cô ta ra, nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của người kia, anh nhú mày. “Huệ Tử, tại sao cô ở đây?”

“Đương nhiên là tới tìm anh!” Về mặt cô gái ai oán, “Anh vừa rời đi là đi hẳn bảy năm! Bảy năm hoàn toàn không có tin tức, anh có biết em đã đi tới rất nhiều quốc gia tìm anh hay không, nhưng mỗi một lần đều làm cho em thất vọng. . . .” Thanh âm của cô gái ngắt quãng, không hiểu anh tại sao lại dùng biểu tình lạnh lùng như thế nhìn cô?

“Huệ Tử, cô tìm tôi làm gì?” Anh và cô, đã không còn quan hệ.

“Làm gì? Đương nhiên là tới tìm anh trở về.”

“Lúc trước tôi đã nói rất rõ rồi, tôi sẽ không trở về.” Thái độ của anh kiên quyết.

“Anh không thể không trở về, hãy nghĩ tới bác đang ở Nhật Bản. . . .”

“Thực xin lỗi!” Một câu tiếng Trung vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, thân ảnh của Từ Kiều Diễm chủ động xen vào giữa, không tự nhiên tiếng vào trong lòng Uý Thượng Đình, thái độ như khẳng định “Người đàn ông này là của tôi”, “Cô gái Nhật Bản này là ai?”

Từ Kiều Diễm cố ý dùng tiếng Trung lớn tiếng hỏi, miễn cho hai người này lại nói tiếng Nhật, quên cả sự tồn tại của cô, khiến cô rất khó chịu!

Thật ngại, tốt xấu gì trước mắt người ở bên Uý Thượng Đình là cô, có thể tôn trọng cô một chút hay không, đừng có dính gần như vậy mà nói chuyện, cô sẽ ghen!

Nếu không phải buổi sáng hôm nay tìm hiểu được Uý Thượng Đình từ nhỏ đã đi Nhật Bản, thì đột nhiên đối mặt với chuyện anh nói được tiếng Nhật như vậy, Từ Kiều Diễm nhất định sẽ bị chấn động!

“Xích lang? Cô gái này. . .” Bách Hợp Huệ Tử cũng muốn biết cô gái này rốt cuộc là ai?

Mới đầu nhìn thấy ảnh chụp, cô ta quả thực không thể chấp nhận bên cạnh Xích Lang lại có phụ nữ khác; nhưng sau đó liền loại bỏ ý nghĩ này — đã đi bảy năm rồi, bên cạnh anh có người khác cũng không cần cảm thấy bất ngờ, nhưng cô ta tin tưởng, Xích Lang cuối cùng vẫn một lòng với cô ta.

“Kiều diễm, cô ấy là một người bạn của anh, quen biết ở bên Nhật, tên là Bách Hợp Huệ Tử. Huệ Tử, nói tiếng Trung đi, Kiều Diễm không hiểu Tiếng Nhật.”

Điều này làm cho Từ Kiều Diễm kinh ngạc một chút, thì ra cô gái kia biết nói Tiếng Trung.

Chỉ thấy cô gái Nhật Bản đưa hai tay lên, hướng cô gấp người chín mươi độ, dùng tiếng Trung nói: “Lần đầu gặp mặt, xin chào, tôi là Bách Hợp Huệ Tử.”

“Xin, xin chào.” Là như thế nào đây? Cô cùng một cô gái thoạt nhìn cũng không biết có phải tình địch hay không, có cần lễ độ với nhau như vậy không?

.....

Bữa cơm trưa này ăn rất không thoải mái, nguyên nhân là, vị khách kia không mời mà đến — Bách Hợp Huệ Tử, thật sự là cái bóng đèn siêu cấp lớn gây trở ngại cô cùng Uý Thượng Đình.

“Đây là cái gì?” Bách Hợp Huệ Tử trừng mắt nhìn miếng đồ ăn kỳ dị màu đen mềm mềm, đang bị Từ Kiều Diễm gấp lên.

“Cái này gọi là tiết vịt, sao vậy? Cô chưa thấy qua sao?” Nhật Bản cách Đài Loan không xa lắm, văn hoá ẩm thực hẳn là không có khác biệt lớn như vậy chứ?!

“Vịt, tiết vịt?” Thực ghê tởm! Bách Hợp Huệ Tử kêu to một tiếng, máu trên mặt như rút hết.

Từ Kiều Diễm nhú mày lại, cô gái này có cần thiết phải kinh ngạc như vậy không? Tiết vịt là tinh hoa của lẩu cay đó!

Cô chu cái miệng nhỏ, đang muốn cắn cái tinh hoa kia thì tiết vịt trên đũa liền bị đưa vào trong bát khác, tiếp đó một miếng đậu hũ cũng nước dùng được bỏ vào trong bát của cô

Bách Hợp Huệ Tử thật ghen tỵ với giọng điệu của Ủy Thượng Đình giờ phút này, đây hẳn là nên thuộc về cô ta, chứ không phải cô gái trang điểm lộng lẫy trước mắt này!

Ủy Thượng Đình vừa rời khỏi, Từ Kiều Diễm liền tiếp tục ăn, hoàn toàn không quan tâm tới Bách Hợp Huệ Tử.

Vốn là có người tính tiền rồi, cô không ăn nhiều một chút thì làm sao gỡ vốn?

Ngay lúc Bách Hợp Huệ Tử nghĩ đến cô chỉ lo ăn mà không để ý đến người thì Từ Kiều Diễm lại đột nhiên cầm lấy khăn tay lau miệng, “Tốt lắm, tôi ăn no rồi.”

Cô ngước mắt, nhìn thẳng vào người đối diện. “Nói đi! Bách Hợp tiểu thư, cô rốt cuộc tìm đến anh Ủy làm cái gì?” Từ Kiều Diễm có cảm giác cô gái Nhật Bản này có thể tháo bỏ nghi hoặc trong cô.

Anh Ủy? Là nói Xích Lang sao!

“Tôi tới tìm Xích Lang, hi vọng anh ấy theo tôi quay về Nhật Bản.” Nếu đối phương đã mở miệng, Bách Hợp Huệ Tử cũng nói thẳng.

“Anh ấy ở đây rõ ràng rất tốt, tại sao phải trở về?”

“Cô không biết có bao nhiêu người hi vọng Xích Lang có thể trở về đâu, tôi không rõ vì sao anh ấy lại nghĩ không thông, cố ý không đi cùng tôi? Tôi không tin ở đây làm một cảnh sát vô danh, lại có thể tốt hơn quay về giới đua xe làm tuyển thủ nổi danh?”

“Quay về giới đua xe?” Cô đang nghe làm sao?

“Sao vậy? Cô không biết Xích Lang là tay đua xe nổi tiếng nhất Nhật Bản sao?” Bách Hợp Huệ Tử nhún mày.

Tay cầm ly nước đông cứng giữa không trung, Từ Kiều Diễm há to miệng, “Cô, Cô nói, anh Ủy là tay đua xe?”

Xem ra cô gái này không biết chút nào về thân phận của Xích Lang! Một chút khó hiểu hiện lên trong mắt Bách Hợp Huệ Tử, như vậy cũng tốt, kế hoạch của cô có thể thực hiện, chỉ cần lợi dụng cô gái này. . . .

“Xích Lang từ lúc còn rất nhỏ đã có hứng thú với xe, có thể nói anh ấy là thiên tài, đối với việc duy tu và điều khiển bất cứ loại xe gì, rất nhanh đều có thể vô cùng thuần thục; mười tám tuổi anh ấy đã có danh hiệu của mình, chẳng những là tuyển thủ Nhật Bản trẻ tuổi nhất tham gia thi đấu F1 đạt được quán quân, mà còn là người giữ kỷ lục ở giải đua xe thế giới.” Chú ý tới vẻ mặt tròn mắt há mồm của Từ Kiều Diễm, khóe miệng Bách Hợp Huệ Tử thoáng hiện lên nụ cười giả tạo, “Cô Từ, tôi muốn cô giúp tôi một việc.”

“Cô muốn tôi làm cái gì?”

“Vì một hiểu lầm ngoài ý muốn khiến cho Xích Lang quyết định rời khỏi giới đua xe, thậm chí từ bỏ cha đỡ đầu anh ấy. . .”

Càng nghe, Từ Kiều Diễm càng tròn to hai mắt — cái này, bí ẩn về tám ảnh toàn bộ được sáng tỏ.

.....

Vừa mở cửa nhà, đúng như dự đoán, anh liền nhìn thấy một cô gái ôm chặt búp bê bọt biển, nằm trên sofa xem phim truyền hình.

“Xem tivi vì sao không mở đèn?”

Ánh sáng trong phòng khách không đủ để xem tivi, rất hại mắt.

Ủy Thượng Đình bật đèn lên, mà cô gái kia dường như đến lúc này mới chú ý tới có người.

“Anh đã về rồi!” Thanh âm của cô cũng không có sức sống như lúc trước.

Đôi mắt đen hiện lên chút hoang mang, cô gái này hôm nay không giống lúc thường, không phải là Huệ Tử nói gì đó với cô chứ. . . . “Em làm sao vậy?” Ủy Thượng Đình ngồi vào bên người cô.

Từ Kiều Diễm thực tự nhiên tiến đến ôm hông của anh. “Chỉ là đang nghĩ tới một việc.” Nhấn nhả cái mũi, cô dùng ánh mắt mới lạ đánh giá người đàn ông trước mắt.

Bách Hợp Huệ Tử nói, có một khách du lịch Nhật Bản đến Đài Loan ngắm cảnh, bởi vì vợ qua đời cho nên mới đi giải sầu, lại ngoài ý muốn quen biết mẹ Ủy Thượng Đình, cùng bà nói chuyện yêu đương — người kia chính là cha dượng của Ủy Thượng Đình ở Nhật Bản.

Đáng tiếc mẹ anh đến Nhật Bản không bao lâu, liền bị bệnh qua đời, mà người đàn ông Nhật Bản kia vẫn xem Ủy Thượng Đình như con mình, cũng đem tình yêu thương dồn hết cho con mình và Ủy Thượng Đình không có phân biệt.

Cảm tình của Ủy Thượng Đình và anh em khác mẹ khác cha — Cung Thái Lang cũng tương đối tốt, giống như tay chân vậy.

Cha dượng Ủy Thượng Đình là tuyển thủ nổi danh trong giới đua xe, từng hô phong hoán vũ, tuy rằng sau đó đã về hưu, nhưng trong tay vẫn có không ít đội xe, chuyên môn huấn luyện thể hệ tuyển thủ mới.

Từ nhỏ Ủy Thượng Đình ở trong môi trường này, năng lực học tập tốt, hơn nữa lại có thiên phú bẩm sinh, bất cứ loại xe gì đến tay anh, anh vừa sờ liền thông suốt, cho dù một chiếc xe dỏm qua tay anh cải tiến, lập tức có thể cùng xe thể thao so tài.

Không lâu sau, anh và anh hai cùng nhau trở thành tuyển thủ cấp thế giới.

Mà cha dượng đặc ý nhất chính là, có được hai đứa con hơn người.

Chẳng qua có lẽ là do tuổi trẻ bốc đồng, hai anh em vì danh tiếng mà có tranh chấp nhỏ — Cung Thái Lang phát hiện tài năng, danh tiếng của em trai dần dần vượt hơn mình, trong lòng ít nhiều không yên ổn. Một buổi tối, hai anh em âm ỷ một trận, hôm sau Cung Thái Lang tham gia thi đấu lại ngoài ý muốn, xe hỏng người mất!

Trận tranh cãi ngoài ý muốn kia đã phá nát tình anh em, cũng phá huỷ một gia đình.

Ủy Thượng Đình bởi vì tự trách, chẳng những rời khỏi đội xe, thậm chí còn biến mất khỏi Nhật Bản, từ đó về sau không có ai biết anh đã tới nơi nào.

Về phần Bách Hợp Huệ Tử, chính bởi vì là bạn gái của Cung Thái Lang, nên tự nhiên biết rõ mọi chuyện.

Từ sau khi Ủy Thượng Đình rời đi, cô ta liền tiếp tục chăm sóc cha dượng của Ủy Thượng Đình, nhưng tâm nguyện của ông là có thể gặp mặt con trai một lần, đáng tiếc có người lại vì áy náy mà không thể đối mặt, một lần liền đi tận bảy năm.

“Anh Ủy, anh biết không, em vừa mới xem một bộ phim truyền hình chán ngắt.”

“Anh đối với phim truyền hình của em một chút hứng thú cũng không có.” Hông của anh bị hai cánh tay ôm chặt muốn chết, không thể động đậy, chỉ có thể tiếp tục nghe cô nói.

“Có một phụ nữ ngốc tưởng rằng tình yêu là trên hết, bị người ta lừa một lần cũng chẳng sao, rồi lại bị lừa lần thứ hai; mà lần này, lại còn không oán giận mà chăm sóc đứa trẻ do người đàn ông kia cũng người khác sinh ra.

“Thảm hại hơn là, người đàn ông đó căn bản là không tốt, thích uống rượu, lại thích đánh bạc — đầu tiên là lừa hết tiền để dành của cô ấy, sau đó công việc cũng không còn, cả ngày chỉ biết đòi tiền cô ấy, nếu không lại mượn rượu giả điên, ra tay đánh người!”

Ủy Thượng Đình nhú mồm, trong lòng anh biết rõ, nội dung vở kịch này rồi bởi, làm sao mà là phim truyền hình.

“Người phụ nữ kia cùng người đàn ông đầu tiên của mình sinh ra một bé gái, cô bé kia không hiểu, vì sao mẹ mỗi ngày đều bị cha đánh, lại vẫn muốn ở chỗ này, cho nên bé gái hỏi mẹ vì sao không trốn đi? Kết quả người mẹ ngốc lại trả lời bé, rằng cô ấy tin tưởng người đàn ông kia thật sự yêu mình, chẳng qua là bị rượu không chế lý trí, hơn nữa nếu cô ấy đi rồi, ai sẽ chăm sóc cô bé cùng em trai không có quan hệ máu mủ? Dù sao trên giấy tờ, bọn họ cũng là người một nhà; thật buồn cười! Cùng một cô bé nói cái đó, nó làm sao nghe hiểu được, anh nói đúng hay không?”

Từ Kiều Diễm nói tới đây, đột nhiên sực sực, dừng một hồi lâu mới tiếp tục: “Bé gái kia chỉ biết là mẹ không muốn đi, nếu như vậy, bé cũng chỉ có thể bảo vệ mẹ cùng đứa em trai không có quan hệ máu mủ, cho nên mỗi lần trở về, đều ra lệnh cho chính mình phải dũng cảm đối kháng với cha dượng, không cho ông ấy đánh người nhà của mình nữa.”

Đây là. . . chuyện cũ của Từ Kiều Diễm !

Trái tim của anh nhói lên một cái, cánh tay cường tráng nhìn không được ôm chặt cô — Từ Tiểu Minh từng nói qua, mỗi khi trở về, người bị đánh thảm nhất, bị thương nặng nhất chỉ có Từ Kiều Diễm.

Anh bắt đầu hiểu rõ vì sao Từ Kiều Diễm lại chán ghét đàn ông say rượu đánh người như vậy, anh phát hiện mình cũng rất thông hận, hận không thể đem người đàn ông đó đánh cho nằm bẹp dí, đem những gì Từ Kiều Diễm trải qua trả lại gấp trăm lần.

“Đáng tiếc chuyện ngoài ý muốn vẫn xảy ra, người đàn ông kia uống say đánh người phụ nữ ngất xỉu, bản thân tám phần cũng bị rượu quấy phá, châm lửa đốt chồng báo cũ, tiếp đó bất tỉnh, kết quả hai người cứ như vậy bị thiêu chết!

“Cô bé thật sự là hận người đàn ông kia muốn chết, nếu như không có ông ta, mẹ cô sẽ không phải chết, mà vừa lúc này, góc áo của cô lại bị người ta giật xuống, cô cúi đầu nhìn thấy em trai không có quan hệ máu mủ kia, ý nghĩ đầu tiên của cô chính là, là cha của đứa trẻ này hại chết mẹ cô, cô căm hận nó!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, hai tròng mắt bởi vì kích động mà có vẻ hồng hồng; Uy Thượng Đình không đành lòng đặt tay lên gương mặt của cô.

“Kết quả, anh đoán xem cô bé cùng đứa bé trai cuối cùng ra sao ?” Cô hỏi.

Còn phải đoán sao? Từ Tiểu Minh còn có thể khoẻ mạnh sống đến bây giờ, cũng biết cô đã lựa chọn như thế nào rồi.

“Cô gái nghĩ đến mẹ từng nói, mặc dù không có quan hệ máu mủ, nhưng tất cả mọi người đều là người một nhà, đứa trẻ kia chính là em trai của cô gái, hiện tại cha nó đã chết, nó chẳng lẽ không đau lòng sao? Nếu lúc này cô lại không để ý tới nó, đứa trẻ sẽ không còn gì hết.”

Nắm chặt lòng bàn tay của anh, Từ Kiều Diễm ngửa đầu nhìn vào mắt anh, “Cho nên cô gái quyết định giữ em trai lại, quên đi quá khứ không thoải mái; dù sao bọn họ cũng là người một nhà, đã mất đi cha mẹ, không nên lại mất đi nhau nữa.”

Đôi mắt đen chặt chẽ khóa cô lại, muốn biết vì sao cô lại nói với anh chuyện đó. . . .

“Anh Úy, em hoàn toàn có thể thể hiểu được tâm tình của cha dượng anh — ông ấy đã mất đi một đứa con trai, đừng khiến cho ông ngay cả một đứa con khác cũng không thấy được, được không?”

Trong mắt của anh như có ngọn lửa đang nhảy nhót — quả nhiên, Huệ Tử đã nói tất cả!

Mọi chuyện trong quá khứ hiện ra trong đầu anh, anh phiền chán muốn đẩy cô ra, đáng tiếc mong cô gái này lại dính chặt trên đùi của anh, làm sao cũng không chịu dời đi.

“Em không hiểu sự tình thì đừng có nói lung tung.” Anh thấp giọng trách.

“Em không hiểu anh em hai người vì hiểu lầm gì mà cãi nhau, nhưng chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra rồi, anh không thể chỉ lo tự trách, không quan tâm đến cảm thụ của người khác nha!”

“Những điều này là do Huệ Tử nói cho em biết sao?” Anh nhìn chằm chằm cô, xem ra Huệ Tử vẫn cố giấu một chút việc không nói.

“Đúng vậy! Ngay sau khi anh vứt bỏ em chạy đi làm nhiệm vụ, cô ấy đã nói ra tất cả, còn nói cha dượng anh thương tâm và nhớ anh biết bao.”

“Không thể nào! Ông ấy nhất định hận anh muốn chết, nếu không phải lúc trước anh cùng Cung Thái Lang cãi nhau, làm sao lại khiến Cung Thái Lang phân tâm, kết quả xảy ra tai nạn xe cộ? Là anh hại chết con trai cưng của ông ấy, cha dượng làm sao còn có thể muốn gặp anh?”

“Ai bảo anh không nghe Huệ Tử nói cho đằng hoàng, lần này cô ấy tới, có mang theo thư do chính tay cha dưỡng anh viết, ông ấy muốn nói cho anh biết, ông ấy chưa từng trách anh, vẫn luôn luôn chờ anh về nhà.”
Bắt lấy túi của mình, Từ Kiều Diễm lấy ra một phong thư đề tên Xích Lang.

“Cha dưỡng thật sự không trách anh sao?” Úy Thượng Đình run rẩy tiếp nhận thư, ánh mắt kích động.

Anh né tránh bảy năm — năm đó cha dưỡng ôm thi thể Cung Thái Lang khóc đến cơ hồ muốn ngất đi, làm anh cảm thấy mình không nên ở lại nữa!

Nếu không phải tại anh, Cung Thái Lang cũng sẽ không gặp chuyện không may!

Sau lần đó, phàm là bất cứ chuyện gì có liên quan đến Cung Thái Lang, anh cũng không tình nguyện nói đến, nhắc đến, chỉ muốn ở lại cái góc nhỏ ở Đài Loan này, cả đời trôi qua đơn giản vậy thôi.

Nhưng nếu.. . sự tình không phải như anh nghĩ, vậy anh chẳng phải đã làm những người quan tâm đến anh bị tổn thương sao?

“Anh và tiểu quỷ kia đều cùng một dạng, không biết em đã phải dùng bao nhiêu thời gian mới khiến cho nó quên mất cái gì gọi là ‘tự trách’, tốn công nuôi nó mập mạp, khỏe mạnh cao lớn như bây giờ. . . lại quay ra tranh cãi với em, tên nhóc đáng chết này. . .”

Khóe mắt cô chăm chú nhìn, phát hiện anh lại đem thư ném vào thùng rác. “Anh làm gì?” Cô vội vàng cản lại, lại bị Úy Thượng Đình ngăn chặn.

“Không cần lấy, xem thư không có ý nghĩa.”

“Phong thư này là cha dưỡng anh viết”

“Bởi vì thực tế mặt đối mặt có vẻ có ích hơn, vậy còn xem thư làm cái gì?”

Sửng sốt nửa ngày, Từ Kiều Diễm mới tìm được giọng nói của mình, “Anh là nói. . . .”

“Tháng sau anh được nghỉ năm ngày, em muốn theo anh đi Nhật Bản hay không? Tiểu Minh không phải còn được nghỉ hè sao? Chúng ta có thể thuận tiện mang Tiểu Minh đi cùng.”

Bảy năm thời gian rất dài, anh hẳn là muốn chuẩn bị đủ khí đi đối mặt, huống hồ anh làm sao có thể thua một cô gái?

Từ Kiều Diễm làm được, vậy anh cũng làm được!

“Muốn, em đương nhiên muốn đi!” Từ Kiều Diễm hưng phấn ôm chặt anh, cuối cùng không có phụ nhờ cậy của Bách Hợp Huệ Tử. “Có thể đi Nhật Bản đó! Cũng không uổng công em thêu dệt một câu chuyện xưa cảm động lại êm tai như vậy để gợi ý cho anh.”

“Lại là thêu dệt ra sao?” Anh lau đi dấu vết ẩm ướt ở khóe mắt cô.

“Đó là đương nhiên.” Cô giả làm mặt quỷ, “Nếu không anh nghĩ là thật sao?”

Trả lời cô là một nụ hôn sâu bao hàm thương tiếc cùng trù mến.

.....

Lại nói tới, Bách Hợp Huệ Tử không phải chỉ đến đưa thư thôi sao?

Vì sao người tìm được rồi, thư cũng đưa rồi, Úy Thượng Đình cũng quyết định quay về Nhật Bản một chuyến rồi, cô ta còn ở lại Đài Loan làm gì? Còn động một chút là chạy đến tìm anh Úy của cô, không cảm thấy là siêng năng quá sao?

“Dù sao tháng sau hai người cũng về Nhật Bản, đến lúc đó tôi theo hai người cùng nhau trở về là được rồi!”

Nói như vậy cũng không sai, cô ta muốn ở lại Đài Loan cũng không có ai cấm, nhưng mỗi khi Từ Kiều Diễm cùng Úy Thượng Đình hẹn hò thì cô gái kia đều chạy tới làm bóng đèn, có phải là hơi quá đáng hay không?

Mà làm cô tức giận nhất là, Úy Thượng Đình một chút ý tứ đuổi Bách Hợp Huệ Tử đi đều không có!

Nhưng mà cũng phải thôi! Dù sao người ta cũng là bạn gái của anh trai, về tình về lý, đuổi người ta đi cũng là không đúng.

“Chị, cái này gọi là dẫn sói vào nhà.”

Một cái gối ôm bay qua.

“Ai da!”

Trúng ngay hồng tâm.

“Nếu không phải chị đem ảnh chụp đưa lên mạng, cô gái Nhật Bản kia làm sao lại tìm tới nơi này?” Cái cô Bách Hợp gì đó kia, Tiểu Minh đã gặp mặt vài lần, cô ta thường chạy tới khu nhà của bọn họ chờ anh cảnh sát giao thông.

Người đàn bà kia bề ngoài thoát nhìn thực là đoan trang hiền thực, nhưng không biết tại sao, cậu thật sự là thấy không vừa mắt cô ta.

Có lẽ là nhìn người phụ nữ lỗ mãng nhà mình quen rồi, nên cảm thấy Bách Hợp Nhật Bản kia có thái độ rất giả tạo.

“Người kia là bạn gái của anh trai đó.” Cô nhắc nhở.

“Em một chút cũng không cảm thấy cô gái kia có chỗ nào giống bạn gái của anh trai cả.” Từ Tiểu Minh hừ một tiếng. “Bản thân em cảm thấy cô ta rất là quần quít anh cảnh sát giao thông.”

Mỗi lần nhìn thấy anh cảnh sát giao thông, bộ dáng vui vẻ của Bách Hợp Nhật Bản thực dễ dàng nhìn ra được, nói chuyện rất thích chạy đến gần anh ấy; nhưng chỉ cần Từ Kiều Diễm vừa xuất hiện, nụ cười trên mặt cô ta liền cứng ngắc, ánh mắt cũng trở nên rất sắc bén.

Cậu không tin, lẽ nào Từ Kiều Diễm một chút cảm giác cũng không có sao?

“Chớ có nói hươu nói vượn! Cùng lắm thì một thời gian nữa, đuổi cô ta về Nhật Bản là sẽ không có chuyện gì.”

Từ Tiểu Minh lơ đãng nói: “Hi vọng sẽ đơn giản như vậy là tốt rồi.”

Lời nói của Từ Tiểu Minh giống như ném một tảng đá xuống đáy lòng Từ Kiều Diễm, làm cô thoáng cảm thấy bất an — không biết tại sao, cô nhớ tới ánh mắt mỗi lần Bách Hợp Huệ Tử nhìn Ủy Thượng Đình, đều làm cô cảm thấy rất không thoải mái.

Là cô suy nghĩ quá nhiều sao?

Cô tin tưởng Ủy Thượng Đình, dù cho Bách Hợp Huệ Tử thực sự có ý đồ khác, chỉ cần trong lòng Ủy Thượng Đình có cô, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

8. Chương 8

Được một ngày đẹp trời để đi dạo phố, cô vốn nghĩ như vậy, thế nhưng lại bị cô gái Nhật Bản kia đến quấy rối –

Từ Kiều Diễm trừng mắt nhìn cái kẻ không mời mà tới, không những cắt ngang chuyện hẹn hò của cô, lại còn ở trước mặt cô kêu khát nước, muốn Ủy Thượng Đình tìm một chỗ cho cô ta ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nếu muốn được chiều chuộng như vậy, thì đừng có đi dạo phố!

“Bách Hợp tiểu thư,” thừa dịp người đàn ông kia đi mua bánh ngọt, Từ Kiều Diễm trực tiếp nói vào chuyện chính: “Cô tại sao lại thích đi theo tôi cùng anh Ủy như vậy? Cô tới đây thật sự chỉ là để đem thư giao cho anh ấy thôi sao?”

“Đương nhiên không có đơn giản như vậy!” Cô ta cười, nhưng đáy mắt không cười, “Cô Từ, tôi muốn cô trả Xích Lang lại cho tôi.”

“Tôi nghe không hiểu.”

“Từ lúc Xích Lang còn ở Nhật Bản, chúng tôi đã là một đôi rồi; hiện tại Xích Lang quyết định quay về Nhật Bản, cũng tới thời điểm cô nên rút khỏi giữa chúng tôi, để cho Xích Lang có thể an tâm theo tôi trở về.”

“Cô không phải là bạn gái Cung Thái Lang sao, tại sao lại nói ở chung với anh Úy?” Đầu óc Từ Kiều Diễm thật rối loạn, quan hệ của đám người kia làm sao lại phức tạp như vậy?

“Đúng vậy, lúc đầu tôi đúng là bạn gái của Cung Thái Lang, bởi vì thường đến nhà anh ấy, cho nên biết Xích Lang, nhưng sau đó tôi lại phát hiện, Xích Lang mới là người đàn ông tôi yêu nhất, mà Xích Lang cũng yêu thích tôi, điểm ấy tôi cũng cảm giác được, cho nên tôi liền chia tay với Cung Thái Lang.”

“Cô cũng quá là giảo hoạt đi!” Từ Kiều Diễm thật đúng là tìm không thấy từ nào để hình dung Bách Hợp Huệ Tử.

“Vậy thì sao?” Cô ta làm ra vẻ mặt chẳng sao cả. “Cô có biết? Buổi tối trước khi Cung Thái Lang gặp chuyện không may, là bởi vì Xích Lang hôn tôi nên hai người bọn họ mới cãi nhau không?”

“Cái gì?!” Từ Kiều Diễm bởi vì quá mức kinh ngạc, ly trà nhất thời không cầm chắc, liền đổ lên người Bách Hợp Huệ Tử.

“A ~ đồ ngu ngốc này, áo sơ mi thượng hạng của tôi bị hư rồi!”

Ánh mắt lạnh lùng của Từ Kiều Diễm dừng trên người Bách Hợp Huệ Tử, không biết tại sao, tiếng thét chói tai của cô ta làm cho cô cảm thấy thật là sung sướng!

“Cô mới vừa nói, anh Úy hôn cô?”

Bách Hợp Huệ Tử cười đến hết sức kiêu ngạo, “Đúng, quan hệ của chúng tôi không chỉ có như thế đâu, trước kia tôi còn thường đến nhà anh ấy, hai người chúng tôi thích nhất là xem đối phương như gối ôm, dựa vào nhau mà ngủ!”

Cô ta cố ý nói to lên chuyện bọn họ hẹn hò, khiến cho Từ Kiều Diễm nổi cơn ghen tuông.

“Tôi biết Xích Lang thích tôi, tôi sẽ chờ đợi, đợi cho đến khi anh ấy hồi tâm chuyển ý mới thôi.”

“Anh Úy đã có tôi rồi!” Trong mắt Từ Kiều Diễm xuất hiện hai ngọn lửa — cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhường lại người đàn ông của mình!

Bách Hợp Huệ Tử nhún nhún vai, “Đàn ông mà! Ở bên ngoài có nhiều phụ nữ; nhưng mà không sao, tôi sẽ không so đo với anh ấy.”

Nhưng cô thì so đo!

Từ Kiều Diễm nhin không được chữ ằm lên, “Cô coi tôi là cái gì hả?”

“Đương nhiên là một quân cờ tôi có thể lợi dụng, thức thời một chút, tự mình mau chóng biến đi, miễn cho tôi phải ra mặt đuổi người, tôi cho cô biết, tôi sẽ không để cho Xích Lang tiếp tục lưu lại nơi này, làm mất đi tiền đồ của anh ấy, tôi muốn đưa anh ấy về Nhật Bản, cùng anh ấy bắt đầu lại một lần nữa.”

“Anh Úy sẽ không để ý tới cô!”

“Vậy sao?” Bách Hợp Huệ Tử vẻ mặt quỷ dị nở nụ cười, nhìn chăm chăm vào bóng người cao lớn đang cầm khay đi tới, “Từ Kiều Diễm, cô bắt quá chỉ là một cô nhi, lại còn dẫn theo đứa em trai cái gì cũng không biết, trong nhà cũng không có bối cảnh gì, cha đương còn là một kẻ nghiện rượu, cô lấy điều kiện gì để ở bên Xích Lang? Cô chỉ dựa tất hào quang của Xích Lang mà thôi!”

Cô gái này dám phái người điều tra cô!

Từ Kiều Diễm hoàn toàn bị chọc giận rồi, cô khai hỏa: “Cô cho rằng cô tốt lắm sao? Trừ bỏ bối cảnh, địa vị, cô có cái gì? Muốn ngực không có ngực, khuôn mặt cũng không có bằng em gái hàng xóm, còn gây giống như sào trúc, ai sẽ thích cô?”

Chẳng qua là nói vài câu, ai ngờ trong chớp mắt, Bách Hợp Huệ Tử đã chảy nước mắt rào rào.

Từ Kiều Diễm hoàn toàn ngây người, đây là có chuyện gì? Cô ta vừa rồi còn mắng chửi người, khẩu khí rất lớn cơ mà!

“Hai người đang âm ỉ cái gì?” Ủy Thượng Đình ở xa nên chỉ nghe thấy thanh âm hai người bọn họ lú lú rú rú .

Có người giành tố cáo trước: “Xích Lang, Cô Từ . . . cô ấy rất vô lễ!”

“Tôi vô lễ? Cô đang nói cái quỷ gì đây?”

Ủy Thượng Đình buông khay, nhìn thấy áo Bách Hợp Huệ Tử đều là nước trà, mày rậm nhíu lại. “Huệ Tử, quần áo của cô làm sao vậy?”

“Còn không phải là cô Từ hắt nước vào sao?!”

“Em không phải. . . .” Từ Kiều Diễm định cãi lại, đáng tiếc Bách Hợp Huệ Tử so với cô còn nhanh hơn.

“Cô ấy thậm chí còn lớn tiếng nhục mạ em, cười nhạo bề ngoài của em, nói em cái gì mà muốn ngực không có ngực, muốn mặt không có mặt.” Bách Hợp Huệ Tử lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nhìn Từ Kiều Diễm, “Em thật không hiểu mình đắc tội với cô Từ chỗ nào mà cô ấy lại nhục nhã em trước mặt mọi người như vậy.”

Vừa nói xong, Bách Hợp Huệ Tử lại nắc nhe.

Từ Kiều Diễm quả thực bị màn biểu diễn trước mắt dọa cho trợn mắt há mồm, không còn lời nào để nói — cô nàng này không đi diễn kịch, thật sự là đáng tiếc!

Nhưng ngay sau đó cô lập tức thu lại suy nghĩ, dự định thay bản thân giải thích một phen. “Anh Ủy, anh hãy nghe em nói. . . .”

“Kiều Diễm, trước xin lỗi Huệ Tử đi.”

Cái gì? Cô quả thực không thể tin được lỗ tai của mình — cô gái kia căn bản chính là đang nói hươu nói vượn, vậy mà Ủy Thượng Đình lại lựa chọn tin tưởng cô ta?

Trái tim nhói lên một cái, cô đột nhiên cảm thấy không thoải mái.

Nhịn xuống cảm giác khó chịu, ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh, “Bách Hợp Huệ Tử nói anh và cô ta từng kết giao, có thật như vậy không?”

Ủy Thượng Đình trầm mặt, ánh mắt phức tạp nhìn cô — xem ra Huệ Tử vẫn đem chuyện không nên nói đều nói ra hết rồi, cũng khó trách Từ Kiều Diễm tức giận.

“Chuyện này anh sẽ giải thích với em.” Trước kia anh còn chưa đủ trưởng thành, xử lý chuyện tình cảm đúng là có phần không thỏa đáng.

“Vì sao bây giờ không nói rõ ràng? Người phụ nữ trước sau hai mặt này chuẩn bị giành đàn ông với em đó! Vì sao anh không gọn gàng dứt khoát phân rõ giới hạn với cô ta, đưa cô ta về Nhật Bản đi?”

“Kiều Diễm.” Anh trầm giọng, không phải bởi vì Kiều Diễm thất lễ, mà là đối Bách Hợp Huệ Tử cảm thấy thật có lỗi. “Trước xin lỗi Huệ Tử.”

“Phải là cô ta nói xin lỗi với em mới đúng!” Lúc trước cô bị người đàn bà kia nói khó nghe như thế nào, vì sao Bách Hợp Huệ Tử không nói xin lỗi cô trước?

Đáng tiếc ở trong lòng Ủy Thượng Đình chỉ thấy một sự kiện. “Trà có phải do em làm đổ hay không?”

“Đúng, nhưng đó là. . . .” Ngoài ý muốn thôi mà!

Ủy Thượng Đình chưa cho cô cơ hội giải thích. “Vậy xin lỗi đi.”

Từ Kiều Diễm không thể tin được trừng mắt nhìn anh, “Anh không tin em? Hay nói đúng hơn là, anh chỉ tin tưởng chuyện ma quỷ của người đàn bà kia?”

Ủy Thượng Đình nhíu mày, “Kiều Diễm, mau xin lỗi.”

Cũng bởi anh hiểu cô rất rõ — Từ Kiều Diễm chính là có tính mau miệng, rất có thể nhất thời kích động đã nói hoặc làm gì đó không phải.

“Em không muốn!” Từ Kiều Diễm có cảm giác như mình bị người ta tát ột cái thật mạnh — người đàn ông cô thích nhất kia chẳng những hiểu lầm cô, còn lừa dối cô!

Hiện tại chính chủ trở về, khó trách anh không đuổi người đàn bà kia đi, còn tùy ý để cho cô ta chen vào giữa hai người, chính là anh tỏ ra anh đối với Bách Hợp Huệ Tử vẫn còn ân tình chưa dứt, chỉ vì ngại có cô, nên anh không thể nói ra.

“Kiều Diễm, đừng cố tình gây sự vô cớ nữa.”

Lần đầu tiên, Từ Kiều Diễm dùng một loại ánh mắt vô cùng thất vọng và lãnh đạm nhìn anh. “Anh khiến cho em quá thất vọng rồi, anh Úy.”

Nói xong, cô không quay đầu lại rời đi.

Trong khoảnh khắc đó, Úy Thượng Đình trong lòng thực có chút bối rối cùng do dự, còn có một loại xúc động muốn đuổi theo cô — anh có phải đã làm sai gì hay không?

“Xích Lang, giúp em lấy khăn tay được không?” Thanh âm êm ái từ sau lưng anh vang lên.

Ai! Anh đã quên còn có một người phải xử lý, xoay người lại, anh giật tái mặt nói: “Thật là Kiều Diễm hắt nước trà vào cô, còn chửi mắng cô sao?”

“Đương nhiên rồi! Người đàn bà kia thật thô lỗ, em chẳng qua chỉ nói cho cô ta biết sự thật, cô ta lại đột nhiên nổi cơn điên, không những dùng nước trà hắt em còn muốn đuổi em đi, thậm chí nhục mạ em!” Bách Hợp Huệ Tử trên mặt lộ ra oan ức, “Em thừa nhận lúc trước là em đáng chết, phản bội Cung Thái Lang, nhưng cũng chỉ bởi vì em quá yêu anh. . . .”

Anh vẫy vẫy tay, vẻ mặt không muốn nghe nữa .

“Xích Lang?”

“Cô quay về Nhật Bản sớm một chút đi!” Anh quay lưng rời đi, biết mình đã làm cho cô gái kia thương tâm, trở về ắt phải dùng nhiều công sức để dỗ cô vui vẻ.

Gương mặt Bách Hợp Huệ Tử lập tức trắng xanh, “Anh đuổi em đi?” Nhìn sang vị trí chung quanh người đàn ông, “Là vì người đàn bà kia sao?”

“Đúng vậy.”

Anh cự nhiên lại thừa nhận?!

“Vì sao? Người đàn bà kia có điểm nào tốt hơn em?” So gia thế, bối cảnh cùng học vấn, Bách Hợp Huệ Tử tin rằng tùy tiện tìm một thứ cô ta cũng có thể đánh bại Từ Kiều Diễm. “Cô ta không học thức, cá tính lại bết bát như vậy, anh mang cô ta đi ra ngoài, tuyệt đối sẽ làm cho anh mất mặt, tất cả mọi người sẽ chê cười anh, anh có biết hay không?” Mà Bách Hợp Huệ Tử thì bất đồng, cô ta có tri thức, hiểu lễ nghĩa, ứng đối thoả đáng, tuyệt đối là đẳng cấp cao.

“Tôi bắt đầu hoài nghi cô lúc trước đột nhiên nói yêu thích tôi, rốt cuộc là vì con người tôi, hay là bởi vì danh tiếng của tôi?”

Bách Hợp Huệ Tử ghen lời, “Làm sao anh có thể nói như vậy? Em, em đương nhiên là thích anh!”

“Đừng lừa mình dối người nữa, Huệ Tử.” Anh hơi nhếch môi nói: “Nếu tôi nói với cô, tôi dự tính sẽ trở về Nhật Bản, nhưng cũng không có ý định ở lâu dài, chỉ là gặp cha rồi sẽ trở lại, tiếp tục làm một cảnh sát giao thông nho nhỏ, như vậy cô sẽ đồng ý theo tôi sao?”

Trong mắt của cô ta lập tức xuất hiện một chút ghét bỏ, bất quá rất nhanh liền biến mất. “Không, anh thuộc về giới đua xe, chỉ cần anh đồng ý trở về, em cam đoan sẽ có rất nhiều công ty bằng lòng đầu tư cho anh, tài trợ cho anh, rất nhanh, anh sẽ nổi tiếng trở lại, cho nên anh cần bản không cần tiếp tục ở nơi đây.”

Bách Hợp Huệ Tử tìm anh bảy năm, cũng không phải là muốn anh tiếp tục ở lại này địa phương nhỏ bé này.

“Đây là sự khác biệt lớn nhất giữa cô và Kiều Diễm, cô là vì bản thân, mà cô gái ngốc kia vĩnh viễn đều ưu tiên suy nghĩ cho người khác.” Ai mới là lựa chọn đáng giá, tin chắc mọi người đều chọn được .

Bách Hợp Huệ Tử nghe vậy, lập tức luống cuống tay chân — cô ta vốn cho rằng trước tiên chỉ cần tách Từ Kiều Diễm ra, cô ta có thể thừa dịp mà xen vào, Xích Lang một ngày nào đó sẽ trở lại bên người cô ta, nhưng kết quả dường như lại không giống cô ta nghĩ.

“Xích Lang, anh phải biết em rất thích anh, bằng không em sẽ không phản bội Cung Thái Lang; em biết anh đối với em cũng có cảm giác, nếu không lúc ấy anh cũng sẽ không hôn em. . . .”

“Nếu cô đã muốn tôi nói ra, tôi đây hiện tại sẽ nói cho cô biết, lúc đó tôi tuổi còn rất trẻ, rất nhiều chuyện chỉ nhìn thấy mặt ngoài, thậm chí chỉ muốn vui đùa thôi, có lẽ khi đó tôi quả thật có chút động tâm với cô, có chút thích cô, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, thứ đó tuyệt đối sẽ không biến thành tình yêu; trước kia sẽ không, hiện tại cũng sẽ không!” Anh cự tuyệt trực tiếp.

“Sẽ không! Em biết trong lòng anh vẫn có em, bằng không vì sao mỗi lần em tới tìm anh, anh đều không đuổi em đi, thậm chí tình nguyện để cho em ở bên cạnh anh. . . .” Bách Hợp Huệ Tử vẫn không chịu hết hy vọng.

“Đây chẳng qua là bởi vì tôi niệm tình cô đã từng là bạn gái Cung Thái Lang, lại thường tới thăm cha dưỡng tôi, cho cô chút mặt mũi nên mới để cô lưu lại, bằng không tôi làm sao lại để cô ở đây chọc tức Kiều Diễm?”

Không thèm nhìn tới vẻ mặt tái nhợt của Bách Hợp Huệ Tử, anh quyết định trở về tìm người phụ nữ của mình.

.....

Cửa phòng bị người ta khẩn cấp đẩy ra, Từ Tiểu Minh đang nằm ở trên giường xem manga, nháy mắt hét lên một tiếng, cả người lui vào trong chăn. “Người phụ nữ này, chị biến thái à! Trước khi vào sao không gõ cửa trước? May mà em có mặc quần đùi, không thì bị chị thấy hết rồi!”

Bỗng nhiên, một cái túi hành lý cầm tay được ném tới trước mặt của cậu.

Từ Kiều Diễm lạnh lùng nói một câu, “Nhanh chóng thu dọn hành lý, máy bay sẽ không đợi em đâu!”

“Thu dọn hành lý?” Từ Tiểu Minh hoàn toàn không hiểu, nhìn bóng người bận rộn của Từ Kiều Diễm, lớn tiếng hỏi: “Chuyến bay đi Nhật Bản không phải thứ hai tuần sau mới bay sao? Làm sao lại bay trước thời gian chứ?”

“Ai nói với em là đi Nhật Bản?” Cô ném sang một ánh mắt đầy phẫn hận.

Cô hiện tại, thật là hận Nhật Bản muốn chết luôn!

“Chúng ta đi Mĩ!” Từ Tiểu Minh sờ sờ đầu, nhìn chằm chằm bóng người đang thở hổn hển kia, cho dù cậu thông minh, cũng không thể hiểu người phụ nữ này đột nhiên thay đổi mục đích muốn đi Mĩ làm gì?

Dưới sự thúc giục của Từ Kiều Diễm, 20 phút sau, hai người ôm hành lý xuống lầu gọi taxi, đi đến sân bay.

Mà hai mươi hai phút đồng hồ sau đó, Ủy Thượng Đình trở lại khu nhà, liều mạng gõ cánh cửa đối diện, nhưng không có người đáp lại, anh chẳng qua là cảm thấy là có người còn đang tức giận, nên đành buông tha để mai mới giải hòa với cô.

Nhưng mà lúc anh biết nhà đối diện không có người ở, đã là khi anh quan sát hai ngày, phát hiện hoàn toàn không có người ra vào; mà lúc gọi điện thoại cho cô gái kia cũng chỉ nghe thấy tiếng chuông, chứ không có người đáp lại, đây thật làm cho anh muốn phát điên!

.....

Bầu trời Newyork và bầu trời Đài Loan cũng chẳng có gì khác biệt, đều xanh trong như nhau, có lẽ ít mây hơn một chút mà thôi.

“Bà chị à, chúng ta đã đến Newyork rồi, tiếp theo phải làm cái gì đây?”

Kết quả của việc xúc động chính là sau khi đến nơi, hai người ở phi trường liền ngăn người, nguyên nhân là bởi bọn họ căn bản còn chưa có đặt khách sạn!

Có đủ căng chưa?!

Toàn bộ hành trình đều là “gấp gáp”, Từ Kiều Diễm ra lệnh một câu, Tiểu Minh liền làm theo; đến sân bay xem chuyến bay đi Mỹ nào còn ghế trống, hai người bọn họ cứ như vậy trực tiếp lên máy bay, trải qua mười mấy giờ, liền đáp xuống Newyork.

“Chị không biết.” Từ Kiều Diễm thành thực trả lời.

Từ Tiểu Minh hít sâu một hơi, cổ nén nổi xúc động muốn chửi ầm lên, “Chị không biết, chúng ta tới nơi này là muốn làm cái gì?”

“Chị không biết.” Tại sao phải chọn Newyork, kỳ thật hoàn toàn chẳng có nguyên nhân, cô chỉ thuần túy muốn tìm một chỗ trốn mà thôi.

“Em thật sự chịu chị rồi.” Từ Tiểu Minh nhìn gương mặt bơ phờ kia, quên đi, bà chị này nhất định là gặp chuyện không vui rồi, nên mới có thể muốn tìm nơi không có người biết đến mà trốn.

Khi còn bé, Từ Kiều Diễm chính là như vậy, chỉ vì muốn nhìn thấy mẹ cùng Tiểu Minh, bị cha đánh ột trận, cô cũng sẽ một mình chạy đến chỗ ẩn nấp khóc.

Bà chị này nghĩ người khác không biết, kỳ thật cậu đều vụng trộm đi theo phía sau chị nhiều lần.

“Tốt thôi, hai đứa trẻ mồ côi chúng ta đêm nay đành phải ngủ ở sân bay vậy.” Tiểu Minh bất đắc dĩ thở dài, “Đáng tiếc không có bạn trên mạng ở Newyork, bằng không có thể đến ở tạm Đợi chút, chị Khả Kỳ không phải ở Newyork sao?”

Từ Kiều Diễm tỉnh ngộ nhảy mắt mấy cái, “Đúng rồi!”

Nhân viên của cô gả ột người ngoại quốc, mà người kia đúng lúc sống ở Newyork; nhanh tay lấy ra cuốn sổ nhỏ, cô nhớ rõ bên trong có ghi lại địa chỉ liên lạc cùng điện thoại của Tỉnh Khả Kỳ .

Tìm được rồi!

“Thật tốt quá, có thể không cần ngủ sân bay rồi.” Từ Tiểu Minh mừng rỡ nói.

“Tiểu Minh.”

Xưng hô thân thiết hiếm thấy, lại làm cho Từ Tiểu Minh cảm thấy cả người không được tự nhiên. “Làm sao vậy?” Đừng có dùng giọng điệu buồn nôn như vậy gọi cậu chứ.

“Gặp Khả Kỳ, trăm ngàn lần không được nói với cô ấy chuyện chị và Uý Thượng Đình.” Người ta đã lấy chồng rồi, đừng làm cho Khả Kỳ lo lắng.

“Đã biết.” Sửa miệng kêu Uý Thượng Đình rồi, xem ra vấn đề thực nghiêm trọng.

“Tiểu Minh.”

“Còn có chuyện gì?” Mỗi khi bà chị gọi tên của mình, cậu đều giống như bị làm phép không cách nào mở miệng từ chối.

“Chị muốn tìm toilet.”

Người phụ nữ này, thật sự là phiền toái!

“Tiểu Minh.”

“Chị lại làm sao?”

“Bụng chị đói quá.” Bởi vì quá thương tâm, cơm trên máy bay một miếng cô cũng chưa động tới.

Đói bụng, sao không đi mua sandwich ăn đi? Nhìn thấy khuôn mặt tràn ngập khẩn cầu cùng bất an, Từ Tiểu Minh đột nhiên cảm thấy mây đen bao phủ đầy đầu.

“Chị không biết tiếng Anh, tiền trên người toàn bộ cầm đi mua vé máy bay rồi!”

Không biết tiếng Anh còn tới nước Mỹ ? Không mang tiền còn dám đi xa nhà? Đáng chết! Cậu rốt cuộc là dẫn theo một bà chị hay là đứa em gái ngu ngốc ra ngoài đây?!

Cuối cùng, Từ Tiểu Minh dùng năm trăm tệ trên người đổi một ít Đô-la, sau khi khấu trừ phí thủ tục chỉ còn lại có số lẻ, nhưng cũng đủ mua hai cái sandwich làm căng bụng, và gọi điện thoại tìm người đến cứu mạng rồi!

.....

Mang vợ người khác đi, Từ Kiều Diễm một chút cũng không thấy áy náy, thậm chí còn lôi kéo vợ người ta đi dạo mỗi ngày từ sáng sớm đến tối muộn, giống như không đi đến gãy chân sẽ không bỏ qua, dù thế nào cũng phải mệt đến không nhúc nhích được, hoặc là chân đau đến không đi được, cô mới ngoan ngoãn bằng lòng quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Có Tinh Khả Kỳ ở bên cạnh, Từ Kiều Diễm cùng Từ Tiểu Minh tuy rằng trong người không có đồng nào, nhưng vẫn có thể ở nước Mỹ đi từ đông sang tây — ai bảo chồng Tinh Khả Kỳ có tiền làm chi!

Từ Kiều Diễm đang thời kỳ thất tình, mà người kia dù sao cũng có tiền mà không có chỗ xài, trước tiên cứ mượn dùng vậy, để bù đắp cho tâm hồn hiện tại đang trống rỗng của cô.

Liều mạng bỏ sung vật chất, nhưng sâu trong nội tâm chỉ cần vừa nghĩ tới người kia, cô sẽ cảm thấy thật là khó chịu!

Trong điện thoại di động có mấy cuộc điện thoại anh gọi tới, nhưng cô bỏ mặc — thời điểm quyết định không để ý tới một người, còn nhận điện thoại làm cái gì!

Chẳng qua mỗi đêm yên tĩnh, cô sẽ lại nhớ tới Ủy Thượng Đình anh tuấn, Ủy Thượng Đình tốt bụng, Ủy Thượng Đình ôn nhu chăm sóc, nụ hôn của Ủy Thượng Đình, đương nhiên, còn có cả sự không tin tưởng của Ủy Thượng Đình!

Tính ngày, hai người kia hẳn là đã đến Nhật Bản; không có cô ở đó, Bách Hợp Huệ Tử chắc sẽ rất vui vẻ, thậm chí sẽ dùng đủ loại thủ đoạn chiếm Ủy Thượng Đình cho riêng mình.

Nhưng, cũng chẳng liên quan đến Từ Kiều Diễm cô nữa rồi, cô quyết định, trải qua hành trình chữa thương lần này, trở về cô nhất định phải quên đi người đàn ông kia!

Nhưng đêm khuya tỉnh mộng, cô lại thường nhớ anh tới ngủ không được. Phụ nữ thật đúng là sinh vật mâu thuẫn.

Ngày hôm sau dừng lại ở San Francisco, đột nhiên có khách tìm đến cô, thì ra là chồng của Tinh Khả Kỳ đợi không được vợ, tựa hồ như phát điên, nên phái người đem Tinh Khả Kỳ trở về.

Mượn vợ của người ta nhiều ngày như vậy, cũng nên trả lại rồi, đáng tiếc cô còn chưa có chơi đã, không muốn trở về sớm như vậy!

Nhưng thật ra chồng của Tinh Khả Kỳ đã sớm có an bài, trực tiếp đưa cô cùng Từ Tiểu Minh đến một khách sạn tương đối nổi tiếng ở San Francisco, để cho hai người bọn họ một chút “Tiền lẻ” để chi tiêu.

Nhìn xem, có một người chồng như vậy, thực là làm cho những phụ nữ khác ghen ghét mà! Làm cô không khỏi lại nghĩ tới một người đàn ông khác, người kia cũng từng rất thương cô

Không đúng, cô lắc đầu thật mạnh, vì sao cô lại không thể quên được chứ? Trước biển người đông nghìn nghịt, Từ Kiều Diễm càng tỏ ra phiền chán hơn.

“Không phải nơi này là khách sạn cao cấp sao? Làm sao lại giống như chợ người chen chúc thế này?” Ưu điểm của người ngoại quốc chính là vóc dáng cao lớn, một đám đứng ở phía trước cô, khiến tầm mắt của cô hoàn toàn bị che phủ, ngay cả đường đi cũng nhìn không thấy.

“Chị có chút thường thức có được hay không? Cũng bởi vì nơi này là khách sạn cao cấp, nên có rất nhiều mình tinh điện ảnh, danh nhân đều dừng chân ở đây; chị không phát hiện đám người kia đều mang theo máy chụp ảnh cùng Microphone sao, đợi một chút nhất định người nổi tiếng sẽ đến, mọi người chính là đang đứng chờ trước ở đây.”

Quan tâm đến mình tinh điện ảnh khỉ gió gì, ngôi sao hay danh nhân, ai cản đường cô, cô mắng kẻ đó!

Đi về phía bên phải, có người; đi về phía trái, lại bị quăn chế, Từ Kiều Diễm tức giận, muốn rời khỏi khách sạn hít thở chút không khí cũng ra không được, hiện tại rốt cuộc là tình huống gì đây?

Quay người lại, Từ Tiểu Minh cũng không thấy bóng dáng, Từ Kiều Diễm lo lắng chạy loạn khắp nơi. “Tiểu quý, tiểu quý, Từ Tiểu Minh!”

“Em ở trong này !” Tiểu Minh vẫy vẫy cô.

“Em chạy loạn làm cái gì? Muốn dọa chết chị sao?” Biết rõ cô không biết tiếng Anh, còn ném cô lại một mình ở chỗ này.

“Giới thiệu với chị một chút, vị này là anh Vương, là phóng viên Hoa kiều ở tòa soạn báo, biết nói tiếng Trung. “Từ Tiểu Minh giới thiệu người đàn ông bên cạnh. Tên nhóc này làm thế nào lại biết anh Vương này thế? Miệng tuy nói thế, nhưng Từ Kiều Diễm vẫn gật đầu chào hỏi đối phương.

“Anh Vương, anh nói là người nổi tiếng nào sẽ đến?”

“Là một tay đua xe đến từ Nhật Bản, biệt hiệu là ‘Xích Diễm’, người đó từng là tay đua xe trẻ tuổi nhất Nhật Bản, cũng giữ vững kỷ lục là tay đua xe trẻ tuổi nhất đạt quán quân giải F1, cả đầu tóc đỏ như lửa là dấu hiệu của anh ta; chỉ tiếc không biết vì nguyên nhân gì, bảy năm trước Xích Diễm mất đi tin tức.” Đối với giới thể thao bọn họ mà nói, chuyện này vẫn là cái đề tài bàn tán.

“Có người lợi hại như vậy à!” Từ Tiểu Minh há to mồm.

Trái với vẻ mặt bá phúc của Từ Tiểu Minh, Từ Kiều Diễm thì ngược lại, vẻ mặt trở nên quái dị nhìn đám phóng viên kia .

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ!

“Cậu không tin, cứ tùy tiện hỏi một phóng viên là biết, Xích Diễm thật sự rất là lợi hại; tuần trước báo thể thao Nhật Bản có đưa tin, nói Xích Diễm sẽ đến Mỹ, tin này làm cho giới đua xe đều rục rịch, rất nhiều đội xe đều cảm thấy hứng thú với anh ta, lần này anh ta đến Mỹ tham gia vài hoạt động, tin tức này chúng tôi đương nhiên không thể bỏ qua.”

Đúng lúc này, ánh đèn chớp nháy không ngừng, Từ Tiểu Minh nhảy lên, hy vọng có thể nhìn thấy ‘Xích Diễm’ trong truyền thuyết

Giữa đám người có một bóng người đang đứng, hả? Nhưng không có bộ tóc đỏ trong truyền thuyết, điều này làm cho Từ Tiểu Minh cảm thấy có chút hụt hẫng.

Đợi chút! Người kia làm sao có thể quen mặt như vậy . . . “Hả? Đây không phải là anh cảnh sát giao thông sao? Thì ra Xích Diễm chính là anh cảnh sát giao thông!”

Mặt Từ Kiều Diễm lập tức trắng xanh, làm sao lại trùng hợp như vậy, người đàn ông kia tại sao lại chạy tới San Francisco chứ?

Không được! Cô còn chưa muốn gặp anh.

“Này, anh cảnh sát giao thông, em là Tiểu Minh đây! Phía sau, em ở đây!”

“Từ Tiểu Minh, em câm miệng cho chị!” Từ Kiều Diễm giận dữ mắng mỏ.

Đáng tiếc không còn kịp rồi, giữa một chuỗi tiếng Anh cùng tiếng Nhật, tiếng Trung đột ngột thốt ra có vẻ đặc biệt rõ ràng; tức thì người đang nhận phỏng vấn ở phía trước chợt quay mặt lại, ánh mắt sắc bén trực tiếp quét qua.

Cũng không biết là chột dạ cái gì, Từ Kiều Diễm lập tức xoay người chạy về phía thang máy gần nhất

“Từ Kiều Diễm, em đứng lại cho anh!”

Tiếng nói nam tính quen thuộc từ phía sau truyền đến, Từ Kiều Diễm mặc kệ, liều mạng ấn nút mở thang máy.

Đáng chết! Nơi này không phải khách sạn siêu xa hoa sao? Vì sao cửa thang máy lại không mở ra chứ? Cô muốn đi khiếu nại cái cửa thang máy này mở quá chậm

~~Âm thanh xôn xao phía sau càng lúc càng gần, Từ Kiều Diễm bỏ ý tưởng đi thang máy, quyết định dựa vào hai chân mình — “Chạy” là được rồi.

Không ngờ được khi quay người lại, liền đụng vào lồng ngực quen thuộc của người đàn ông kia

“Em còn muốn trốn đi đâu?”

Đôi mắt ướt át không tình nguyện nhìn lên, chống lại cái trừng mắt của cô là đôi con ngươi đen, cô thấy trong mắt anh có vui mừng cùng ngạc nhiên, bất đắc dĩ, còn có. . . phần nộ!

9. Chương 9

Từ Kiều Diễm bị người ta cưỡng chế dẫn vào gian phòng chuyên môn chiêu đãi khách quý ở tầng 22 của khách sạn.

“Buông em ra!” Vừa vào cửa, cô liền giãy khỏi cánh tay của người đàn ông kia, thối lui đến góc phòng.

“Vì sao không nói một tiếng liền bay tới Mĩ? Vì sao anh gọi điện thoại, em lại không chịu nghe?” Anh dựa lưng vào cửa, cặp mắt đen nhìn cô không chớp, chỉ sợ cô gái kia không an phận, đợi khi anh quay lưng là lại vụng trộm trốn mất. “Lần trước không phải đã nói, em đi xa nhà nhất định phải nói với anh một tiếng sao, vì sao không làm?”

Cái loại cảm giác tim không thấy cô thật sự là tệt hết chỗ nói!

Vài lần, anh đứng suốt trước cửa nhà Từ Kiều Diễm, hi vọng cửa đối diện sẽ mở ra, cô gái kia có thể giống như lúc trước đi ra chào hỏi anh; nhưng một lần rồi lại một lần, sự thật luôn làm anh thất vọng.

“Buồn cười! Từ Kiều Diễm em đâu phải là trẻ con, muốn đi chỗ nào, anh cấm được em sao?!” Cô nói chuyện không chút khách khí.

Cặp mắt đen chăm chú nhìn cô, cô gái trước kia ngoan ngoãn phục tùng anh, hiện tại đã không thấy nữa rồi. “Em đã đồng ý đi Nhật Bản cùng anh.” Anh lên án.

“Dù sao cũng có người đi cùng anh rồi, em tới góp vui làm gì? Anh hẳn là rất cao hứng khi có thể ở chung với tình nhân cũ, em không đi, anh nên vui vẻ mới đúng.”

Thái độ của Từ Kiều Diễm vẫn rất lạnh lùng, nói chuyện lại chanh chua, Ủy Thượng Đình lập tức hiểu ra — cô còn tức giận. “Kiều Diễm, anh và Huệ Tử không phải như em nghĩ. . . .”

Vừa nhắc tới hai chữ Huệ Tử, Từ Kiều Diễm giống như là bị kích động, cả người lập tức bùng nổ. “Huệ Tử, Huệ Tử, gọi thân thiết như vậy thì nên đi tìm cô ta đi! Trái tim người ta chỉ có anh, qua nhiều năm như vậy vẫn nhớ mãi không quên anh, nếu anh vứt bỏ cô ta không phải là lòng lang dạ sói, không bằng heo chó hay sao. . . .”

“Kiều Diễm.”

“Đừng có gọi em! Anh dám nói anh không có một chút cảm giác với Huệ Tử sao? Nếu như không có, anh sẽ không vì cô ta mà cãi nhau với anh trai anh; nếu không có cảm giác, sao anh lại hôn cô ta, còn mặc cho cô ta ôm anh ngủ?” Càng nói, lòng của cô càng cảm thấy khó chịu! Bách Hợp Huệ Tử có được tất cả những thứ cô không có, cô rất cố gắng mới theo đuổi được Ủy Thượng Đình, cô gái kia không làm gì lại khiến anh hôn cô ta, hai người còn ôm nhau ngủ. . .

“Là Huệ Tử nói với em như vậy sao?” Ủy Thượng Đình kéo kéo cổ áo sơ mi, hai nút áo bị tháo ra, bộ dáng thực rất gợi cảm.

Từ Kiều Diễm nhìn mà choáng váng, nhưng ngay lập tức lắc lắc đầu, cảnh cáo bản thân nhất định phải nhanh chóng khôi phục lý trí — người đàn ông kia đang sử dụng mỹ nam kế, cô trăm ngàn lần không thể mắc mưu.

Từ Kiều Diễm lắc đầu, không để ý đến anh, tránh cho bản thân càng nghĩ càng đau lòng.

“Nếu anh nói lời của Huệ Tử, chỉ có một nửa là sự thật, em có thể bình tĩnh nghe anh giải thích không?”

“Em bị anh nhốt ở nơi này rồi, anh cảm thấy em có quyền nói không sao?” Cô châm biếm.

Lúc này, thái độ của Từ Kiều Diễm quả thật rất ngang ngạnh, so với quá khứ dường như là hai người khác nhau, Ủy Thượng Đình chỉ có thể cười khổ.

“Huệ Tử đúng là bạn gái Cung Thái Lang, về phần cô ta chuyển qua thích anh từ khi nào, anh quả thật cũng không rõ ràng lắm, anh chỉ biết thái độ của cô ta đối với anh đột nhiên trở nên tốt đến dị thường, thậm chí còn thường mời anh ra ngoài; khi đó tuổi còn trẻ, rất nhiều chuyện chỉ dựa vào cảm giác mà làm, cũng không suy nghĩ nhiều lắm. . . .”

“Đơn giản mà nói, chính là không chịu nổi mê hoặc!” Lời nói của Từ Kiều Diễm sắc bén, không chút lưu tình.

Anh ho nhẹ một tiếng, “Em muốn nói như vậy cũng được, tóm lại, Huệ Tử chủ động với anh, thật sự là một loại mê hoặc, nhưng không có nghĩa là anh muốn hoành đào đoạt ái, nhưng có một lần, bọn anh ăn mừng giành được huy chương, mọi người đều uống nhiều rượu, kết quả anh kìm lòng không được liền hôn cô ta.

“Sau đó anh cảm thấy hối hận, cho nên vẫn lẩn tránh, nhưng cô ta lại chạy tới nói chia tay với Cung Thái Lang; cũng bởi vậy, quan hệ của anh và Cung Thái Lang về sau không tốt lắm, thường có tranh chấp nhỏ.”

Trong lòng cảm thấy có chút không phải, Từ Kiều Diễm vụng trộm liếc anh một cái — cho nên cô gái kia không có nói sai, hai người này quả thật vì cô ta mà cãi nhau!

“Về phần Huệ Tử nhắc tới chuyện chạy đến nhà anh ngủ, đây chẳng qua là bởi vì cô ta cùng Cung Thái Lang chia tay không vui, uống rượu chạy tới nhà anh khóc lóc, anh nhất thời không có biện pháp mới để cho cô ta ở lại; Huệ Tử bởi vì uống quá nhiều mà không thoải mái, anh chăm sóc cô ta cũng rất mệt, không cẩn thận nằm trên giường ngủ thiếp đi.” Anh thẳng thắn nhìn cô, “Cho nên, anh và Huệ Tử không có cái gì gọi là hợp lại, bởi vì bọn anh căn bản là không có bắt đầu!”

Vậy thì sao?

Từ Kiều Diễm quay đầu đi — anh tỏ ra không tin tưởng cô, thật ra mới tổn thương cô sâu sắc nhất!

“Kiều Diễm, anh biết là cô ta cố ý chọc giận em, nên em mới có thể âm ỉ với cô ta, lúc ấy anh hiểu lầm em là anh không đúng, em có thể bớt giận không?”

Cô nhú mày, “Anh nói xong chưa?” Thái độ vẫn lãnh đạm như cũ. “Nói xong xin mời tránh ra, em trai của em còn ở dưới lầu chờ.”

Cô định vòng qua anh, nhưng lại bất ngờ lại bị người ta ôm lấy từ phía sau, làm cho cô không thể động đậy.

“Em rốt cuộc còn tức giận cái gì?” Anh không rõ, anh đã nói rõ ràng như vậy rồi, thái độ Từ Kiều Diễm vì sao vẫn không thay đổi?

Từ Kiều Diễm không nói, chỉ dùng vẻ mặt ai oán không ngừng nhìn anh.

“Em rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng khôi phục lại thành Từ Kiều Diễm trước kia?” Dáng vẻ muốn rời đi của cô, thật làm cho anh bức bối.

Cô gái này làm sao có thể trêu chọc anh xong rồi cứ như vậy phải dút chạy đi?

Anh không cho phép!

Anh một tay ôm cô gái trong lòng tới giường, dùng sức lực vượt trội của đàn ông kiềm chế không cho cô giãy dụa. “Là em quần quít lấy anh trước, khiến cho anh không thể không quen có em, hiện tại mới muốn bỏ đi thì đã quá muộn rồi, anh sẽ không cho em cơ hội rời đi!”

Khẩu khí của anh vô cùng bá đạo, anh kiềm chế hai tay Từ Kiều Diễm phía trên đầu cô, mắt đối mắt, mũi đối mũi với cô.

Lòng chiếm hữu của người đàn ông này làm cho tim Từ Kiều Diễm đập dồn dập, bình thường vào thời điểm này, đều xảy ra một ít chuyện kinh điển.

Vì thế cô chờ, nhưng kế tiếp cũng không có xảy ra chuyện gì, cô nhin không được nhắc nhở, “Anh còn chờ cái gì?”

Về mặt của Ủy Thượng Đình cũng chờ, cái gì gọi là “anh còn chờ cái gì”? Cô gái này rốt cuộc muốn làm gì nữa!

Từ Kiều Diễm nhut chí thờ dài, “Ồ vào thời điểm này, đàn ông không phải nên tức giận, sau đó mất đi lý trí xé nát quần áo nữ chính, giở trò với nữ chính, rồi còn uy hiếp cô ấy không được rời khỏi anh ta, sau đó lại làm thêm chút chuyện xấu hổ ép nữ chính đi vào khuôn phép. . .”

Cũng không biết cô đã đợi bao lâu, người đàn ông này ngoại trừ lúc đầu đẩy cô lên giường đúng theo kịch bản, thì cũng không có hành động gì tiếp.

“Người phụ nữ này, em rốt cuộc có hiểu hai chữ then thùng viết như thế nào hay không?” Bỏ đi sự kiểm chế đối với cô, Ủy Thượng Đình tựa đầu tại căn cổ của cô, hoàn toàn chịu thua cô.

“Trên tivi không phải đều diễn như vậy sao? Vai nam chính một khi bị chọc giận, bình thường dự vọng sẽ lấn áp lý trí, sẽ cưỡng ép nữ chính đi vào khuôn phép đó!”

Về sau, tuyệt đối không cho cô xem phim truyền hình nữa! “Cho nên em đang cố ý kích thích anh sao?” Anh nâng mặt tức giận nhìn cô.

A! Bị phát hiện rồi!

Từ Kiều Diễm cười ngây ngô hai tiếng, tưởng sẽ bị đẩy ra khỏi lồng ngực nóng bỏng kia, nhưng lại phát hiện anh một chút dấu hiệu muốn di động cũng không có.

“Ai bảo anh nói nhiều như vậy, nhưng vẫn không chịu nói thẳng ra là muốn em ở lại bên cạnh anh, làm bạn gái duy nhất của anh!” Chờ anh mở miệng cũng không biết là phải đợi bao lâu nữa, không bằng kích thích anh có vẻ thực tế hơn. “Nhưng em thật sự rất giận anh không tin em, mà lại tin tưởng người đàn bà kia, chỉ cần vừa nghĩ tới hôm đó anh ép em nói xin lỗi với cô ta, còn có cái vẻ mặt đắc ý của cô ta, lòng em đến bây giờ cũng vẫn cảm thấy rất khó chịu!”

Cô vừa nói xong, đôi môi đỏ mọng liền bị người ta hôn lên.

“Hiện tại thì sao? Còn khó chịu không?” Ủy Thượng Đình dụ dỗ cô.

“Khá hơn một chút.” Mặt nóng quá, Từ Kiều Diễm tưởng như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập gia tốc, cô không biết người đàn ông này trở nên thông minh từ lúc nào, thế nhưng lại biết dùng chiêu này để trấn an cô, cô thật đã coi thường anh rồi.

Cô ổn định nhịp tim của mình, nhìn anh bằng ánh mắt mang theo nét then thùng của phụ nữ, “Nhưng so với việc nhớ anh, chút khó chịu ấy chẳng đáng gì cả? Em rất sợ sẽ không thấy được anh nữa!”

Anh nhíu mày, “Cho nên em tha thứ cho anh rồi sao?”

“Đương nhiên.” Cô gạt đầu thật mạnh, không chú ý tới quần áo đã trượt khỏi bả vai, lộ ra một khoảng da thịt lớn.

Ánh mắt đàn ông thoáng chốc trở nên thâm trầm.

“Tại sao anh lại đến San Francisco?”

“Em nói xem?” Anh cởi bỏ dây áo trên vai cô, tiếp đó bận rộn cởi bỏ âu phục trên người

“Không phải đặc biệt đi tìm em chứ?” Cô hưng phấn nháy mắt mấy cái.

“Không phải là vì em, chẳng lẽ là vì Tiểu Minh. . .” Tiếp cận người đẹp nửa thân trần trước mắt, hô hấp của Ủy Thượng Đình trở nên nặng nề, chậm rãi vùi mặt vào trước ngực cô.

“Nói cũng phải, bắt quá anh cũng có đi Nhật Bản một chuyến. . . A! Anh, anh đang làm gì?”

Anh hôn toán loạn trên vai của cô, “Làm chuyện vừa rồi em muốn anh làm.”

Cởi bỏ mảnh chướng ngại vật cuối cùng trên người cô, trong mắt anh lóe lên một mảng âm u, anh nhẹ nhàng hôn lên đỉnh núi kia, cảm nhận được sự run rẩy của cô, anh than nhẹ một tiếng, “Anh không nên phụ sự chờ đợi của em, đúng không?”

Hơi nóng làm cho cô run rẩy, toàn thân phút chốc đỏ rực.

“Nhưng. . .” Mới vừa rồi là có kế hoạch, nhưng hiện tại cô chưa có chuẩn bị mà! Thoáng cái thành ra như vậy, cô rất thẹn thùng đó!

“Tiểu Minh. . . Nó còn ở dưới lầu chờ em. . .” Cô hít sâu một hơi, nói với người đang cúi đầu trước ngực mình.

“Cho cậu ấy chờ đi! Người lớn như vậy, đâu thể nào không thấy.”

Cô rốt cuộc không thể nói thêm cái gì, ý chí đã sớm biến mất dưới sự tấn công mãnh liệt của anh.

.....

Một hồi chuông điện thoại, bắt buộc hai người không thể không tách nhau ra.

“Alo, được, tôi biết rồi, phiền anh kêu bọn họ chờ một chút, cảm ơn!”

Cúp điện thoại, cô gái dụi dụi mắt nói: “Là ai gọi điện thoại đến vậy?”

Thì ra nữ chính sau khi bị buộc đi vào khuôn phép, sẽ trở nên mệt mỏi như vậy.

Nhưng thật ra là vì cô nhớ mong một người mà ngủ không ngon, hiện tại quay về trong lòng ngực quen thuộc, làm cho sự mệt mỏi nhiều ngày toàn bộ đều xả ra, cho nên mới có thể nằm ở trong lòng Ủy Thượng Đình ngủ ngon lành.

“Phóng viên dưới lầu bởi vì chờ quá lâu nên gây rối, anh đi xuống ứng phó với bọn họ là được, em muốn nghỉ ngơi một chút nữa hay không?” Ủy Thượng Đình đứng dậy nhặt lấy quần áo trên mặt đất, nhanh chóng mặc vào.

“Không được, em ngủ như vậy là đủ rồi, tên nhóc kia rời mắt đi một chút cũng không được, ai biết có xảy ra chuyện gì hay không?” Từ Kiều Diễm ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy trước ngực mát lạnh, mắt nhìn xuống, lập tức kêu lên một tiếng kéo chân lên tới vai.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông kia mang theo nụ cười chăm chú nhìn cô.

Cô vừa thẹn vừa giận nói: “Nhìn cái gì chứ? Anh, anh đâu phải chưa thấy qua!”

“Nếu đã cho anh xem qua rồi, em còn thẹn thùng cái gì?” Cô gái này miệng nói một đằng, lại làm một nẻo, nhưng bộ dạng cô khi e lệ thực sự là rất đáng yêu.

Anh trở về bên giường, hôn lên má cô một cái, tiếp đó đem quần áo đưa lại cho cô.

“Em là phụ nữ, cho nên em có quyền thẹn thùng!” Cô tự tìm lối thoát ỉn.

“Anh sẽ gọi người đem hành lý của em đến căn phòng này.”

Cho nên hai người về sau đều ngủ cùng nhau rồi? Ý là, cô mỗi ngày đều có thể nằm trong lòng anh, muốn ôm bao lâu thì ôm, thỉnh thoảng còn có thể ăn đậu hũ nữa.

Nghĩ tới đây, Từ Kiều Diễm không chỉ mặt đỏ, toàn thân đều đỏ bừng.

Ánh mắt Ủy Thượng Đình nhìn cô chăm chú, anh vuốt tóc của cô, nâng gương mặt của cô lên, vẽ mặt chân thành nói: “Vĩnh viễn đừng nói sẽ rời khỏi anh nữa.”

Cô nghe không hiểu đây là mệnh lệnh hay là khẩn cầu? “Nếu em nói không!” Đầu vai cô lập tức bị người ta cắn một cái, làm cho cô lui lại một chút.

“Đuổi tới chân trời góc biển, anh cũng sẽ bắt em trở lại!” Anh nói với chính mình như vậy.

Bản tính của đàn ông, đều quá là bá đạo!

“Làm sao anh biết em ở San Francisco?” Cô vừa mặc quần áo, vừa tò mò đặt câu hỏi.

“Tìm không thấy em, anh phỏng đoán em có phải vì không muốn gặp anh mà xuất ngoại rồi hay không? Kết quả anh quả nhiên đoán không sai, vì tìm em, anh đã vận dụng một chút quan hệ quen biết — trước kia anh biết không ít người có quyền lực, chỉ cần anh ra mặt, dùng một ít tiền tự nhiên có thể tìm được em lên máy bay nào, dùng chân ở khách sạn nào.”

Người này lại vì cô mà làm vậy, đây cũng là nguyên nhân vì sao các phóng viên lại đuổi theo như ong vỡ tổ.

“Chuyện này có gây phiền phức cho anh hay không?” Dù sao cô cũng không biết Ủy Thượng Đình rốt cuộc có muốn quay lại cái vòng luẩn quẩn đó hay không.

“Hiện tại mới nghĩ tới, có phải quá muộn hay không?” Anh tìm lược, chải đầu tóc rối bù của cô

Từ Kiều Diễm nhất định sẽ thay người khác lo nghĩ, nếu đổi lại là Bách Hợp Huệ Tử, hẳn là sẽ cao hứng thậm chí chủ động giúp anh mở buổi họp báo, nói Xích Diễm đã trở lại.

“Vậy là anh đã trở về Nhật Bản gặp cha dượng của anh rồi sao?”

“Đúng.”

“Vậy, không có chuyện gì chứ?”

Anh gật đầu, “Anh đồng ý với cha dượng, về sau mỗi năm sẽ trở về ít nhất ba lượt, ông ấy còn muốn anh lần sau mang em về cùng.”

“Anh có đề cập tới em với cha dượng anh sao?” Cô kinh ngạc.

“Ông ấy rất muốn trông thấy là dạng con gái da mặt dày đến đâu mà có thể theo đuổi được con trai ông?”

Cô giận dữ lườm anh một cái, đột nhiên lại nghĩ đến, “Đúng rồi, Bách Hợp Huệ Tử kia”

Ủy Thượng Đình ôm lấy thân thể của cô, “Yên tâm, cô ta sẽ không bao giờ đến làm phiền em nữa.”

Anh đã đem tất cả chuyện của Bách Hợp Huệ Tử nói cho cha dượng biết, về việc cô gái kia đã làm cho hai đứa con trai của ông khắc khẩu với nhau, ông cảm thấy rất khó mà bỏ qua được, nên đã nghiêm lệnh cho nhà Bách Hợp phải quản lý con gái mình cho tốt, nếu không ông sẽ không còn có bất kỳ quan hệ làm ăn gì với gia tộc Bách Hợp nữa.

Cho nên, chuyện này cuối cùng đã kết thúc rồi.

“Anh Ủy, anh rất nổi tiếng đúng không?”

Gi?

“Cũng rất nhiều tiền đúng không?”

“ ”

“Còn quen rất nhiều người có địa vị cao đúng không?”

“ ” Anh rất hoài nghi cô gái này lại muốn đưa ra cái yêu cầu kỳ quái gì đây?

Về mặt cô tương đối nghiêm túc, bộ dạng không giống như đang nói dối, “Vậy anh có thể để cho em đi thăm công ty chế tạo phim hoạt hình búp bê bọ biển một chút hay không? Em rất muốn đi thăm hỏi người chế tác búp bê bọ biển đó!”

Anh liếc mắt xem thường, cô gái này thật sự là rất nhàm chán, Ủy Thượng Đình liền không thèm để ý tới cô!

Lúc này, điện thoại trong túi xách đột nhiên vang lên.

“Của em!” Từ Kiều Diễm lấy điện thoại ra — người gọi dãy số này cũng chỉ có Từ Tiểu Minh thôi.

“Alo! Alo! Alo!” Tín hiệu điện thoại không được rõ ràng cho lắm, “Nhóc con, là em hả?”

“Khụ khụ, bà chị ngốc, không phải em. . . thì còn ai gọi điện cho chị. . . Khụ khụ. . . ”

Tiếng ho khan liên tiếp làm Từ Kiều Diễm nghe không rõ đầu bên kia điện thoại đang nói gì, một dự cảm bất thường thoáng chốc xuất hiện ở trong lòng của cô. “Em đang ở đâu? Có phải chỗ nào không thoải mái hay không”

“Em ở trong trung tâm thương mại ngày hôm qua chúng ta đã dạo qua,” Từ Tiểu Minh lại ho khan một trận mới nói tiếp: “Nơi này. . . chẳng biết tại sao lại bị cháy, cửa ra đều bị che lại, trốn không thoát rồi!”

“Em nói cái gì?” Từ Kiều Diễm lo lắng, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Ủy Thượng Đình, “Em chờ đó, chị lập tức báo cảnh sát, chị lập tức đi qua cứu em!” Cô vừa nói vừa kéo Ủy Thượng Đình ra ngoài.

“Không còn kịp rồi. . . Lửa quá lớn, rất khó ra được . . .” Tiểu Minh lại ho khan một hồi, “Em chỉ là muốn nói với chị một câu. . . chị, cảm ơn chị. . .”

Điện thoại đúng lúc này bị cắt đứt!

Từ Kiều Diễm hồn bay phách tán nhìn điện thoại của mình.

“Kiều Diễm?” Ủy Thượng Đình nhận thấy có gì đó bất thường.

Cô đột nhiên hướng anh kêu to, “Nhanh một chút! Tiểu Minh bị nhốt trong hiện trường hỏa hoạn, em muốn đi cứu nó!”

.....

Xe chạy rất nhanh, bỏ lại từng chiếc từng chiếc xe phía sau, còn dám chạy lên cả lối đi bộ, chuyện này chắc cũng chỉ có Ủy Thượng Đình mới làm được.

Dọc theo đường đi, Từ Kiều Diễm không ngừng gọi điện thoại, nhưng đều không có tín hiệu, ngay lúc trái tim cô như sắp đóng băng, trung tâm thương mại khói phủ dày đặc rồi cục cũng xuất hiện trước mắt.

Dừng xe xong xuôi, cô lập tức nhảy xuống, ra sức xông qua đám người vây xem, chạy tới cửa lớn của khu trung tâm thương mại.

“Cô à, nơi này cấm vào!” Hai cảnh sát to lớn chắn phía trước cô.

“Các người tránh ra, đừng có cản đường tôi, em trai tôi còn ở bên trong đó!” Cô không hiểu người ngoại quốc đang nói cái gì, chỉ một lòng muốn vọt vào đám cháy cứu người.

“Cô à, hiện trường đã phong tỏa, phiền cô phối hợp một chút.” Một nhân viên cảnh sát bắt lấy tay cô, tránh cho cô mất kiểm chế nhảy vào hiện trường hỏa hoạn.

Không lường trước cô trở tay một cái, viên cảnh sát đau đến kêu ra tiếng, buông tay đang giữ cô ra.

Không ngờ một cô gái Phương Đông bé nhỏ lại có thể quật ngã một gã to con, các cảnh sát quanh đó cũng đồng loạt tiến lên; nhiều người dù sao cũng hữu dụng hơn, hai cảnh sát mỗi người một bên giữ chặt Từ Kiều Diễm.

“Các người buông tôi ra! Tại sao lại ngăn tôi đi vào?” Từ Kiều Diễm liếc mình giãy dụa, thét chói tai, đáng tiếc đối phương cũng không chịu cho qua.

Sau khi Ủy Thượng Đình tới nói xin lỗi với nhân viên cảnh sát, liền đem Từ Kiều Diễm ngang ngạnh kéo ra phía sau. “Kiều Diễm, em bình tĩnh một chút!”

“Anh muốn em bình tĩnh thế nào? Em trai của em đang ở bên trong! Rất có thể nó sẽ trốn không thoát, rất có thể sẽ bị lửa thiêu chết!” Tình thế cấp bách khiến cô không ngừng gào to, hốc mắt đỏ hoe.

Cánh tay anh ôm cô thật chặt, Từ Kiều Diễm mất tự chủ như vậy khiến anh thấy không đành lòng, anh vỗ lưng cô an ủi: “Em hiện tại không bình tĩnh, sẽ chỉ gây trở ngại đến nhân viên cứu hỏa cùng nhân viên cứu hộ mà thôi, chúng ta bây giờ chỉ có thể chờ đợi, anh tin tưởng Tiểu Minh sẽ không có chuyện gì.”

“Nó đương nhiên sẽ không có chuyện gì, cũng không thể có chuyện gì!” Từ Kiều Diễm lau nước mắt trên mặt. “Em còn chờ nó lớn lên, kiếm nhiều tiền để nuôi em! Nó làm sao có thể có chuyện.. . . Chết tiệt! Nó thế nhưng chỉ nói tiếng cảm ơn với em là thôi, em khổ cực nuôi lớn nó, một câu cảm ơn là đủ sao, làm sao có thể chứ? Cho nên nó không thể có chuyện gì.. . .”

Làm sao mà càng lau nước mắt lại càng chảy nhiều, “Anh Ủy, em thật sự không có chán ghét Tiểu Minh như thế đâu, em thật sự yêu thương nó như em ruột vậy, em hi vọng nó có thể lớn lên thành tài, làm người hữu dụng.”

Hiểu rõ thân tình giữa Từ Kiều Diễm cùng Từ Tiểu Minh, nhưng Ủy Thượng Đình cũng không thể nói thêm cái gì, chỉ có thể không ngừng vỗ lưng trấn an cô.

“Chỉ cần Tiểu Minh có thể trở về, em về sau sẽ không mắng nó nữa, sẽ đối xử tốt với nó, nó thích chơi điện tử bao lâu em đều mặc kệ, nó về nhà muộn bao lâu cũng không sao..”

“Đây là do chính chị nói nhé, bà già, đừng đổi ý đấy!” Đột nhiên, phía sau hai người truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Hai người nhìn về hướng phát ra âm thanh, Từ Tiểu Minh đã lén lặn đứng ở phía sau, đang nhếch miệng cười.

Mới vừa rồi khi Từ Kiều Diễm nhảy vào đám người, Từ Tiểu Minh cũng đã chú ý tới, nhưng có quá nhiều người, cậu phải mất chút thời gian mới đi tới đây được, nhưng cũng vừa vặn nghe thấy toàn bộ những lời cảm động kia của Từ Kiều Diễm, không sót một chữ.

“Em, em không có bị chết cháy?”

“Xui xui xui, người phụ nữ này, sao chị vừa mở miệng liền rửa em chết!” Từ Tiểu Minh mặt mày xám xịt trừng mắt, cậu đại nạn không chết, tất có hồng phúc về sau.

“Nhưng ở trong điện thoại em. . .” Từ Kiều Diễm có chút phản ứng không kịp.

“Nói đến điện thoại kia em lại thấy thật bức mình, nói đến thời điểm quan trọng tự nhiên hết pin!” Từ Tiểu Minh lấy cái điện thoại hoàn toàn không gọi được ra, “Em vẫn muốn gọi báo cho chị em không sao rồi, nhưng di động hết pin, không có biện pháp.”

“Vậy sao em lại nói cảm ơn chị, hại chị nghĩ đó là di ngôn của em.” Từ Kiều Diễm thật sự bị cậu hù chết.

“Chẳng tại sao cả, chỉ là đột nhiên muốn nói với chị câu nói kia.” Một khắc kia, cậu thực nghĩ rằng mình có khả năng bị thiêu chết, ai ngờ mới nói xong, lối thoát hiểm trước mặt liền được người khác mở ra.

“Chị thật sự bị em hù chết!”

Vốn cho là người phụ nữ kia sẽ xông tới đánh vào đầu cậu một cái, ai ngờ bà chị lại tiến đến ôm chặt lấy cậu, chẳng những khiến cậu thiếu chút nữa ngộp thở, còn không để ý đến hình tượng mà khóc lớn lên.

“Này, làm sao chị lại khóc đến thế thảm như vậy!” Mẹ nó, hại cậu cũng cay mũi theo, nước mắt cũng muốn rơi xuống.

Không được, đàn ông không dễ rơi nước mắt .

Ba giây sau –

“Chị à, thực xin lỗi! Lúc ấy em thật sự rất sợ, nên mới có thể gọi điện thoại cho chị, em thật sự đã nghĩ em sắp phải chết. . .” Từ Tiểu Minh ôm lấy Từ Kiều Diễm cùng nhau oa oa khóc lớn.

Ủy Thượng Đình ôm lấy hai người đang ôm nhau mà khóc, trên mặt lộ vẻ cảm tạ trời đất.

Người một nhà, rốt cục cũng đoàn tụ.

Đi theo Từ Tiểu Minh là phóng viên Hoa kiều, bị ba người làm cho cảm động muốn khóc, quyết định đem câu chuyện này viết ra, tiêu đề là “Chị em tình thâm, tay đua xe quốc tế Xích Diễm dùng tốc độ đấu tranh với thời gian”!

.....

Sự kiện hoả hoạn chấm dứt, nhưng chuyện tình kéo đến sau đó lại làm cho Từ Kiều Diễm sắp chịu không nổi –

Úy Thượng Đình bị truyền thông đưa tin, vì giúp bạn gái đến hiện trường hỏa hoạn, vận dụng kỹ thuật điều khiển xe thần kỳ, đưa bọn họ tới hiện trường hỏa hoạn gặp người thân trong nháy mắt.

Nhất cử nhất động của người nổi tiếng đều làm ọi người chú ý, “Xích Diễm” nổi tiếng nhất thời, liên tục tham gia vài hoạt động đua xe, hiện trường lúc nào cũng kín người.

Hiện tại đi đến đâu cũng có người vội vã chạy tới muốn kí tên; mà Úy Thượng Đình đến nơi nào cũng luôn bị một, hai nhà báo theo đuôi.

Có người đã sớm quen bị quay phim chụp ảnh, cho nên không sao, nhưng Từ Kiều Diễm chẳng thể thích ứng dù chỉ một chút.

Ngẫm lại, có người nào vừa đi ra khỏi toilet đã bị rất nhiều phóng viên vây quanh không, may mà cô có rửa tay, bằng không nếu bị tóm được một lỗi nhỏ, không biết sẽ lại bị viết thành cái dạng gì?

“Thực phiền quá!” Cuộc sống như vậy căn bản là chơi không được tận hứng.

“Quay về Đài Loan anh chỉ là một cảnh sát giao thông bình thường, là em nói, muốn đến Las Vegas chơi, muốn ở nước Mỹ thêm vài ngày.” Anh chẳng qua là theo ý cô mà thôi.

“Nhưng em không nghĩ tới phía sau có nhiều người theo như vậy.” Cô nhiều lần nhìn thấy máy chụp ảnh phía sau chớp không ngừng, thì ra có một người bạn trai nổi tiếng, là chuyện thực phiền toái.

Chỉ có một nơi, đám phóng viên sẽ không theo vào, chính là trong sòng bạc, đáng tiếc cô không có ham bài bạc, không có khả năng mông dính mãi trên chiếu bạc.

Bất quá nhìn sang một người khác, Từ Tiểu Minh lại không có loại phiền não này, cậu rất vui vẻ bày đủ tư thế trước ống kính.

Úy Thượng Đình hôn nhẹ lên gò má cô, xoa dịu phiền não của cô, “Không sao, hôm nay em trang điểm rất đẹp, lên ảnh nhất định rất đẹp mắt.”

“Đây là đương nhiên.” Cô vẫn còn nhớ rõ Bách Hợp Huệ Tử từng nói, Từ Kiều Diễm cô căn bản không thể cùng Úy Thượng Đình đứng chung một chỗ, nhìn xem, cô không có làm cho anh mất mặt chút nào cả!

Lúc này, có một người đàn ông ngoại quốc ăn mặc đặc biệt lịch sự đến trước mặt Úy Thượng Đình.

Ông ta không biết thì thầm cái gì với anh, sau đó Úy Thượng Đình liền liếc nhìn cái người đang không có hứng thú xem biểu diễn, dường như gật đầu đáp ứng việc gì đó, người đàn ông ngoại quốc mập mạp cuối cùng vui vẻ rời đi.

“Anh với ông ấy nói cái gì thế?”

Úy Thượng Đình hôn lên má cô một cái, “Có muốn xem chút kích thích không?”

Từ Kiều Diễm đầu tiên là không hiểu, sau khi được người ta đưa đến hiện trường, cô liền hiểu ra.

Một khách sạn lấy đua xe làm chủ đề chính sắp khai mạc, vì muốn phô trương thanh thế, nên đặc biệt xây một sân đua xe nhỏ ở bên cạnh, người vừa rồi chính là quản lí khách sạn, đặc biệt tới mời Úy Thượng Đình thay bọn họ tiến hành khai mạc sân đua xe.

Được người khác đưa đến ghế ngồi riêng, ngồi ở chỗ này, có thể nhìn thấy rất rõ từng cái góc trong sân đua.

Màn biểu diễn này mặc dù là bất ngờ trình diễn, nhưng bởi vì Xích Diễm mấy ngày gần đây tin tức nhiều, nên không bao lâu, toàn bộ sân đua đã ngồi kín người.

Đây là lần đầu tiên Từ Kiều Diễm cùng Từ Tiểu Minh tận mắt nhìn thấy biểu diễn đua xe, hơn nữa còn do Úy Thượng Đình lái xe.

Bọn họ nín thở nhìn lá cờ phát xuống, một chiếc xe đua màu đỏ trong nháy mắt tăng tốc độ vượt lên, khúc cua thứ nhất hoàn toàn không có giảm tốc độ liền vòng qua, tiếp một cái, lại một cái, mà tốc độ xe còn liên tục nhanh hơn. . . .

“Nhanh quá!” Cô thì thào tự nói.

“Wow ~~ chị thấy kỹ thuật của anh Ủy tốt chưa?! Một vòng nhỏ như vậy, anh ấy cũng có thể nhanh chóng chạy qua, không lệch khỏi đường băng chút nào . . .”

Từ Kiều Diễm nhìn chiếc xe đang luồn lách rất nhanh kia không chớp mắt.

Bách Hợp Huệ Tử nói không sai, người đàn ông này quả thực có thiên phú, để anh ở Đài Loan làm người vô danh, thật sự là lãng phí tài năng của anh.

Tiếng reo hò xung quanh làm cô nhin không được quay đầu lại nhìn –

Bốn phía tất cả đều bởi vì màn biểu diễn đặc sắc mà đứng lên hò hét, cô vừa không biết tiếng Anh, cũng không hiểu tiếng Nhật, ở nơi này chỉ có thể để cho người khác chăm sóc, như vậy cô, có thể cùng Ủy Thượng Đình tiến tới không?

Từ Kiều Diễm đột nhiên từ trên ghế ngồi đứng lên.

“Này, biểu diễn cũng còn chưa chấm dứt, chị muốn đi đâu?”

“Chị say xe, đi ra sau nghỉ ngơi một chút.” Không được! Cô phải cẩn thận suy ngẫm lại vấn đề này.

“Say xe? Người phụ nữ này có lắm bệnh vậy! Không ngồi ở trong xe làm sao có thể choáng váng. . .” Nhìn chằm chằm chiếc xe đang chạy vòng quanh rất nhanh, Từ Tiểu Minh thật đúng là có chút hôn mê.

Thực bội phục người ngồi trên ghế lái, vòng nhiều vòng như vậy mà không thấy choáng váng.

.....

Từ Kiều Diễm kỳ thật không nghĩ quá lâu.

Sáng sớm hôm sau, khi Ủy Thượng Đình tỉnh lại, người bên gối đã biến mất vô tung, chỉ để lại tờ giấy ở trên bàn. Mà anh không nhìn còn đỡ, vừa thấy, cơn tức giận vô hình liền bốc lên khiến anh suýt nữa đã xé nát tờ giấy kia.

Trên tờ giấy viết –

Anh Ủy thân yêu, em đi trước đây, màn biểu diễn của anh thực đặc sắc, anh rất thích hợp làm một tay đua xe, em nghĩ anh nên tìm một phụ nữ có thể phối hợp với anh thì tốt hơn.

Cái quỷ gì đây, cô gái này lại muốn đùa giỡn cái gì đây?

10. Chương 10

Vụng trộm quay về Đài Loan đã năm ngày.

Từ Tiểu Minh cũng không biết người phụ nữ này đến cùng là đang đùa cái gì — trước đó ra đi là như thế, trở về cũng vẫn là như vậy, cậu không thể có một lần vui vẻ ra ngoài, không cần phải giống như kẻ trộm bị người khác truy đuổi, phải vội vàng chạy trốn hay sao?

Xem bà chị này đi, mở cửa nhà mình cũng lén lút, không phải làm việc trái với lương tâm thì là cái gì? “Bà chị, hình như đêm qua anh Ủy đã trở lại rồi.”

Thân mình cứng đờ, cô đương nhiên biết rồi! Bằng không vì sao mở, đóng cửa đều cẩn thận để ý như vậy, chính là sợ bị người đàn ông đối diện bắt được.

“Hơn nữa khuya khoắt còn chạy tới nhà chúng ta đập cửa rất mạnh, thật là đáng sợ!”

Việc này người có lỗi tai đều nghe được!

Nhưng chị em nhà này chỉ có thể giả chết — thứ nhất, Từ Tiểu Minh không định rước lấy phiền toái, ai cũng nghe ra được người gõ cửa tức giận đến thế nào, mà nếu không phải tìm đến cậu, cậu cần gì phải mở cửa; thứ hai, Từ Kiều Diễm tự biết người kia nhất định là vì mình mà đến, hơn nữa còn đang tức giận, nếu như vậy, cần gì phải mở cửa để bị lửa giận đánh trúng?

Cho nên hai chị em đều nghĩ làm rùa đen rút đầu — không mở cửa chính là không mở cửa!

“Nhưng, chị à, chị cũng không thể trốn tránh anh Úy nữa?” Từ Tiểu Minh thành khẩn nói.

Cái này cô cũng biết, trên lá thư cô đã viết rất rõ ràng, cô cảm thấy cho anh một chút thời gian suy nghĩ kỹ hơn, có lẽ sẽ có người thích hợp với anh hơn xuất hiện.

Bất quá rất kỳ quái, trừ bỏ buổi chiều đầu tiên sau khi Úy Thượng Đình trở về có xúc động đến gõ cửa, vài ngày kế tiếp, bên ngoài đều rất yên tĩnh.

Chẳng lẽ người đàn ông kia đã nghĩ thông suốt, cũng cảm thấy không cần thiết phải lãng phí thời gian trên người cô nữa sao?

Nghĩ tới đây, Từ Kiều Diễm lại buồn khổ trong lòng, giống như sắc trời lúc sắp mưa, buồn bực làm cho người ta thở không nổi.

Hôm nay cô tự mình đi đến chỗ bà lão bán đồ ăn sáng. “Chào buổi sáng, Vân cô nương.”

“Tiểu Diễm Diễm, hôm nay cháu ngủ dậy tương đối trễ đó! Bạn trai cháu đã tới, cậu ta còn giúp cháu mua bữa sáng, nói muốn đưa đến công ty của cháu trước.”

Từ Kiều Diễm nghe vậy, cả người chấn động.

“Đúng rồi, cậu ấy còn cầm một cái dù, nói là sợ chốc lát nữa trời sẽ mưa, cháu quên mang dù ra ngoài thì gay go, cháu xem, cậu ấy rất quan tâm tới cháu đó!”

Cầm cái dù, Từ Kiều Diễm đột nhiên muốn khóc, thì ra anh Úy vẫn để ý đến cô như vậy.

Tan tầm về nhà, thuận đường vòng qua chỗ ở của dì Vương, vừa vặn gặp được dì ấy xuống lầu đổ rác.

Sau khi bị thương, dì Vương về nhà tĩnh dưỡng, sắc mặt thoát nhìn tương đối hồng hào, khỏe mạnh. “Cô Từ, đã lâu không gặp!”

“Dì Vương, dì có vẻ rất vui vẻ?”

“Nhìn thấy cô, tôi đương nhiên vui vẻ, tôi thật sự muốn cảm ơn sự giúp đỡ của cô, hiện tại chẳng những tôi thoát khỏi ông chồng, còn có thể ở chung với con trai, tôi thật sự rất thỏa mãn.”

“Nhưng tôi thật sự không làm gì cả!”

“Là cậu Úy bạn trai cô tìm người tới giúp chúng tôi.” Dì Vương mỉm cười, “Cậu ấy nói bởi vì sợ cô lo lắng, tự trách, cho nên hi vọng tôi có thể dũng cảm, kiên cường một chút, cậu ấy còn giúp tôi tìm được công việc ổn định có thể chăm sóc đứa nhỏ, tôi thật sự rất cảm tạ cô và cậu Úy.”

Trong ngực Từ Kiều Diễm như có dòng nước ấm bao quanh, không nghĩ tới anh Úy lại yên lặng thay cô làm nhiều việc như vậy, người đàn ông này đối với cô thật tốt, có phải không?

Một mình yên lặng đi về phía trạm xe bus, Từ Kiều Diễm đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu nhìn lại, muốn biết ai theo dõi cô? “Anh, anh Úy?” Sao anh ở nơi này?

Bởi vì là người quen, cho nên cô hoàn toàn không có phòng bị, chờ Úy Thượng Đình tiếp cận, anh lại đột nhiên cầm thứ gì đó ấn lên miệng cô, Từ Kiều Diễm giật mình chưa hiểu phát sinh chuyện gì, trước liền mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Úy Thượng Đình ôm lấy Từ Kiều Diễm đang mất đi ý thức.

Lúc này, đầu gối lại có một bóng người đi ra, đập lại ánh mắt có vẻ lo lắng của người đàn ông kia, Từ Tiểu Minh vỗ ngực cam đoan, “Yên tâm, lượng Chloroform cũng không nhiều lắm, em cam đoan chị ấy tỉnh lại vẫn sinh khí dồi dào mà gào thét lên với anh.”

Lượng Chloroform (thuốc mê) kia là cậu xin của một người bạn làm bác sĩ thú y.

Nhưng một giây sau, Từ Tiểu Minh lại giơ hai tay hợp thành chữ thập khẩn cầu, “Anh cảnh sát giao thông, ngàn lần xin anh, vạn lần xin anh, anh không thể nói cho chị ấy là em dạy anh làm sao mang chị ấy đi, bằng không khi tỉnh lại, chị ấy nhất định sẽ làm thịt em!”

.....

Khi Từ Kiều Diễm tỉnh lại, nhìn thấy mình đang ngồi trong một chiếc xe thể thao, dây an toàn đã gài, cả người choáng váng, cô còn chưa biết mình đang ở nơi nào!

“Em đã tỉnh, thời gian vừa đúng lúc.” Ủy Thượng Đình ngồi ở ghế lái, nhả phanh xe.

“Sao anh lại đánh thuốc mê mang em tới đây?” Cô còn chưa kịp đặt câu hỏi xong, vèo một tiếng, chiếc xe nhảy mất bay ra ngoài.

Lúc này, Từ Kiều Diễm hoàn toàn thanh tỉnh — là bị dọa cho tỉnh! “Muốn chết sao, anh anh anh chạy nhanh như vậy làm cái gì?”

Anh liếc nhìn cô một cái, “Em đâu phải không biết trước kia anh làm gì, kinh hãi cái gì chứ?”

Thì ra anh đã đem cô đến nơi đua xe rồi.

Chờ một chút, ở Đài Loan lấy đâu ra nơi đua xe? “Anh, anh không phải là cảnh sát giao thông sao? Làm sao có thể biết pháp mà phạm pháp, trắng trợn chạy nhanh như vậy?”

Bởi vì tốc độ quá nhanh, ngoại trừ mấy cột đèn đường, hoàn toàn nhìn không rõ cảnh vật ngoài cửa sổ xe, cô gần như hết lên.

Ủy Thượng Đình mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng nói: “Anh tan sở, ai đua xe, ai chạy nhanh cũng không phải chuyện của anh. Hơn nữa, con đường này buổi tối vốn có nhiều dân đua xe, là khu vực chuyên làm sai pháp luật.”

Con số trên đồng hồ từ một trăm nhảy lên một trăm hai mươi, một trăm bốn mươi, một trăm sáu mươi. . .

Từ Kiều Diễm bởi vì tốc độ quá nhanh mà sinh ra cảm giác áp bách làm cho tim của cô đập nhanh hơn, hô hấp có chút khó khăn.

“Anh, anh mang em lên xe, rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Những lời này hẳn là anh nên hỏi em chứ?” Anh ném một đồng lớn văn kiện đến chỗ cô. “Em muốn cái gì? Nhà ở, xe, trang sức, hay là tiền mặt?”

“Phía trước, phía trước, xin anh hãy chuyển tâm lái xe đi!” Tăng tốc độ còn tìm văn kiện, lái xe nguy hiểm, thật sự là muốn chết!

Tới một khúc cua, Từ Kiều Diễm gần như là nhắm mắt lại, nắm chặt dây an toàn.

Phát hiện mình còn sống, lúc này Từ Kiều Diễm mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng chỉ có lúc này, cô mới chú ý tới mấy văn kiện kia, đó là. . . hợp đồng mua bán nhà, sổ tiết kiệm và. . . vài biên lai mua bán trang sức! “Anh cho em mấy cái này để làm gì?” Đừng nói cho cô biết, mấy thứ này là cho cô chứ.

“Còn chưa đủ sao? Không sao, em muốn bao nhiêu cứ nói cho anh biết, anh sẽ mua cho em!”

“Vì sao?”

“Nếu không phải em coi trọng chút tiền tài này, vậy vì sao muốn rời khỏi anh?” Khẩu khí của anh thực lạnh thấu xương.

“Vớ vẩn, em không phải vì những thứ này!” Một khúc cua chín mươi độ làm cho cô nặng nề hít một hơi thật mạnh, “Thời điểm em theo đuổi anh, cũng không biết anh là ai!”

Đây chính là trọng điểm.

“Một khi đã như vậy, tại sao khi biết anh đua xe lại né tránh anh? Cái gì gọi là muốn anh đi tìm người thích hợp hơn? Em coi anh — Ủy Thượng Đình này là cái gì? Em muốn thì tới chọc một cái, không muốn thì một cước đá văng ra!” Anh tức giận đập vài cái thật mạnh trên vô-lăng.

“Tay anh đừng rời khỏi vô-lăng!” Từ Kiều Diễm nhìn mà kinh hãi, trái tim như sắp nhảy ra ngoài, “Anh đừng tức giận, đừng tức giận! Em chỉ là quá để ý tới anh, nên mới có thể lo lắng mình không xứng với anh.”

Tốc độ lại tiếp tục tăng lên.

“Được được được! Em sẽ không để ý nữa, Từ Kiều Diễm em là loại người nào chứ? Em làm sao lại dễ dàng buông tha cho người đàn ông em muốn? Về sau mặc kệ anh như thế nào, là tròn hay là dẹp, là Tổng Thống hay là tên ăn mày, em cũng sẽ ở bên anh đến chết, có được không? Người ta chỉ muốn cho anh tự mình lựa chọn thôi!”

Tốc độ giảm xuống còn một trăm tám.

Muốn khóc quá, hiện tại cô thể nhưng lại cảm thấy tốc độ một trăm tám là bình thường.

“Kiều Diễm, em không thể làm nhiều loạn lòng anh như vậy, để cho anh cảm thấy trong cuộc sống không thể không có em thì lại rời đi, anh rất tức giận em vì một cái nguyên nhân không ra sao muốn chia tay với anh, cái gì gọi là tìm người thích hợp với anh? Nếu em không phải người thích hợp nhất của anh, anh thật không biết anh còn muốn ai nữa!”

Lúc này, cô thật sự không có tâm tình nghe lời ngon tiếng ngọt.

“Kiều Diễm, gả cho anh.”

“Cái gì?” Thế này không giống như tưởng tượng của cô, trong tưởng tượng của cô cầu hôn hẳn là nên xảy ra trong bữa tối đèn cây lãng mạn, chứ không phải trong giờ phút sống chết thế này.

“Em không muốn sao?”

Thực đáng buồn, bị người ta cầu hôn bằng phương pháp này.

Mắt thấy con số trên đồng hồ tốc độ bắt đầu tăng lên, vì nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, cô chỉ có thể gạt đầu đáp ứng. “Em bằng lòng, em bằng lòng, cầu xin anh lái xe cẩn thận có được không?”

Úy Thượng Đình rốt cục cũng giảm tốc độ, khóe miệng của anh cuối cùng cũng lộ ra ý cười, như vậy mới ngoan!

.....

Từ Kiều Diễm say xe choáng váng một hồi, gần như để cho người ta nửa dìu nửa đỡ lên nhà

Thật cẩn thận đưa cô tới sô pha, kẻ khởi xướng mọi chuyện kia trong mắt có ánh náy cùng đau lòng. “Em không phải cũng thích tốc độ sao, sao mới đi một chút như vậy đã chịu không được?”

Lần đầu tiên gặp cô, cô gái này chính là đang tăng tốc vượt đèn đỏ, anh còn tưởng rằng Từ Kiều Diễm có thói quen lái xe nhanh, không nghĩ tới đã nghỉ ngơi hơn một giờ rồi, cô vẫn rất không thoải mái.

“Làm ơn đi! Cái loại tốc độ này của anh, có người bình thường nào có thể chịu được? Đến bây giờ chân em vẫn còn mềm nhũn này.” Đánh chết cô, cô cũng không muốn đi nhanh như vậy nữa.

Cô, Từ Kiều Diễm, thề cả đời này từ giờ trở đi, tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn tuân thủ quy tắc giao thông.

Lấy cho cô một ly nước ấm, Úy Thượng Đình ngồi ở bên cạnh cô, bình tĩnh cảnh cáo: “Lần sau em nói thêm một câu muốn rời đi hay muốn chia tay nữa, anh không ngại đưa em đi hóng gió tiếp đâu.”

Ngu ngốc mới dám nói như vậy!

Từ Kiều Diễm thật sự cảm thấy người đàn ông này rất bá đạo, nhưng mà cô cũng rất vui vẻ, lúc này là anh tự mình theo đuổi cô, điều này cũng cho thấy cô ở trong lòng anh quan trọng hơn những thứ khác.

“Anh lấy xe ở đâu ra vậy?” Chiếc xe thể thao kia thoạt nhìn rất mới.

“Anh vừa mua.”

Từ Kiều Diễm sửng sốt, không phải là dọa cô chứ!

“Những văn kiện trên xe vừa rồi, nhà ở, trang sức gì đó, không phải cũng là vừa mới mua chứ?”

“Em nói xem!” Anh không trả lời thẳng, cũng không phản bác.

Cô nín thở, một giây sau kinh hãi thét chói tai, “Anh điên sao? Tiêu tiền bậy bạ như vậy?”

Từ Kiều Diễm không biết là, trong tài khoản của Úy Thượng Đình thực ra có rất nhiều tiền.

“Nhà ở, khi kết hôn sẽ dùng; trang sức, cũng là mua cho em đeo, anh không hiểu có chỗ nào là lãng phí.”

Anh trả lời đến là đương nhiên, Từ Kiều Diễm nghe xong cũng cảm động vạn phần, thì ra anh Úy đã chuẩn bị đủ rồi.

Thứ phụ nữ muốn là một gia đình hạnh phúc, một người chồng yêu thương mình, Úy Thượng Đình đều đã vì cô chuẩn bị đủ, đáng tiếc cô tạm thời không làm ra nổi vẻ mặt cảm động, bởi vì mới này gào thét rất hao tổn sức lực, cô thấy hơi choáng váng đầu óc.

Thấy cô vẫn không thoải mái, Úy Thượng Đình đề nghị, “Muốn anh giúp em pha nước ấm không, tắm rửa thư giãn một chút sẽ cảm thấy khá hơn.”

Cô lườm anh một cái, sắc mặt tái nhợt có pha thêm chút đỏ hồng, “Anh Úy, anh đưa một cô gái về nhà mình, còn muốn người ta cởi sạch ra tắm rửa ở nhà anh, đây thật sự không phải là hành vi mà người lịch sự nên có đâu!”

Anh khẽ vuốt ve gương mặt của cô, “Nếu em không ngại, muốn anh hầu hạ em cùng tắm cũng được.”

Hơi nóng nhắm thẳng mặt cô mà xông lên, a a a! Người đàn ông này thật sự là càng lúc càng biết tán tỉnh.

“Kiều Diễm, những lời vừa rồi anh nói ở trên xe đều là thật lòng.”

“Mới vừa rồi anh ở trên xe nói cái gì, em nhất thời đầu óc choáng váng, cũng chưa nghe được! Anh nói lại lần nữa được không?” Cô làm nũng.

Úy Thượng Đình liếc xéo cô, “Em không phải chóng mặt sao?”

“Chóng mặt? Nhưng cái này không quan trọng.” Quan trọng là, lời anh mới vừa nói.

Anh bật cười lắc đầu, cô gái này, nghe được những lời nói muốn nghe, tinh thần liền tốt hơn so với bất cứ ai; nhưng đây cũng là điểm anh yêu thích ở cô. “Kiều Diễm, anh nói đều là thật sự, cả đời này, chúng ta đều ở bên nhau nhé!”

Dùng đưa xe bức hôn, cô thật đúng là lần đầu thấy được, nhưng tâm ý của anh cũng đã đủ rồi.

Từ Kiều Diễm nhìn anh, “Anh không hối hận à! Phụ nữ như em đây rất lắm chuyện, lại hung hãn, còn thích tìm phiền toái, anh xác định chính là em sao? Em thế nhưng sẽ chỉ biết làm cho anh mất mặt thôi!”

Anh ôm lấy cổ của cô, dùng một cái hôn thật sâu, cho cô lời hứa hẹn. “Trừ phi em không quan tâm tới anh nữa, còn không cứ quẩn quít lấy anh cả đời đi!”

Từ Kiều Diễm nở nụ cười, rốt cục cũng yên tâm.

Anh ôm lấy cô, hướng mục tiêu là phòng tắm.

“Thả em xuống, em tự mình đi.”

“Em không phải chân nhũn ra sao, có người phục vụ em không tốt sao?”

Ở trong lòng anh, Từ Kiều Diễm nắm anh một cái, “Này, thật sự đi tắm sao? Trên người của em chỉ có quần áo bẩn thôi!”

“Dù sao em cũng đi tắm, bụi bẩn đều trôi hết.”

“Em làm gì có quần áo sạch để mặc?”

“Yên tâm, em sẽ không có thời gian để cần quần áo.”

“.....”

Đúng là đàn ông!

Nhưng mà cô thích.

.....

Thời tiết sáng sủa, gió êm sóng lặng, lại là một ngày hạnh phúc tốt đẹp.

Công ty du lịch nhỏ nhỏ này của cô tuy rằng trải qua không ít sóng to gió lớn, nhưng vẫn bình an vượt qua một năm, hơn nữa những ngày gần đây việc vui cũng nhiều, trên mặt Từ Kiều Diễm lộ ra nụ cười hạnh phúc, thật sự là rất chói mắt.

Từ Tiểu Minh chính là người thứ nhất bị luồng sáng này đánh trúng. “Bà già kia, sinh viên làm thêm nhỏ bé này muốn xin phép nghỉ buổi chiều.” Đi ra ngoài còn tốt hơn là ở chỗ này nhìn nụ cười ngu ngốc của người phụ nữ kia.

“Lý do xin nghỉ là gì?”

“Âm lịch có ghi hôm nay không nên làm việc.”

“Được!”

Nhân viên giáp ất bính bên cạnh vừa nghe thấy, tất cả đều tròn tròn mắt — chị Kiều Diễm bị choáng váng hay sao? Như vậy cũng có thể!

Ngay cả Từ Tiểu Minh cũng cảm thấy rất kinh ngạc, người phụ nữ này đổi tính rồi, dễ thương lượng như vậy, bất quá trong nháy mắt cậu liền nghĩ thông, “Chị hiện tại âm mưu thực hiện được rồi, rất vui vẻ nhỉ!”

“Em đang nói bậy bạ gì đó?”

“Chị, chị em mình một lòng mà, chị đang ở đây chơi đùa cái gì, em lại không nhìn ra được sao? Chị căn bản là bố trí cạm bẫy cho anh Úy nhảy vào, trước tiên bức ép anh ấy đến cực hạn, làm cho anh ấy chủ động theo đuổi chị, miệng chị nói cái gì mà muốn cho anh Úy tự mình lựa chọn đối tượng thích hợp, đây chẳng qua là thứ yếu, mục đích thực sự của chị là muốn kích thích anh Úy, để chị có thể hưởng thụ cảm giác đột nhiên được người khác theo đuổi, đúng không?”

Cậu nhút mày, bộ dáng thực muốn ăn đòn, “Hiện tại trong lòng chị thực sung sướng đi? Trước kia đều là chị khổ sở theo đuổi, hiện tại đổi lại chị được người khác theo đuổi, anh Úy ngoan ngoãn phục tùng chị, ưm . . .”

Từ Kiều Diễm lấy giấy vệ sinh ra chặn cái miệng Tiểu Minh lại, “Tên nhóc thối tha, nếu đã biết thì im lặng cho chị, dám can đảm tiết lộ một chữ cho anh Úy biết, chị sẽ . . .”

“Cái gì mà sợ anh biết?”

Ở cửa công ty du lịch, một người đàn ông đang dựa vào tường, trên mặt có biểu cảm tỉnh ngộ.

Thì ra cô gái này làm ra mọi chuyện đều là bởi vì tâm lý không cân bằng, cố ý muốn anh chủ động theo đuổi cô, hại anh thật sự lo nghĩ rất lâu, liệu mình suy ngẫm xem bản thân nên làm như thế nào, mới có thể dụ cô vui vẻ, không nói tới câu rời khỏi anh nữa, lo lắng cả buổi, thì ra từ đầu tới cuối cô cũng chưa từng có ý nghĩ muốn rời xa anh.

Từ Kiều Diễm ngây ngô cười, làm bộ như chuyện gì cũng không biết, một cước đá văng tên nhóc lăm miệng kia ra, “Hi! Anh Úy, sao anh đột nhiên lại tới đây?”

“Anh nhận được điện thoại của cha dượng, có một huấn luyện viên bị bệnh nên không thể huấn luyện tay đua, vừa vặn thời gian thi đấu gần đến, ông hi vọng anh có thể mau chóng đến phụ giúp, hướng dẫn.”

Anh sợ mình đi rồi, cô gái này lại suy nghĩ lung tung, nên đặc biệt chạy tới nói với cô một tiếng, ai ngờ lại nghe thấy chuyện lớn như vậy.

“A! Vậy sao? Vậy anh nhanh đi thôi!” Từ Kiều Diễm trưng ra một nụ cười, che dấu sự trống rỗng trong lòng.

Anh nhút mày, “Em không hỏi lần này anh đi mất bao nhiêu lâu sao?”

“Anh muốn đi bao lâu?!” Cô vội vàng hỏi.

“Một tháng.”

Lâu như vậy sao! Trong lòng Từ Kiều Diễm có chút luyến tiếc, nhưng tránh ình khỏi bị chinh, cô vội vàng cười, “Không sao, vậy anh nhớ đến nơi điện thoại cho em nhé!”

“Nhưng lâu như vậy không thấy em, anh sẽ rất nhớ em.” Ủy Thượng Đình lộ ra nụ cười tuần dật, một lời đường mật đơn giản là có thể mê hoặc Từ Kiều Diễm đến đầu óc choáng váng, anh hỏi tiếp: “Kiều Diễm, hộ chiếu của em ở đâu?”

“Ở nhà.” Cô ngây ngốc trả lời.

Ủy Thượng Đình liếc nhìn Từ tiểu Minh, đối phương lập tức hiểu ý vỗ ngực cam đoan.

Yên tâm, tuy rằng cậu chỉ là sinh viên làm thêm trong hè, hơn nữa nghỉ hè cũng chỉ còn lại có vài ngày, nhưng cậu vẫn sẽ dốc lòng coi chừng công ty này thật tốt cho chị gái, cam đoan trả lại cho Từ Kiều Diễm không chút sót mẻ.

Ủy Thượng Đình ôm lấy túi hành lý bên chân, kéo Từ Kiều Diễm đến gần. “Để tránh lúc đi xa, anh vì nhớ em mà khổ sở, anh nghĩ, em vẫn nên theo anh đi Nhật Bản thôi!”

Không nghĩ tới cô có thể được anh đẹp trai nhưng nhớ như vậy, Từ Kiều Diễm nhin không được lộ ra một nụ cười tươi, đáng tiếc, nụ cười này chỉ kéo dài có một giây, lời nói kế tiếp của Ủy Thượng Đình lập tức làm cho cô từ Thiên đường rơi xuống Địa Ngục.

“Ở Nhật Bản anh có chiếc xe thể thao, lần trước em đi gặp cha dưỡng anh, quên cho em xem, có lẽ lần này có thời gian rảnh, anh sẽ lái xe đưa em ra ngoài hóng gió. . . .”

Xem nhẹ khuôn mặt nhỏ nháy mắt trở nên trắng bệch của cô, Ủy Thượng Đình ôm eo cô chuẩn bị rời đi. “Chiếc xe thể thao kia tính năng rất tốt, cũng được anh cải tiến rồi, muốn chạy nhanh thế nào cũng được!”

Đừng mà!

Từ Kiều Diễm lập tức dừng lại, “Em nghĩ, em ở lại Đài Loan thì tốt hơn.”

Lần trước ngồi xe anh lái, kinh nghiệm đáng sợ đó suốt đời khó quên, đánh chết cô, cô cũng không ngồi lần nữa.

Ủy Thượng Đình chế nhạo, “Em không phải thực hưởng thụ cảm giác được anh theo đuổi sao? Vậy theo anh cùng nhau lái xe truy đuổi đi!”

Không để ý đến phản đối của cô, Ủy Thượng Đình một tay kèm bên hông cô, cứng rắn lôi cô ra ngoài.

“Tiểu Minh, cứu chị!”

“Chị quên hôm nay em nghỉ phép à.” Cậu nhắm mắt lại, làm bộ không biết.

“Mấy người các người.”

Những người khác lập tức cúi đầu làm việc.

“Này! Này! Cả đám các người tại làm sao đều thấy chết mà không cứu hả? Khi trở về, tôi nhất rán toàn bộ các người lên như cá mực.”

“Ầm!” một tiếng, cửa thủy tinh bị đóng lại .

Bà chủ thân mến, bye bye!

11. Chương 11

Một chiếc xe con dừng trước đèn đỏ, người điều khiển là một cô gái, ngón trỏ không kiên nhẫn gõ trên vô-lăng.

“Thực không xong rồi, chậm năm phút nữa sẽ đến muộn! Đèn đỏ này làm sao lại chưa chuyển qua xanh?” Cô gái kia không ngừng thì thào tự nói.

Nhìn con số trên đèn tín hiệu giao thông đang giảm dần, chân đạp ga đã bắt đầu rục rịch.

Còn kém một giây, đèn đỏ đang chuẩn bị chuyển thành đèn xanh, cô gái đã sớm không chờ đợi được nữa, khẩn cấp đạp ga, xe phóng về phía trước giống như bay.

Thật không may, tại đầu đường, một cảnh sát giao thông cầm gậy chỉ huy, mệnh lệnh cho xe con ngừng lại.

“Đáng chết! Lần này nhất định đến muộn rồi.” Cô gái ở bên trong xe chửi nhỏ.

Cửa kính xe hạ xuống, cảnh sát giao thông liếc thấy người điều khiển xe bên trong, lập tức dùng giọng điệu máy móc hỏi: “Cô à, bằng lái, giấy tờ xe, cảm ơn!”

Một đôi tay sơn móng màu đỏ, cố gắng lục tìm giấy chứng nhận trong túi, đưa cho cảnh sát giao thông. “Anh cảnh sát giao thông, xin hỏi tôi có làm trái với quy tắc giao thông sao?” Cô gái không ngừng nhìn đồng hồ, hy vọng phút cuối có thể đến kịp, nhưng nhìn tình hình, có lẽ không được rồi.

“Nơi này hạn chế tốc độ bốn mươi, cô đi với tốc độ sáu mươi.” Vượt quá tốc độ!

Cô gái khoa trương trừng mắt nhìn nhân viên cảnh sát, “Anh à, nơi này không có dụng cụ đo, anh dựa vào cái gì nói tôi vượt quá tốc độ?”

Cảnh sát giao thông mặt không chút thay đổi, ném ra một câu, “Từ âm thanh động cơ của cô tôi nghe ra được, là vượt quá tốc độ.”

Gặp quỷ mà! Tốt nhất là anh nghe được. “Anh cảnh sát giao thông, như vậy có phải là quá khoa trương hay không, không có bằng chứng đã nói tôi đi quá tốc độ?”

Nhân viên cảnh sát lại nhìn cô gái đang kháng nghị bên trong xe một cái, “Cô không chỉ đi quá tốc độ, vừa rồi còn vượt đèn đỏ.” Anh đưa ra máy ảnh bên trong có chứng cứ.

Hô hấp của cô gái cứng lại, được, xem như anh lợi hại! “Anh cảnh sát giao thông à.”

Thái độ của cô gái lập tức thay đổi ba trăm sáu mươi độ, âm điệu cố ý mềm mại hơn, “Anh không thể dàn xếp một chút sao? Người ta chỉ là không chú ý tới đèn đỏ còn chưa có biến thành đèn xanh, không cần thận đi sớm một chút thôi mà, em đang vội lắm!” Cô gái đem ra tất cả vốn liếng, lại còn liếc mắt đưa tình, rồi giọng nói nũng nịu, hy vọng có thể hạ thấp hình phạt.

Cảnh sát giao thông vẫn duy trì biểu tình như trước — mặt không chút thay đổi.

Thật sự là đáng ghét!

Cô gái nheo mắt lại, thời gian đã muộn so với dự định của cô, mà người đàn ông còn đang chậm chạp ghi vé phạt.

Cô đến muộn — đều là tại người này làm hại!

Trùng mắt lườm anh một cái, đáng tiếc người ta thờ ơ; cô gái chớp mi, ngón tay tựa như vô ý đụng phải cánh tay người đàn ông, dường như có chút khiêu khích, đụng chạm như có như không.

“Cô à, xin hỏi có chuyện gì?”

Cô gái giả bộ vô tội, “Không có việc gì cả!”

Người đàn ông đem tầm mắt dừng trên năm ngón tay của cô gái kia — chúng hiện đang ở trên cánh tay anh sờ mó lung tung.

“Sao vậy? Có người quy định tôi nhằm chán thì không thể nghịch ngón tay sao?” Cô gái cố ý khiêu khích.

Cảnh sát giao thông lại nhìn chăm chăm cô, sau đó xem cô như không khí, không để ý tới, tự mình hoàn thành công việc.

Nháy mắt, ba tờ vé phạt từ trên trời giáng xuống.

“Đợi chút, anh không phải chỉ viết hai biên lai phạt thôi sao, tại sao lại còn có cái thứ ba?” Cô gái nhú mày, người đàn ông kia đã trở lại chỗ của mình, vùng gậy chỉ huy muốn cô nhanh chóng khởi động xe rời đi.

Cô cúi đầu nhìn vé phạt thứ nhất là đi quá tốc độ, vé phạt thứ hai là vượt đèn đỏ, cái thứ ba...

Cô gái vẽ mặt quái dị nhìn chăm chăm cái “Vé phạt” khó hiểu, nghĩ thầm, đây là cái quỷ gì?

.....

Buổi tối sau khi ăn xong, Từ Kiều Diễm xụ mặt, ngay cả phim truyền hình yêu thích nhất cũng không có hứng thú xem tiếp.

“Làm sao vậy?” Ủy Thượng Đình tắm rửa xong đi ra, đặt mông ngồi ở bên cạnh cô.

“Hôm nay em muốn tới một công ty du lịch mới làm báo cáo văn tắt lộ trình du lịch.” Thanh âm của cô nghe qua hình như rất buồn bực.

“Sau đó thì sao?”

“Em, đến, muộn!” Dường như muốn trút giận, Từ Kiều Diễm dùng sức đánh búp bê bọt biển, giống như nó chính là đầu sỏ hại cô đến muộn.

“Kết quả công ty đó nói muốn cân nhắc đề án của công ty du lịch khác, thật sự là tức chết em luôn, còn có. . .” Đôi mắt tràn ngập lửa giận hung hăng lườm người đàn ông bên cạnh, “Hôm nay em bị viết vé phạt, đây đã là cái thứ bảy trong tháng rồi.”

Ủy Thượng Đình ho khan, giả bộ khát nước muốn tìm nước uống.

“Anh Ủy!” Từ Kiều Diễm cực kỳ tức giận, trực tiếp lấy búp bê bọt biển đánh anh.

Không có biện pháp, dùng nắm đấm đánh anh, cô sẽ đau lòng, cho nên cũng chỉ có thể dùng gối mềm mà đánh anh cho hả giận. “Anh vì sao không thể dàn xếp một chút? Em là bà xã của anh đó! Cũng đâu phải người ngoài, anh không thể mở một mắt, nhắm một mắt sao?” Từ Kiều Diễm tức giận nhất chính là chuyện này.

Vé phạt thì thôi không nói làm gì, một lần viết ba tờ, có quá đáng hay không? Hơn nửa tuần trước, tuần trước nữa, đã bị viết tới bảy cái, người này thật đúng là thiết diện vô tư.

Ủy Thượng Đình thở dài, “Kiều Diễm, anh đang trong phiên trực, đây là công việc, ai không tuân theo quy định anh đều phạt như nhau”

Từ Kiều Diễm nhú mày, “A! Vậy là ai năm lần bảy lượt chạy xe tới tốc độ hai trăm, hành vi to gan như vậy? So với sáu mươi của em thì nhiều hơn những một trăm bốn mươi kìa”.

“Em cũng biết, anh có nghề tay trái mà, hơn nữa không có phiên trực thì mới có thể làm như vậy.” Hiện tại Ủy Thượng Đình, hoàn toàn là một cảnh sát giao thông bình thường, thỉnh thoảng ngứa tay muốn luyện xe, liền bay đi Nhật Bản — nơi đó có sân luyện tập tư nhân của anh.

Thỉnh thoảng anh có hứng thú tham gia thi đấu, “Xích Diễm” sẽ nhuộm lại đầu tóc màu đỏ, thuần túy là để có một chút không gian riêng tư, dù sao không phải ai cũng biết Ủy Thượng Đình còn là một tay đua xe nổi tiếng, mà vợ của anh cũng không thích bị người ta quấy rầy.

Từ Kiều Diễm trong lòng chính là cảm thấy bất công, cô buổi sáng thu được ba vé phạt, bày ở trước mặt Ủy Thượng Đình, mắt tròn to, “Xin nói cho em biết, anh Ủy, đây là cái gì vậy? Anh viết hai cái còn chưa đủ, lại còn viết thêm cái thứ ba?”

Hai vé phạt đầu là giấy phạt đúng chuẩn của cảnh sát giao thông, nhưng cái thứ ba thì . . . Toàn bộ Đài Loan hẳn là chưa có ai thấy qua — nói là vé phạt, nhưng so với vé phạt bình thường không giống nhau, phía trên chỉ ghi quy định vi phạm, số tiền phạt cùng chữ kí đều không có.

“Quy định đã vi phạm: ác ý quấy rầy nhân viên cảnh sát. Nhân viên thi hành nhiệm vụ: Ủy Thượng Đình.” Cô đọc to từng chữ từng chữ, chờ người kia trả lời.

“Em thật sự là quấy rầy anh làm việc, nên bị phạt.” Ủy Thượng Đình cũng không cảm thấy mình sai, anh đem cô gái đang giận dữ vì bất công ôm vào lòng.

Ở vào thời điểm này, chỉ có một phương pháp hữu dụng nhất.

“Anh chuyên dùng chức quyền ức hiếp dân chúng nhỏ bé như em đây, em nhất định phải kiện anh. . . .” Cánh tay anh bò lên thắt lưng cô, anh vùi đầu vào cổ của cô khê cắn, cô bị quấy nhiễu không cách nào tiếp tục nói chuyện chính sự được, liếc mắt một cái nói: “Anh đang làm gì?”

Trong mũi ngửi được mùi trầm hương tươi mát trên người anh, mùi hương ngọt ngào của đàn ông sau khi tắm rửa xem ra rất hợp khẩu vị.

Đáng ghét! Người này lại sử dụng mỹ nam kế.

Cô lắc lắc đầu, không để anh mê hoặc, “Anh tránh ra! Em hiện tại không có tâm tình chơi trò thân thiết với anh, em hiện tại rất tức giận, em ghét anh. . . . A! Anh đừng cản cổ em, rất ngứa!”

“Em nói tiếp chuyện của em đi, đừng để ý tới anh.”

“Nhưng anh sờ tới sờ lui, hôn tới hôn lui như vậy, em làm sao nói?”

Vé phạt giả kia đột nhiên bày ra trước mặt cô, Ủy Thượng Đình chỉ vào điều “Ác ý quấy rầy nhân viên cảnh sát”, “Từ Kiều Diễm, hôm nay em chẳng những không tuân theo quy định giao thông, còn ác ý quấy rầy nhân viên cảnh sát làm việc, hiện tại phạt em ngậm miệng cho anh, ngoan ngoãn trở về phòng sẽ trả lại tiền phạt cho em.”

Cái gì? Từ Kiều Diễm khê chu cái miệng nhỏ ra cho người ta hôn, người cũng bị ôm lấy.

Cô nháy mắt mấy cái, người đàn ông này học thói xấu, lại bắt đầu học người ta lấy chuyện công trả thù riêng, hừ~~ cô quyết định, về sau cô mỗi ngày đều muốn quấy rầy cảnh sát.

12. Chương 12

Nếu muốn hỏi, ngày nghỉ Từ Kiều Diễm và Từ Tiểu Minh thích đi nơi nào nhất? Đáp án của hai người tuyệt đối nhất trí –

Gần nhà bọn họ có một trung tâm thương mại, trong đó có thể giới trò chơi.

“Anh Ủy, chị Ủy, còn có cậu Từ, các người lại tới nữa!” Nhân viên ở thế giới trò chơi vừa thấy được bóng dáng đám người, nụ cười lập tức cứng nhắc, sắc mặt khi nhìn thấy khách quen nháy mắt trắng xanh, giống như nhìn thấy vật gì rất đáng sợ vậy.

“Hello!”

Từ Kiều Diễm cùng Từ Tiểu Minh khoái trá chào hỏi nhân viên phục vụ, còn Ủy Thượng Đình vẻ mặt lại thật áy náy — thực xin lỗi, hôm nay lại phải đến phiền mọi người.

Trong thế giới trò chơi có vô số trò chơi kỳ lạ, nhưng chị em họ Từ cũng không để vào mắt, mục tiêu của bọn họ chỉ có một –

Máy trò chơi bên kia, chỉ cần duy trì vị trí số một, liên tục qua cửa mười lần, có thể đạt được một ngàn phiếu thưởng.

Dùng một trăm tệ mua tiền xu trò chơi, ba người chia nhau.

Từ Kiều Diễm một đồng, Từ Tiểu Minh một đồng, những cái khác đều đưa hết cho Ủy Thượng Đình.

“Anh có phải lấy quá nhiều rồi hay không?” Người đàn ông thay mấy nhân viên sắc mặt càng lúc càng trắng bệch đang đứng ở phía xa hỏi.

“Không có đâu!” Hai người còn lại đồng thanh nói.

Trận chiến đầu tiên, Từ Tiểu Minh, đáng tiếc mới tiến vào vòng thứ hai, liền rơi xuống hạng chín, bị loại!

Trận chiến thứ hai, Từ Kiều Diễm, bình thường huấn luyện cũng không phải là giả, thành tích chiến đấu vượt qua Từ Tiểu Minh, nhưng ở vòng thứ ba, vẫn bị loại! “Đáng tiếc, lần sau em nhất định sẽ tốt hơn.”

Cuối cùng, đến phiên Ủy Thượng Đình ra sân.

Mắt nhìn thấy trên tay người đàn ông cầm tám đồng xu, các nhân viên ở đây đều vẻ mặt khổ sở.

Bọn họ biết được khách hàng này thực đáng sợ, cô gái và thiếu niên thì tầm tầm thôi, đáng sợ nhất chính là người đàn ông kia, mỗi khi đến lượt anh ngồi xuống cái máy, tất cả giải thưởng hôm nay đều sẽ bị lấy trống trơn.

“Anh Úy, em muốn cái điện thoại búp bê bọt biển kia, còn có cái hộp bút chì, con chuột, áo T-shirt, tóm lại, tất cả những thứ có búp bê bọt biển em đều phải lấy!”

“Anh cảnh sát giao thông kiểm anh rể, em muốn cái gối ôm hình Luffy trong Vua Hải Tặc, vỏ điện thoại, còn có túi Chopper. . .”

Úy Thượng Đình thở dài một hơi, vì nhu cầu của bà xã cùng em vợ, anh đem tiền xu đẩy vào máy chơi game .

Hình ảnh xuất hiện, anh thuận thực chọn hạng, trò chơi bắt đầu!

Không bao lâu sau, đinh đinh, liên tục mười cửa đều vượt qua thành công, máy chơi game vang lên tiếng nhạc lớn, chúc mừng vị khách may mắn.

Hai lần, ba lần, bốn lần. . . Liên tục tám lần, những khách hàng khác tất cả đều chạy tới nơi này xem cảnh tượng hiếm thấy, máy trò chơi liên tục nhả ra phiếu thưởng.

Đây là đương nhiên, chẳng qua là một máy chơi game đua xe, gặp phải tuyển thủ cầm giải quán quân, cũng chỉ có thể nhận thua mà thôi.

Úy Thượng Đình cũng rất bất đắc dĩ, tài năng của mình lại bị dùng ở máy chơi game; vui nhất chính là chị em họ Từ, hai người tay cầm tám nghìn phiếu thưởng cười toe toét.

“Hai người không biết như vậy là hơi quá đáng sao?”

“Làm sao có thể? Khu trò chơi này mở cửa cho khách tới chơi, nào có chuyện khách hàng thắng thì kêu quá đáng chứ? Cái này cũng giống như mở sòng bạc vậy, chẳng lẽ khách đến chơi thắng tiền, cũng không cho người ta mang tiền đi sao?”

Cô nói như vậy cũng không sai! Nhưng đám nhân viên đáng thương kia, ngày mai sẽ bị ông chủ mắng rồi. Bọn họ một tháng qua hai lần, phần thưởng gần như đều bị bọn họ lấy hết, khu vui chơi này về sau phải kinh doanh như thế nào đây?

Hai người ôm chiến lợi phẩm phong phú, không đếm xỉa đến sắc mặt nhân viên phục vụ đang bi thảm tới cực điểm, vui sướng theo chân bọn họ vẫy tay nói tạm biệt.

Hôm nay cảm ơn lại chiêu đãi!

- Hết trọn bộ -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-cuong-truc-so-nu-day-dua>